

Giới thiệu Hoàng Hậu Tài Đức - Đệ Nhất Thiên Hạ

Truyện hay Hoàng Hậu Tài Đức - Đệ Nhất Thiên Hạ là câu chuyện xuyên không sắc của tác giả Eva luna nói về một cô gái tên Hồ Chi xuyên không, gặp hoàng đế chưa từng quan tâm đến nữ sắc. "Nàng là hoàng hậu của trẫm" đây là câu nói suốt 27 năm vị hoàng đế chưa từng nói thậm trí là nghĩ đến.

Hồ Chi là 1 cô gái đã 25 tuổi nhưng lại độc thân, cô đơn vì thế cô lúc nào cũng dúi đầu vào công việc vùn vụt, nhưng rồi một buổi chiều nọ...

Như bao ngày, cô tan làm nên đi về nhưng ngoài trời mưa to, cô không thể nào thấy được đường đi. "Đừng" xe của cô đã đâm vào 1 chiếc xe tải, thế là cô sẽ chết sao. Truyện gì xảy ra thế này.

Trong đầu cô mơ hồ hoảng loạn suy nghĩ: chưa có con chưa có chồng mình không thể nào chết được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ta Là Hoàng Hậu Phế Bỏ?

Hồ Chi là 1 cô gái đã 25 tuổi nhưng lại độc thân, cô đơn vì thế cô lúc nào cũng dúi đầu vào công việc, nhưng rồi một buổi chiều nọ...

Như bao ngày, cô tan làm nên đi về nhưng ngoài trời mưa to, cô không thể nào thấy được đường đi. "Đừng" xe của cô đã đâm vào 1 chiếc xe tải, thế là cô sẽ chết sao.

Trong đầu cô mơ hồ hoảng loạn suy nghĩ: chưa có con chưa có chồng mình không thể nào chết được.

Đầu cô quay vòng cô từ từ mở mắt, thấy mình đang ở một nơi rất kì quái. Là một căn phòng vô cùng bình thường, trang trí giống như kiểu cổ trang. Nhìn quanh thì cô thấy có một cô gái vô cùng dễ thương.

Cất tiếng cô gái đó nói: "Hoàng hậu người tỉnh rồi, người làm em sợ lắm!"

Về mặt của Hồ Chi tỏ ra vô cùng khó hiểu: Hoàng hậu là nàng sao? Không thể nào.

Hồ Chi nhìn rồi hỏi cô gái đấy: "Này, người là nha hoàn của ta phải không? Vậy ta hỏi người ta là ai tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi, nói chung là toàn bộ tiểu sử của ta ra."

Hoàng hốt không thể tin được sau việc bất tỉnh hoàng hậu đã mất sạch trí nhớ sao, giọng nói có chút bất ngờ: "Hoàng Hậu người bị làm sao vậy..."

"Đừng nói nhiều, nhanh nói ta biết ta là ai." Giọng nói của Hồ chi rất vội vã.

Cô nha hoàn đấy đáp: "Vậy thì...."

"Em là nha hoàn thân cận của người, tên Loan. Người là Hoàng Hậu của Châu quốc, tên Diệp Mị, chỉ mới tròn 17. Nhưng có điều người chỉ là con gái nuôi của Diệp tướng quân nhưng Diệp tướng quân luôn đối tốt với người, tiền để ban hôn cho người nên người mới làm... Nhưng hoàng thượng chưa từng nhìn thấy mặt người, cũng giống người các quý phi cũng chưa từng được Hoàng thượng để mắt."

Loan nhi nói rất từ từ không thiếu một từ nhưng đến khúc cuối thì lại nói rất nhỏ.

(Giờ mình sẽ đổi cách xưng hô)

Diệp Mị sớm giống như những người khác bị phế bỏ từ lâu nhưng chức danh hoàng hậu vẫn chưa bị phế.

Nghe xong Diệp Mị chỉ thầm cười: thật không ngờ lại có một vị hoàng đế như vậy tồn tại trên đời. Nữ sắc không cần hay là...(thôi cho em xin)

Diệp Mị bảo Loan nhi ra đây búi tóc, đầu tóc bù xù rất khó coi. Nhìn vào tấm gương màu vàng nàng thấy hiện hữu một nữ tử xinh đẹp làm mê lòng người nhưng có phần uy nghiêm, khí chất cao quý. Đây đích thị là gương mặt và khí chất của mẫu nghi thiên hạ.

Trong Chiêu dương cung tẻ nhạt, nên nàng bảo Loan nhi lo cơm trưa còn nàng mới đến tất nhiên sẽ đi thăm quan một vòng. Hồ Chi là 1 cô gái đã 25 tuổi nhưng lại độc thân, cô đơn vì thế cô lúc nào cũng dúi đầu vào công việc, nhưng rồi một buổi chiều nọ...

Như bao ngày, cô tan làm nên đi về nhưng ngoài trời mưa to, cô không thể nào thấy được đường đi. "Đừng" xe của cô đã đâm vào 1 chiếc xe tải, thế là cô sẽ chết sao.

Trong đầu cô mơ hồ hoảng loạn suy nghĩ: chưa có con chưa có chồng mình không thể nào chết được.

Đầu cô quay vòng cô từ từ mở mắt, thấy mình đang ở một nơi rất kì quái. Là một căn phòng vô cùng bình thường, trang trí giống như kiểu cổ trang. Nhìn quanh thì cô thấy có một cô gái vô cùng dễ thương.

Cất tiếng cô gái đó nói : “Hoàng hậu người tỉnh rồi, người làm em sợ lắm!”

Về mặt của Hồ Chi tỏ ra vô cùng khó hiểu: Hoàng hậu là nàng sao? Không thể nào.

Hồ Chi nhìn rồi hỏi cô gái đấy: “Này, người là nha hoàn của ta phải không? Vậy ta hỏi người ta là ai tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi, nói chung là toàn bộ tiểu sử của ta ra.”

Hoàng hốt không thể tin được sau việc bất tỉnh hoàng hậu đã mất sạch trí nhớ sao, giọng nói có chút bất ngờ: “Hoàng Hậu người bị làm sao vậy...”

“Đừng nói nhiều, nhanh nói ta biết ta là ai.” Giọng nói của Hồ chi rất vội vã.

Cô nha hoàn đấy đáp: “Vậy thì....”

“Em là nha hoàn thân cận của người, tên Loan. Người là Hoàng Hậu của Châu quốc, tên Diệp Mị, chỉ mới tròn 17. Nhưng có điều người chỉ là con gái nuôi của Diệp tướng quân nhưng Diệp tướng quân luôn đối tốt với người, tiền để ban hôn cho người nên người mới làm. ... Nhưng hoàng thượng chưa từng nhìn thấy mặt người, cũng giống người các quý phi cũng chưa từng được Hoàng thượng để mắt.”

Loan nhi nói rất từ từ không thiếu một từ nhưng đến khúc cuối thì lại nói rất nhỏ.

(Giờ mình sẽ đổi cách xưng hô)

Diệp Mị sớm giống như những người khác bị phế bỏ từ lâu nhưng chức danh hoàng hậu vẫn chưa bị phế.

Nghe xong Diệp Mị chỉ thầm cười: thật không ngờ lại có một vị hoàng đế như vậy tồn tại trên đời. nữ sắc không cần hay là...(thôi cho em xin)

Diệp Mị bảo Loan nhi ra đây búi tóc, đầu tóc bù xù rất khó coi. Nhìn vào tấm gương màu vàng nàng thấy hiện hữu một nữ tử xinh đẹp làm mê lòng người nhưng có phần uy nghiêm, khí chất cao quý. Đây đích thị là gương mặt và khí chất của mẫu nghi thiên hạ.

Trong Chiêu dương cung tẻ nhạt, nên nàng bảo Loan nhi lo cơm trưa còn nàng mới đến tất nhiên sẽ đi thăm quan một vòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nam Nhân Thần Bí

Đi vòng quanh cô cũng ra tới ngự hoa viên, đi loanh quanh thì cô tìm thấy một nơi rất thú vị. Có vẻ như nơi này bị bỏ hoang đã rất lâu nhưng phong cảnh ở đây lại vô cùng đẹp.

Có nước có hoa có cây có cá, một nơi đẹp như vậy mà không ai biết thật uổng phí.

Chạy vào cô chơi đùa cùng bướm hoa, cô lúc này đẹp như tiên nữ hạ phàm, đang chơi thì có tiếng người. Cô tới gần, tò mò cô nhìn thấy, một nam nhân với bộ đồ thị vệ, hần ta rất cao khuôn mặt cũng rất anh tuấn. Nhưng ở thế kỉ 21 cô làm việc ở công ti người mẫu nên người đẹp nào cô chưa từng gặp qua thế nên cô cũng thấy hần ta vô cùng bình thường.

Nhưng khí thế của người này vô cùng bất phàm, hai người chạm mặt nhau.

Nhìn nhau với ánh mặt đầy nghi hoặc. Rồi tiếng nói của Diệp mị cất lên: “Người là thị vệ, tại sao lại ở đây?”

Người nam nhân kia nhìn cô rồi lại bảo: “Còn cô, cô là ai sao lại ở đây.”

Diệp mị nhìn chằm chằm rồi nói: “Người còn hỏi sao. Ta chính là hoàng hậu đấy còn không mau hành lễ. À mà thôi, ta cũng không cần nữa rồi.”

“Người mới đến à, hay là ngồi đây nói chuyện phiếm với ta. Thật sự ta đang rất chán.”

“Hoàng Hậu nương nương, người đừng đùa nếu hoàng thượng biết được thì sẽ không hay.”

“Hoàng thượng biết sao? Người bị chấp mạch hả, cả thiên hạ đều biết hoàng thượng chưa từng chạm vào bất cứ nữ nhân nào. Hần ta cũng không hơi

đâu để ý ta.”

Người nam nhân kia từ lúc nãy tới giờ chưa từng biểu lộ bất kì cảm xúc gì ,tiếp tục nói “Hoàng hậu nương nương, người vẫn là vợ của hoàng thượng tất nhiên không nên gần người nam nhân khác.”

“Ui trời ơi,vậy thôi đi.Ta cũng chỉ muốn nói chuyện thôi mà, ngồi đi.”

“Hoàng Hậu nương nương như vậy....” Giọng nói không chút cảm xúc của hắn vang lên.

“Ta không quan tâm, vậy thì tránh xa ta một chút.Đừng nói chuyện là được rồi.”

“Thôi đổi chủ đề đi,vậy đề ta hỏi ngươi ha. Trong hoàng cung này hoàng thượng là người bí ẩn nhất. Vậy ngươi đã từng gặp hoàng thượng chưa?”

Người nam nhân khi nghe xong cũng có phần muốn cười.Hắn ta đáp “Hoàng hậu người đừng suy diễn lung tung,hoàng thượng là người cao quý không thể nào như người nói còn về phần người con gái chưa tìm được chắc là vì Hoàng thượng bận rộn chính sự nên.”

“Lũ đàn ông các người cứ thích bao che cho nhau,đã tam thê tứ thiếp thì thôi còn không thèm đến nhìn mặt một lần, không biết tên của người ta có nhớ hay không.”

Hoàng hậu có vẻ chế giễu khi nói. Tên nam nhân kia cũng không có động tĩnh gì chỉ cười nhẹ.

Trong đầu tên nam nhân kia nghĩ : ta chưa từng gặp nữ nhân nào lại thú vị như hoàng hậu đây, người đường đường là Hoàng hậu nhưng lại vô cùng đáng yêu.

“Vậy ta hỏi tiếp,ngươi là thị vệ sau này chắc chắn sẽ cưới vợ,nhưng ngươi sẽ chỉ cưới một người. Vậy một nam nhân cưới nhiều vợ như vậy thì theo ngươi hắn ta có khổ hay không.”

“Hoàng hậu ta chỉ cưới một vợ làm sao ta hiểu được”Nam nhân kia đáp

“Hoàng hậu ta đây thật sự mệt mỏi nếu như được lựa chọn ta muốn cùng người nam nhân của mình cao chạy xa bay, không vướng bận chuyện dân gian.Chỉ ...có ...ta ...và ....người...”

Càng gần cuối giọng điệu của Diệp mi ngày càng có vẻ buồn.Trò chuyện giữa chừng thì Diệp mi thấy đói nên đành phải cáo từ người nam nhân tại đây nhưng nàng lại bảo hắn ta nhớ tới đây vào ngày mai.Nàng muốn nói chuyện với hắn ta tiếp.

người nam nhân đây hỏi tại sao. Diệp Mi cũng chỉ nói là bạn,ta với ngươi là bạn.

“Đói quá nhanh về ăn thôi”Trong lúc Diệp Mi đang than vãn đi về Chiêu Dương cung.

Thì người nam nhân bí ẩn mà nàng gặp hôm nay đang đi đến Càn Thanh cung. Giọng nói của Công công cất lên “Hoàng thượng giá lâm.”

“2 ngày nữa là Nhiếp chính vương của Minh quốc sẽ đến, ngươi chuẩn bị cho tốt vào”Nam nhân ấy nghiêm nghị bảo.

Coi bộ đồ thị vệ ra người nam nhân kia khoác lên mình long bào.Khí chất ngút trời đáng vẻ của bậc đế vương hiện ra,oai phong, nghiêm nghị thật khó tả.

“Hoàng thượng đã đến giờ rồi.”

“Hoàng hậu ta tất nhiên là chưa.”

“Vậy ngươi nghĩ hoàng thượng sẽ có nhan sắc như thế nào?” Hoàng hậu hỏi rất thẳng thắn

“Hoàng Hậu ta chỉ là thị vệ tất nhiên không thể đoán bừa được”Tên đó đáp.

“Ngươi chán quá, ngươi biết ta nghĩ như thế nào không.Ta nghĩ một:nếu là người đã quá 50 thì sẽ có râu tóc có đôi chút bạc.Nhìn quốc thái dân an thì ta nghĩ người này rất biết cách trị nước,còn nữa nếu là ông già chắc chắn sẽ có con mắt tinh tường vì đã trải qua 50 giông ba bão táp. Còn nếu chỉ tầm 20 thì cũng sẽ rất oai nghiêm chỉ là ta thấy người chưa đủ chính chắn.”

“Vậy ta hỏi tiếp.Ngươi nghĩ tại sao hoàng thượng không thích nữ nhân?Ta nghĩ hoàng thượng có thể không hứng thú với nữ nhân mà là..... hoặc hoàng thượng vẫn chưa thấy người con gái cân tim. Đến ngươi”

Diệp Mi tâm trạng bỗng được thả lỏng khi nói chuyện với hắn.Có vẻ nam nhân kia cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bất Ngờ Hắn Ta Là...

Vừa đi lại vừa nhớ tới lúc người nói chuyện với Diệp Mị, không tin được nàng lại vô tư và đáng yêu như vậy, hứng thú với Diệp Mị trong người ngày càng tăng cao.

Thật sự người phụ nữ khiến người nghĩ nhiều như hôm nay thì hoàng hậu là người đầu tiên. Hoàng thượng lâm bầm “Hoàng hậu nàng thú vị lắm, nàng là của ta.”

Lên triều, tất cả các quan viên đều cuối đầu, hoàng thượng bước vào khí chất oai nghiêm của người áp đảo hết tất cả mọi người trong phòng.

“Diệp Lạc tướng quân có gì cần tâu?”

Giọng nói của người đầy oai nghiêm.

“Khởi bẩm hoàng thượng, quân đội ở Bắc Hồ giờ đang thiếu lương thực trầm trọng mong hoàng thượng ban 300 tạ gạo và 1200 lượng vàng”

Tiếp theo là Đồng thượng thư “Hoàng Thượng ở Tây Hà hạn hán suốt 3 tháng nhân dân lòng than mong hoàng thượng cứu tế lương thực”

Người này bất đồng quan điểm với người kia đâm ra cãi nhau, hoàng thượng ngày nào cũng đối diện với cảnh này đến phát ốm. Người về vấn đề thiếu lương thực thật sự khó mà giải quyết, xong chuyện lương thực thì đến chuyện phi tần. Người đầu tiên nói về chuyện này là Đỗ tiêu soái, Đức phi nương nương là con gái của ông. Ông và các quan viên trong triều hết sức quan tâm về việc này. Nhưng chuyện này luôn khiến người mệt mỏi, trước khi chuyện này lại diễn ra thì hoàng thượng đã hô “Bãi triều”.

Hoàng thượng mệt mỏi nên đi dạo vòng quanh Ngự hoa viên nhưng đi ngang qua chỗ hôm qua thì thấy 1 người nữ tử xinh đẹp đang múa. Cảnh đẹp người đẹp, nhất thời khiến người mất tự chủ, nhìn nàng người chỉ muốn ôm thật chặt vào lòng.

Hoàng thượng tới gần thì thấy Hoàng hậu, đang múa thì Diệp Mị quay lại thì thấy gương mặt của tên nam nhân ngày hôm qua nên chạy qua nói chuyện nhưng khi lại gần thì thấy hắn ta khoác lên mình long bào.

Hốt hoảng, Diệp Mị run run nói “Ngươi là hoàng thượng. .... Ngươi lừa ta, sao ngươi nói ngươi là thị vệ?” Về mặt bất ngờ cùng sự hỗn loạn của Diệp Mị làm cho hoàng thượng không khỏi thấy thú vị.

Hoàng thượng nhìn Diệp Mị rồi lại nói “Trẫm lừa hoàng hậu sao. Trẫm có bao giờ nói mình là thị vệ sao?”

“Nhưng người rõ ràng là mặc đồ thị vệ” Thanh âm run run của nàng vang lên.

“Ta xuất cung du ngoạn, mặc đồ thị vệ để không bị phát hiện, không có nghĩa ta là thị vệ” Giọng nói như đóng đinh vào cột của người làm Diệp Mị có vẻ hoang mang nhưng một hồi hiểu ra mọi chuyện thì thay vào vẻ mặt hoảng loạn kia Diệp Mị lấy lại được sự bình tĩnh.

Cúi đầu Diệp Mị cực bình tĩnh bái kiến hoàng thượng cho đúng lễ nghi. Hoàng thượng cứ tưởng sẽ được xem thêm màn kịch vui nhưng phản ứng của Diệp Mị làm cho người khá bất ngờ.

Bái kiến Hoàng thượng xong Diệp Mị nhanh chóng tìm lý do để chuẩn:

“Hoàng thượng thứ lỗi, hôm nay thần thiếp không khỏe, thần thiếp xin cáo từ”

Diệp Mị đang đi, thì hoàng thượng quay đầu về phía Diệp Mị rồi lạnh lùng bảo: “Nếu hoàng hậu không khỏe thì tại sao còn hẹn trẫm ra đây.”

Đang đi thì Diệp Mị đứng hình, không còn biết phải phản ứng ra sao. Nếu như hoàng thượng đã không quan tâm đến mình thì Chiêu dương cung cũng như lãnh cung. Nếu vậy trực tức hắn thì cùng lắm vào lãnh cung không quan tâm đến thị phi trong hoàng cung là cách hay nhất.

Quay đầu về phía Hoàng thượng, Diệp Mị khẽ môi cười rồi lại đi lại gần về phía hoàng thượng, ngẩng cao đầu, mắt đối mắt với người nói:

“Hôm qua chúng ta nói chuyện sao người không bảo người là hoàng thượng” Giọng nói cử chỉ của Diệp Mị bây giờ là thẳng thắn đối đáp với người. Hoàng thượng đáp Diệp Mị với vẻ như giễu cợt nàng “Hoàng hậu người có chỉ tức giận, người nên biết mình rất vinh hạnh khi ở gần và nói chuyện một cách thân mật với trẫm đây.” Hoàng thượng bất chợt nhận ra mình đang cư xử rất khác thường. Trước giờ người chưa từng nói chuyện với bất kì ai với thái độ như vậy.

“Thôi cho tôi xin, hôm qua không phải vì ta đói bụng nên đi trước thì ta đã nói chuyện tiếp về tính xấu của người rồi, đúng là uống nếu như nhân cơ hội ngày hôm qua mừng người thêm vài trận nữa thì có thể xem được kịch vui từ người rồi”

“Hoàng hậu là vợ của trẫm tại sao lại đi mừng phu quân của mình” Hoàng thượng cứ thế mà đối đáp với nàng nói qua nói lại thì cũng đã hơn 1 canh giờ. Nói đến đứt hơi, Diệp Mị cũng muốn chấm dứt ngay cái chuyện dài dòng này nên mới nói “Nói chuyện với người như vậy ta mệt lắm rồi. Chọc tức cũng đã xong, đây vào lãnh cung hay cấm túc gì đó tùy người. Nhanh quyết định hình phạt ta còn về ăn cơm”

“Hoàng hậu người thật lạ nói chuyện với trẫm như vậy rồi thì phải xin tha tội sao người lại thích bị gán tội?” Gương mặt của người không thay đổi chỉ là có một chút sự khó hiểu.

Chương 4: Điệp Mị Tài Trí

“Hoàng thượng hay vậy đi, ta không tự nhận mình giỏi nhưng không phải ngu. Người cứ hỏi ta bất cứ thứ gì người muốn, trả lời được thì người đừng phạt ta còn không thì muốn làm gì tùy người”

“Hoàng hậu sao lại nói thế” Về mặt nghiêm nghị và sự lạnh lùng làm nàng cảm thấy xa cách hơn bao giờ,

“Người ta nói ‘có qua có lại mới toại lòng nhau’ nên đây là cách giải quyết duy nhất mà ta có thể nghĩ ra.” Điệp Mị cứ thế thẳng tuột mà nói. Hoàng thượng thấy Hoàng Hậu này vô cùng thú vị “Nếu như nàng đã nghĩ vậy thì được.....”

“Ta hỏi nàng, ở trên triều có tấu sớ lên về việc cấp lương thực. Một bên là binh lính ở Bắc Hồ, còn một bên là Tây hà hạn hán suốt ba tháng”

Điệp Mị một hồi trầm ngâm rồi nhanh đáp: “Nếu như ta nhớ không lầm thì ở gần doanh trại của binh lính thì có một khu rừng. Tạm thời người cho 1 phần 3 số quân lính đang trấn thủ làm nông. Còn bên Tây Hà thì hạn hán lý do gần đó đã xây lên một con đập lớn nên người chỉ cần đào một đường rãnh nhỏ từ con đập đến đó rồi kêu người xới đất ở phía Đông Nam để dẫn nước trồng cây. Kho lương của triều chỉ cần trích 50000 Ngân chỉ cho cả hai nơi như vậy mọi vấn đề đã được giải quyết”

(Sở dĩ nàng thông thuộc địa hình chỗ này là vì nàng đã từng nghiên cứu rất nhiều về địa lý khắp nơi trên thế giới. Nàng làm việc suốt nên não của nàng hoạt động của rất nhanh và chuẩn xác để đạt được hiệu quả tốt và nhanh nhất.)

Hoàng thượng vừa nghe xong liền cảm thấy vị hoàng hậu này quả thật rất thông minh, cách giải quyết của nàng vô cùng hợp lý và chặt chẽ. Bây giờ người mới thật sự hiểu được tại sao phụ hoàng lại chọn cô ấy làm hoàng hậu.

Điệp Mị không nán lại nói xong nàng liền bước đi. Hoàng thượng cũng không níu nàng lại.

Điệp Mị về Chiêu dương cung, tức tối mặt mày vừa về tới nơi thì âm ý lên. Loạn nhi cũng chả hiểu chuyện gì nên liền ra ngoài để người một mình trong phòng tự mình xả giận.

Trong khi Điệp Mị đang rửa tên hoàng đế thì người lại vô cùng vui. Đây là nét mặt mà người chưa từng biểu hiện ra, công công thân cận đã hầu hạ người từ khi người mới còn là đứa trẻ bú ti mẹ đã vô cùng ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt của người hiện giờ.

Hoàng thượng về Càn thanh cung, rồi bảo công công truyền lệnh tối nay người sẽ đến Chiêu dương cung. Thật khó tin, công công bây giờ có 2 cảm xúc đan xen vừa vui mừng vì cuối cùng người cũng đã sủng hạnh hoàng hậu và vừa ngỡ ngàng.

Khẩu vụ truyền đến, Điệp Mị nghĩ thầm: vừa mới chạm mặt sao hán còn tới đây. Nhanh chóng cả hoàng cung đều hay tin, mọi người đều bàn tán về thông tin này.

Các quý phi tức đến nổi gân xanh, đã là hoàng hậu rồi còn có được sự sủng hạnh của hoàng thượng. Nhưng đầu như mọi người nghĩ, hoàng thượng đến là về chính sự.

Vừa tới Chiêu dương cung, hoàng thượng kêu mọi người lui xuống. Trong phòng chỉ còn 2 người, khung cảnh ban đêm làm lu mờ mọi thứ.

Điệp Mị vốn dĩ chả quan tâm gì hán, ngồi xuống từ từ uống miếng trà ăn miếng bánh, hoàng thượng cũng ngồi xuống, một hồi sau người nhìn nàng. Định hỏi nàng nhưng nàng đã hỏi trước: “Hoàng thượng bệ hạ người tới đây làm gì?”

“Trẫm là phu quân của nàng, đêm tân hôn không tới hôm nay đến để đền bù” sự trêu chọc hiện rõ trên mặt người.

“Buồn cười, bệ hạ người chắc chắn là vì việc khác nên xin nói thẳng”

Hoàng thượng nghĩ trong bụng, phụ hoàng một đời anh minh, đến hơi thở cuối cùng cũng vô cùng sáng suốt, thật sự hiện giờ chính bản thân ta cũng không ngờ được, bên cạnh ta lại có một nữ nhân tuyệt vời như vậy.

“Trẫm tới là vì chính sự...”

Điệp Mị chỉ nhìn chăm chăm chẳng có một chút phản ứng:

“Hoàng thượng xưa nay chưa có người phụ nữ nào có quyền can thiệp vào việc chính sự.....E rằng”

“Về việc này nàng không phải lo, nàng chỉ cần chỉ điểm cho ta việc còn lại ta sẽ tự xử”

“Hoàng thượng vậy thiếp có lợi gì trong việc này”

Hoàng thượng rất thích cá tính của nàng, chưa bao giờ có nữ tử nào mà dám huênh hoang trước mặt người.

“Vậy nàng muốn gì.”

“Điều thiếp muốn rất đơn giản.Chỉ cần cho thiếp 1 tháng xuất cung ba lần,thêm ít tiền tiêu vặt.”

“Hoàng hậu à điều này e là khó mà thực hiện được.Nhưng ta sẽ xem xét rồi bàn với nàng sau.”

“Vậy thiếp và hoàng thượng đã có thỏa thuận.Người mau về nghỉ ngơi trời cũng đã tối.”

“Hoàng hậu nói đúng. Chỉ bằng đêm nay ta ở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sủng Hạnh Hoàng Hậu

“Hoàng thượng, nếu vậy thì đợi thiếp một tí”.Giọng nói miễn cưỡng của Diệp Mị cứ thế nhỏ dần.

Hoàng thượng tò mò, nàng làm gì trong phòng mà phải đợi.Đi vào giường thì thấy nàng đang trải ga giường.Người mới lên tiếng hỏi:

“Hoàng hậu sao nàng cần phải làm những việc này. Kêu nha hoàn ra làm là được rồi.”

“Hoàng thượng không cần phải kêu ai ra làm cả. Giờ đã trễ,ai cũng đã ngủ rồi,những việc này thiếp cũng tự mình làm được.”

“Xong rồi, người ngủ đi. Thiếp sẽ nằm bên trong.”

“Còn đồ của trẫm, nàng cời ra giúp trẫm.”

Diệp Mị bực mình nghĩ đồ của tên điên nhà người tự mà cời kêu ta cời làm gì.

“Hoàng thượng kêu nô tì cời là được rồi.”

“Hoàng hậu nàng quên nàng nói gì sao.”

Diệp Mị nghe xong chợt nhớ hồi nãy đã nói là không cần gọi người

“Được rồi.”

Diệp Mị đứng lại gần người quàng tay qua eo người từ từ cời sợi dây trên eo người.Diệp Mị thiết kế trang phục nên việc cời ra mặc vào cũng không khó.Cũng đã quen mặc đồ cho các người mẫu nam nên nàng chẳng ngại nếu có thấy hết của người.

Nhưng đây là lần đầu hoàng thượng đứng gần một nữ nhân như vậy,còn để cho người cời đồ.Người rất cao còn nàng thì lại rất nhỏ, cuối đầu xuống nhìn nàng đang chăm chăm cời y phục.

Nàng rất đẹp,mùi hương từ cơ thể nàng tỏa ra.Phút chốc tìm người đập thành thịch.Rồi theo bản năng người ôm nàng trong lòng.

Đang cời đồ thì bỗng bị ôm, Diệp Mị cũng không biết phải phản ứng ra sao.Chỉ có thể đứng yên rồi nhìn thôi.

Gió thổi vào, cửa sổ mở ra.Áng trăng hôm nay sáng và lung linh, làm cảnh ôm ấp này lãng mạn cực đỉnh.Rồi Diệp Mị cũng thiếp đi,Hoàng thượng bế nàng lên giường,nhẹ nhàng đặt nàng xuống.

Suốt mấy ngày qua nàng mất ngủ vì gió đêm rét lạnh,nhưng hôm nay nàng ngủ rất ngon, như có một lò sưởi lớn bên nàng.

Sáng sớm ánh nắng chiếu vào,tiếng chim ríu rít. Làm nàng thức giấc, mới mở mắt ra thì thấy mình đang ôm hoàng thượng.Người thật sự rất ấm,ôm người rất dễ chịu,nhưng mà nàng không ngủ được nữa,thường thì sáng sớm như vậy nàng đã đi làm.

Bước ra khỏi giường thì hoàng thượng cũng tỉnh giấc,ngước lên nhìn Diệp Mị.Cái cảm giác ấm áp ngày hôm qua làm người (Hoàng thượng) cứ vương

vấn mãi.

Điệp Mị thấy mình mảy dơ bẩn khi ở gần tên hoàng đế điên như hấn, nên đi tắm trước. Đang ngâm người trong hồ lớn, thì tên hoàng thượng kia thoát ý bước vào.

Phản ứng đầu tiên của mọi nữ tử phải là ngại nhưng với Diệp Mị thì khác, cứ bình thản mà ngâm mình. Thật đáng ngạc nhiên, hoàng thượng không thể nào tin được.

Nàng ta chưa từng thấy thân hình của một nam nhân làm sao có thể bình thản khi thấy hấn trong trạng thái này.

(Đơn giản là vì ở thế kỉ 21, công nghệ phát triển. Đối với một phụ nữ độc thân 30 năm. Thứ gì mà nàng không thấy chứ ;)

Hoàng thượng cứ thế mà bước vào bồn ngâm mình chung với Diệp Mị. Diệp Mị thấy vương mắt nên ra ngoài trước.

Bước ra bồn ngâm, không một mảnh vải che thân. Là một nam nhân chưa bao giờ màng đến nữ nhân nên cũng có phần e ngại.

Đang đi thì Diệp Mị vấp ngã rơi xuống trúng người của hấn (Hoàng thượng). Hai người không một mảnh vải che thân, ôm ôm ấp ấp trong nhà tắm.

Các cung nữ đứng ở ngoài khe nhìn qua bức màn mỏng. Thấy được một cảnh tượng mị hoặc, rồi đỏ mặt thút thít cười.

Còn người trong cuộc thì không kịp phản ứng gì, vừa mở mắt thì thấy thân hình nhỏ nhắn của nàng được tên hoàng thượng biến thái ôm chặt. Ngượng ngùng, tức giận hay ngạc nhiên KHÔNG, hiện giờ cảm xúc duy nhất và chỉ có một của Diệp Mị là lạnh.

Nàng lạnh đến mức có thể đóng băng nước trong bồn, còn hoàng thượng thì tim đập nhanh như muốn nổ tung.

Buông tay của mình ra, Diệp Mị cũng chẳng có cảm giác gì, đi lên quay mặt nhìn hấn (hoàng thượng) rồi chỉ nói “Ngài ngại sao? Sau này còn nhiều, ngài từ từ làm quen”

Tuy nói thế nhưng cho cùng là vì muốn chọc tên hoàng đế nhất gái này một tí chứ nàng không có ý định phô cho hấn xem.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Toan Tính

Thay xong đồ hoàng thượng liền lên triều, gương mặt người vẫn vậy chỉ là người hình như có chút ngượng.

Chính sự lúc nào cũng phức tạp, vấn đề ngày hôm qua các quan đại thần lúc nào cũng làm lố lên. Nhưng việc này đã được giải quyết êm đẹp với hoàng hậu ngày hôm qua.

Nhắc tới Hoàng hậu thì chàng lại đỏ ửng mặt lên nhớ tới vụ hồi sáng.

Các quan viên nhìn tâm trạng của người hôm nay đặc biệt vui, lại cộng thêm lời đồn tình cảm hoàng hậu và người ngày càng nồng thắm, nhưng sắp tới lễ hội Hoa đăng. Nhất định phải nắm bắt cơ hội này mà tới nhịnh nọt, vút ve để có được sự sủng hạnh của Hoàng thượng. Hoàng thượng vốn đã dự định trước nhưng ngày hôm đó chỉ sợ hoàng hậu đến sẽ có nhiều chuyện phiền phức.

Đến khi bãi triều thì thường thường hoàng thượng sẽ tới Càn thanh cung để giải quyết chính sự nhưng hôm nay người lại tới Chiêu dương cung. Công công đã phục vụ người 27 năm cũng chưa từng thấy người lại như thế, đoán mò chắc hoàng thượng sắp có quý tử công công cũng vui thay.

Tới nơi Diệp Mị đã biết được mình cần phải làm gì, chuẩn bị giấy mực từ trước, hoàng thượng bước vào kêu mọi người lui xuống.

Một chiếc bàn lớn để trước mặt, Diệp Mị ngồi trước mặt hoàng thượng cứ thế mà giải quyết chính sự.

Cùng lúc đó cũng có rất nhiều quý phi tới để bái kiến Hoàng hậu nhưng đứng trước cửa thì bị người đuổi ra, ai nấy cũng nhìn nhau, ngoài mặt tỏ ra không có gì nhưng trong lòng tức đến mức trào máu.

Chỉ có hoàng thượng và nàng ở trong phòng đầu biết được sẽ có chuyện gì xảy ra. Đã thế lời đồn thổi từ các cung nữ đứng hầu lúc hai người đang tắm cứ thế thổi lên vừa to vừa lan nhanh. Đầu biết được những chuyện tiếp theo hai người sẽ làm.

Thục phi vô cùng tức giận nên đã gửi cho cha nàng một bức thư, giúp nàng giải quyết vấn đề này.

Lý thượng thư nhanh chóng nhận được tin, sau đó ngồi xuống viết cho Thục phi bảo nàng tạo ra tí bạo động trong cung rồi chuyện còn lại cha nàng sẽ giải quyết. Sau một hồi giải quyết chính sự, hai người cũng đã đói.

Hoàng thượng đã kêu người chuẩn bị đồ ăn, một bàn đồ ăn đầy cao lương mỹ vị, nhưng Diệp Mị lại nhớ món ăn ở hiện đại, hoàng thượng thì đã ăn nhiều nên cũng có phần ngán ngẩm. Hai người ngồi lì rồi thờ dài đồng loạt.

Diệp Mị thấy chẳng vừa mắt nên sai người dọn hết đi, Hoàng thượng cũng chẳng nói gì, để mặc nàng.

Địch thân nàng vào bếp, nàng học được vô số món ăn khi ở hiện đại, đặc biệt là ẩm thực pháp và nhật.

Hoàng thượng thấy nàng vào bếp nên ngăn cản “Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ không nên động tay vào những chuyện này.” Mặc hán ta nói gì nàng vẫn cứ vào bếp, sau hồi lâu nàng cũng đã xong 13 món đủ phong cách tây âu.

Hoàng thượng trở mắt nhìn, đây toàn là những món ăn người chưa bao giờ thấy. Nên đành hỏi nàng: “Hoàng hậu đây đều là do nàng nấu, đây là những món gì, ta chưa thấy bao giờ”

Hà hề cười khi nhìn bản mặt ngạc nhiên của hoàng thượng rồi nàng đáp: “Người không cần biết chỉ cần ăn vào mà thấy ngon là được.”

Gắp miếng đầu tiên, ăn vào cảm giác dịu nhẹ thanh tao, miếng thứ hai thì đậm đà, ngọt ngào, cứ như vậy ăn hết món này đến món khác. Chẳng mấy chốc trên bàn ăn chẳng còn gì.

Đây là lần đầu trong đời người (hoàng thượng) lại ăn nhiều như vậy, ăn xong hoàng thượng lẫn Diệp Mị no căng không thể làm tiếp nên đi ra ngự hoa viên đi dạo để dễ tiêu hóa.

Vừa đi vừa nói chuyện, Diệp Mị nói với tên hoàng thượng này rất nhiều rồi nhưng chưa từng hỏi về tên của hán nên nhân cơ hội này nàng hỏi luôn.

“Hoàng thượng người có thể cho ta biết tên của người không. Dù sao lúc không có ai ta cũng muốn thoả mái một chút.” Diệp Mị ngữ khí lạnh nhạt, nhưng cũng có phần tò mò.

Hoàng thượng chỉ thăm cười “Hoàng hậu, người có biết nói chuyện với bốn vương như vậy là phạm vào đại tội không?”

“Xì, đại tội thì thế nào, là con người ai chẳng có tên, hoàng thượng không muốn nói thì thôi không cần tỏ thái độ với ta như vậy.”

Diệp Mị ngày càng chán tên hoàng thượng ngu này, không thèm đếm xỉa đến người.

“Phong Liên” Hoàng thượng cất tiếng lên. Liếc nhìn Diệp Mị rồi ung dung đi tiếp, Diệp Mị không cảm xúc gì cũng đi tiếp.

“Vậy ta cũng có thể gọi tên nàng khi không có ai phải không, Diệp Mị.” Giọng của Phong Liên nói ra là khẳng định không phải là hỏi.

Rồi Phong Liên lại tiếp tục nói “Sắp tới lễ hội hoa đăng, chắc chắn phải có hoàng hậu đến đó chủ trì, vì khi đấy sẽ có sứ giả là Bát vương gia ở Đông Khang, Minh Phụng công chúa của Lang Lâm và đặc biệt là Nhiếp chính vương ở Minh quốc đến. Nên nàng phải biết an phận một chút nếu không muốn gây họa.”

“Đừng bận tâm về ta, nếu như không ai đụng ta ta cũng không hơi đâu làm chuyện nhảm nhí” Lời nói của Diệp Mị nhẹ như mây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Gian Phu Dâm Phụ

Thục Phi đã thủ ở ngự hoa viên sẵn chỉ đợi thời cơ là ra tay, Diệp Mị khá nhạy cảm nên cảm nhận được sự hiện diện của Thục Phi quanh đây. Diệp Mị nghĩ đã tới lúc nhường sân khấu cho người khác biểu diễn.

Đang đi thì đột nhiên Diệp Mị dừng lại rồi bảo “Vậy ta đi trước, người cứ từ từ ồ lại gặp mỹ nhân.”

Câu nói hàm ý của Diệp Mị cũng làm Phong Liên phát giác, đúng như nàng nói đi một hồi sau thì nghe thấy tiếng đàn. Thục phi nổi tiếng đàn hay đặc biệt Hoàng Hồng vũ. Vừa nghe tiếng đàn Phong Liên liền nhận ra đây là ai, nếu như Thục phi đã tổn sức như vậy thì chơi với nàng một chút giải khuây cũng không sao.

Bước ra chỗ Thục phi rồi cứ làm bộ làm tịch, vô tay khen Thục phi làm cho thục phi cứ tưởng đã người đã cắn câu.

Chưa gì nàng đã vội vội vàng vàng khoe tài năng nịnh trước mặt Phong liên làm hán phát bệnh. Mà giống với nàng ta càng lâu thì Phong Liên càng thấy chán với loại nữ nhân giả tạo này.

Ở cung 27 năm thứ hán thấy không ít, với một người quan sát tinh tế như hán nhìn sơ cũng biết đâu thật đâu giả. Cứ giả bộ hợp ý với Thục quý phi mà nói

chuyện.

Phong Liên nhận được tin trong hoàng cung rằng Lý thượng thư và Thục Phi có thông đồng gì đó để quấy Đệp Mị một trận. Cứ dò xét hành động của nàng ta(thục phi) rồi từ từ giải quyết, Phong Liên cũng không nhất thiết quan tâm tới hoàng hậu này nhưng sao gần đây hấn ngày càng chăm sóc nàng, quan tâm nàng.

Thục phi được người của Phong Liên đồn rằng là nàng được đắc sủng, đàn rất hay,cũng rất tốt bụng hiền lương thực đức(nói cung đủ kiểu nịnh bợ sến húa)...

Nghe tin đồn trong cung Thục Phi vô cùng vui sướng,nên bước một của nàng ta có thể coi như thành công mỹ mãn.Không chần trừ, nhanh chóng nàng tiến hành bước hai.Cải người làm cho hoàng thượng nghĩ hoàng hậu vùng vờ.

Thục phi nhân cơ hội thêm tí muối tí nếm,nhẹ là lãnh cung nặng thì chết. Tâm địa độc ác của Thục phi quả không tầm thường,nhưng nàng đâu biết được hoàng thượng đã ngầm ngầm biết được.

Đánh cho mấy tên thị vệ canh ở ngoài ngắt đi,cho ít thuốc ngủ.Kêu thêm vài tên đứng ngoài ngóng tin cho nàng(thục phi).

Đang ngồi trong phòng Đệp Mị nhận thấy sự bất thường,bỗng nhiên nàng thấy choáng,lúc đấy nàng thấy có một tên nam nhân toàn mùi rượu bần hàn bước vào phòng.

Hắn tới chỗ của nàng,biết rằng tên này làm sao có thể vào đây nếu không có người giúp.Tương kế tựu kế,đánh cho tên kia bất tỉnh nằm dài,nàng lại la lên “A...A...Thiếp muốn...”

Giọng điệu gọi tình làm cho những tên ngoài đứng ngóng tin cũng thêm Lập tức nhận được tin khoái chí cười,chi đợi tới sáng thì kịch hay sẽ có.

Đệp Mị thì trêu đùa với mấy tên kia một lúc sau,mấy tên kia cũng đi.

Một nam nhân ảo ảo bước vào,ánh trăng chiếu rọi,thì ra là Phong Liên. Lạnh cười nhìn Đệp Mị rồi bảo “Nàng cũng thật đáng sợ,true trọc dám đẩy làm gì” Đệp Mị nhìn Phong Liên với ánh mặt kiên nghị nhưng cũng có phần mệt mỏi rồi nói “Phong Liên ngươi ở đây làm gì,bất gian phu dâm phụ sao?”

“Gian phu dâm phụ,đâu chứ?”Hoàng thượng trêu trọc nói.

“Ngươi cũng thật biết giả bộ,vậy nói cho ta biết ai làm”

Đệp Mị lạnh lùng nói với hắn(Phong Liên)rồi quay mặt đi nhìn trời.

Phong Liên tuy biết ai làm nhưng khó mà nói ra cho nàng biết.

Lý thượng thư dù sao cũng có thể lực không nhỏ trong triều,nếu chút chuyện này mà ảnh hưởng thì không hay.Nhìn nét mặt của Phong Liên nàng biết hấn không nói cho mình biết được,nên nàng đành phải dẹp chuyện thù hằn này qua.

“Phong Liên,tôi rồi ngươi về nghỉ đi”Giọng vẫn lạnh,không có chút quan tâm nhưng Phong Liên chưa từng bận tâm những chuyện này.

“Tối rồi,xác tên này làm ta vương mắt. Ta sẽ kêu người dọn dẹp,trời trở lạnh. Tối cũng đã tới,tôi nay ta sẽ ngủ lại đây”Nói xong Phong Liên chợt nhận ra mình vừa mới xưng hô ta chứ không phải trẫm.Trong đầu cứ nghĩ ‘tại sao lại buông lỏng mình’ nhưng với việc này Đệp Mị không có để ý dù là một chút.

Cũng giống lần trước,nhưng hôm nay Đệp Mị vô cùng khó chịu trong người.Bữa đó nàng mặc bộ đồ lẽ lẽ đi ngủ vì đã mệt đến không còn sức côi.Nhưng thói quen 20 năm của nàng không thể đổi,tôi nào nàng cũng mặc đồ ngủ do chính nàng làm.

Đồ ngủ tuy dài đến chân nhưng là nàng may bộ đồ theo kiểu hiện đại,hai dây mỏng vải cũng khá mỏng gần như xuyên thấu.Đồ ngủ như vậy là dễ chịu nhất.

Thay xong đồ cho tên vua kia rồi nàng cũng thay đồ của nàng,nàng độc thân lâu nên khá bừa bãi.Mặc kệ có nam nhân nàng vẫn mặc thế đi ngủ.

Đang nằm dài trên giường,thì nhìn thấy Đệp Mị mặc một bộ đồ xuyên thấu.Mặt Phong Liên đỏ hết cả lên,không dám nhìn nữa nhưng sao mắt hấn cứ dán lên người nàng.

Mệt mỏi nàng đang lên giường thì bụp,ngã vào người hấn(Phong Liên)rồi thiếp đi không hay biết.

Ấm ấm,sương quá,ôm chặt Phong Liên rồi cứ thế mơ.Còn chàng thì cứ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng,đâu thể nào biết được hoàng hậu mà lại tùy tiện như vậy.

Nhưng trong lòng của Phong Liên có vài phần rạo rức,chạm vào mái tóc dài đen huyền của nàng,hương thơm làm cho lòng chàng mê muội.(Tối nay kết thúc bằng việc ôm nhau ngủ)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Không Tin Được

Mới bước vào thì khuôn mặt của tên đại hảo sắc hiện ra, nàng vờ coi Phong Liên như người vô hình.

Vào tắm rất tự nhiên, Phong Liên từ đằng sau bỗng nàng ôm trằm lấy eo nàng. Không thể tin được tên nhát gái này hôm nay có vấn đề à, tự tiện ôm mình mà không ngượng sao!

Hay hán đã bắt đầu quan tâm đến nữ sắc. Thân trần trụi của nàng cảm giác bất ổn nên bảo Phong Liên tránh ra, nàng dẩy dựa nhưng càng dẩy dựa thì hán càng ôm chặt.

Người người thì thấy ‘MÊ HỒN HUƠNG’ đây là loại tình được. Tại sao lại trên người nàng, nhớ tới việc hôm qua gặp tên say rượu dẽ sòm. Mới nhớ ra chắc đây là một trong những cách mà tên kia muốn hãm hại mình, nhưng lại trật kế hoạch mà.

Kể ra cũng lạ sao hôm qua không phát huy tác dụng?

Mất của Phong Liên mê muội, cứ mở miệng là “Mĩ nhân”, nếu thế thì nàng phải dùng võ công mà nàng học lỏm được kéo hán ra khỏi hồ.

Nhà tắm trơn trượt, kéo Phong Lan rất tốn sức, cuối cùng nàng cũng kéo hán lên được. Đang định đi lấy thuốc thì tay hán kéo nàng lại.

Trượt một phát, hán trên nàng dưới mặt gần mặt, môi gần môi, một phát, nụ hôn đầu đời của nàng đã bị tên biến thái này cướp mất.

Sau đó Phong Liên bất tỉnh, còn nàng thì nóng mặt đến nỗi có thể làm tan chảy băng. Đẩy Phong Liên ra, để người nằm xuống rồi tát mấy tát vào mặt, chủ yếu để kêu Phong Liên dậy nhưng cũng vài phần tức giận về nụ hôn.

Trước khi kịp nhận ra thì Phong Liên mới chợt nhớ ra nàng vẫn không mặc bất cứ thứ gì. Chàng Liên phản ứng, quay mặt ngay tức khắc.

Trong lòng Diệp Mị cũng đã nhận thấy Phong Liên đã bình thường. Ở trong đây cả nửa buổi, nàng cũng phải ra thay đồ, cùng lúc đó Phong Liên cũng phải tức tốc lên triều.

Đã đứng cùng một chỗ để thay đồ, đồ nàng cũng đã mặc xong nhưng Phong Liên thì vẫn còn xộc xệch. Với chứng ngọn gang của Diệp Mị nàng tất nhiên không chấp nhận được.

Mặc kệ mọi thứ nàng cứ tới gần hán mặc đồ cho, cũng không để tâm nụ hôn trời giáng mà hán cho nàng.

Hoàng thượng thì lên triều như mọi lần, nhưng hôm nay Chiêu dương cung không còn nhân nhạ như trước. Mới tờ mờ sáng mà rất nhiều phi tần đợi ở ngoài bãi kiến Diệp Mị.

Nhưng vụ lộn xộn trong nhà tắm làm nàng mất cả buổi, mấy phi tần đợi đến buồn ngủ, trong bụng ai cũng ghen tức. Nghĩ Hoàng hậu cố tình chơi các nàng.

Mới về Chiêu Dương cung thì Loan nhi hót ha hót hải chạy đến báo Diệp Mị nhanh chóng đi gặp các Phi tần khác trong cung.

Nhà tắm trơn trượt, kéo Phong Lan rất tốn sức, cuối cùng nàng cũng kéo hán lên được. Đang định đi lấy thuốc thì tay hán kéo nàng lại.

Trượt một phát, hán trên nàng dưới mặt gần mặt, môi gần môi, một phát, nụ hôn đầu đời của nàng đã bị tên biến thái này cướp mất. Sau đó Phong Liên bất tỉnh, còn nàng thì nóng mặt đến nỗi có thể làm tan chảy băng. Đẩy Phong Liên ra, để người nằm xuống rồi tát mấy tát vào mặt, chủ yếu để kêu Phong Liên dậy nhưng cũng vài phần tức giận về nụ hôn.

Tỉnh lại Phong Liên thấy Diệp Mị trần truồng đang hiện lên trước mặt mình, Phong liên liền quay đi.

Diệp Mị hỏi Phong Liên “Người có biết người làm gì ta không?” thanh âm có phần tức giận, nói chuyện ngang hàng.

Phong Liên ngờ ngác trả lời “Trằm làm gì nàng? Đã thế nàng vào đây hồi nào.”

“Há. Người làm mà không nhận sao, còn giả bộ nai tơ” Diệp Mị bực vì không thể bóp chết hán, chỉ có thể hung hỏ mà nói chuyện.

“Hoàng hậu thật to gan. Đừng tưởng trằm sủng nàng mà nàng có thể làm càn.” Sự khó hiểu cùng sự bực tức của Phong Liên hiện rõ ra.

Nghĩ đến sắc mặt của Phong Liên, Diệp Mị mới nhận ra hán thật sự trong lúc mơ màng mà làm những chuyện dung tục. Nhưng không lí nào mà quên hết được. Diệp Mị mệt mỏi mấy chuyện này lắm rồi. Đành phải gạt qua một bên, từ từ tính sổ với cái tên hại nàng.

Nếu Phong Liên không nói, tự nàng điều tra. “Phong Liên, vậy thì thôi, nếu người không nhớ thì cũng không cần nhớ và cũng đừng bao giờ nhớ lại. Vậy cho ta xin lỗi.” Diệp Mị dịu dàng nói với Phong Liên, nghe xong Phong Liên bỗng tự hạ giọng con giận lại.

Phong Liên liền nghĩ: tại sao lại chỉ mới nghe Diệp Mị nói mà hạ đi con giận của mình, và rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Phi Tàn Trong Cung Tâm Cơ Không Đơn Giản

Nếu như thường ngày chắc chắn Diệp Mị sẽ kiểm lý do từ chối, nhưng tối hôm qua đã xảy ra khá nhiều chuyện. Nàng nếu muốn tìm ra kẻ hại mình thì tất nhiên sẽ phải tiếp xúc với các phi tần để tìm ra manh mối.

Được nghe tin Thục Phi đến đầu tiên, nàng có chút nghi ngờ. Nhưng cũng không khẳng định vội, nàng cho truyền tất cả phi tần vào.

Mặt ai cũng vui tươi, cười đùa với nàng, Diệp Mị đúng thật phải bái phục với tài chịu đựng và diễn kịch của các nàng. Đứng đợi cả buổi mà vẫn có thể tươi cười và tỏ ra không có chuyện gì sao.

Chắc chắn Diệp Mị sẽ gặp khó khăn khi tìm ra kẻ hại nàng, vì tâm cơ của các phi tần trong cung thâm sâu khó lường.

Thục Phi chỉ vừa mới vào Chiêu Dương cung đã nhìn ngó xung quanh, khi thấy nàng điều đầu tiên mà Thục Phi nói với Diệp Mị là “Tối qua, Hoàng hậu nương nương có ngủ ngon không?”

Câu nói này làm sự nghi ngờ của nàng về Thục Phi ngày càng tăng cao. Đáp lại Thục Phi nàng chỉ cười nhẹ rồi nói “Khiến muội phải nhọc tâm, đêm qua ta ngủ rất ngon. Đã thế....”

“Tối qua hoàng thượng cũng có qua Chiêu dương cung trò chuyện với ta, nói chuyện với người làm ta thoải mái nên giấc ngủ cũng đặc biệt ngon.” Sự khiêu khích của Diệp Mị vừa ẩn vừa hiện, chọc tức tất cả phi tần ở đây, nét mặt thì không biểu lộ nhưng tâm tư thì khó nói.

Hầu như tất cả mọi người ở đây đều bức tức khi nàng nói như vậy nhưng Thục Phi thì khác.

Nàng ta ngạc nhiên, suy nghĩ làm sao có thể vì nếu hoàng thượng tới thì tối qua đã có chuyện lớn nhưng hôm qua hoàn toàn tĩnh mịch.

Nhận thấy sự bất thường của Thục Phi nàng liền khẳng định kẻ mà đã quấy nàng hôm qua chính là Thục Phi. Tìm được mục tiêu thì nàng phải ra tay “bắn” thôi.

“Các muội muội có chuyện gì mà đến đây.”

Các phi tần nghe xong thì liếc mắt nhìn nhau. Đức phi bước lên ngăn đầu lên nhìn Diệp Mị rồi cất lên tiếng nói vừa trong trẻo vừa thanh thoát “Hoàng hậu nương nương, chắc người cũng đã biết sắp tới lễ hội Hoa đăng, các sứ giả từ các nước khác cũng tới. Thần thiếp muốn biết, liệu người có cần giúp gì cho việc chuẩn bị yến tiệc không?”

Diệp Mị thừa biết mấy người này chủ yếu kiếm cớ để gần hoàng thượng, tiện thể phá nàng nhưng nếu họ có lòng thì cứ để họ giúp.

“Các vị muội muội, đúng là việc chuẩn bị yến tiệc cũng rất hao tổn tâm sức, nếu như các vị muội muội ở đây đã có ý ta cũng không phản đối.”

Thật sự ngoài mặt nói nàng chuẩn bị nhưng Phong Liên đã làm hết từ trước, chủ yếu nàng đứng ra chủ trì cho đúng lễ nghi.

Nói chuyện vui cười một cách giả tạo khiến nàng cũng mỏi cả miệng. Chớp mắt cũng đã hết một ngày, hết đám phi tần giờ thì tên Phong Liên kia tới. Hôm nay nàng thật sự mệt mỏi, Phong Liên tới thì sao, mặc hấn nàng trèo lên giường ngủ.

Mới vào thì thấy Diệp Mị đã ngủ, Phong Liên không muốn đánh thức nàng, trong lúc ngủ nàng là đẹp nhất, bàn tay của Phong Liên chạm lên mặt nàng.

Phong Liên không ở lại mà đi ngay, có vẻ có việc gì rất quan trọng. Đêm nay, nàng không ngủ mà lên lút ra ngoài, mặc bộ đồ đen. Nhảy lên nóc nhà Hoa lệ cung (được gọi là hoa lệ cung vì trong tất cả các cung nơi này có nhiều hoa nhất) của Thục Phi để thăm dò, đúng là Thục Phi đang có toán tính hại nàng.

Nàng vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Thục Phi và một người nào đó lạ mặt. Về mặt vội vã của Thục Phi biểu lộ ra, đứng từ xa nên nàng chỉ loáng thoáng nghe là “Giết... không nương tay.”

Không ngờ Thục Phi lại có dã tâm lớn như vậy, giết người. Giết nàng sao, nàng tuy nhảm chán khi ở đây nhưng nàng không chán sống. Nếu muốn tự bảo vệ mình thì đành ra tay trước.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Yến Tiệc

Mấy ngày nay,ngoài việc nói chuyện với đám phi tần và bàn việc chính sự với hoàng thượng thì chẳng có gì bất thường.

Lấy làm lạ,không lí nào nàng ta (thục phi) lại không ra tay. Nhưng như vậy cũng tốt để nàng từ từ tính kế.

Rất nhanh chóng đã đến lễ hội hoa đăng,tối nay sẽ có các vị khách V.I.P đến.Kiểu gì cũng có kịch xem,nàng là hoàng hậu tất nhiên sẽ góp vui nhưng bằng cách nào thì ....

Yến tiệc đã bắt đầu,Hoàng thượng cùng Điệp Mị bước lên vị trí cao nhất ngồi,trong phim Điệp Mị thấy mấy vị hoàng thượng hoàng hậu rất oai nghiêm khi ngồi trên này nhưng ngồi lên mới thấy đúng là nó vô cùng tráng lệ nhưng lại nhàm chán.

Gần đó là các sứ giả và các quan lớn, còn mấy vị phi tần thì cách khá xa.

Bát vương gia ở Đông Khang là người Tây âu,nên hắn nói tiếng anh,hắn cũng có người phiên dịch nhưng đôi khi khá bất tiện ở điểm này.Đối với hầu hết mọi người ở đây đều không hiểu Bát vương gia nói gì nhưng nàng thì hiểu.(Thế kỉ 21 nàng nói được ít nhất là 5 loại tiếng khác nhau).

Thấy bắt đầu nhàm chán thì Đức phi bước lên biểu diễn một bài múa để góp vui,rồi đến thực phi đánh đàn,cứ thế mà từng người từng người một lên diễn để được hoàng thượng đề ý.

Bát vương gia thấy các vị phi tần ở đây đều đã biểu diễn hết chỉ còn hoàng hậu kia,nên liền nói “Hoàng hậu ra biểu diễn đi,ta muốn xem xem tài người có tài năng đặc biệt gì.”,vừa mới dứt lời người phiên dịch chưa kịp nói gì thì Điệp Mị liền nói “Bát vương gia, nếu thích coi ca múa thì ra ca kĩ mà xem hay để ta kêu người biểu diễn. Ta là hoàng hậu không thể tùy tiện làm trò cho các người được. ”

Cả kháng phòng im lặng,họ đều sốc khi nghe Điệp Mị nói tiếng anh,ở đây đâu có ai dạy những ngôn ngữ này làm sao nàng biết được.Đồng thời cũng bối rối vì không hiểu được hai người nói gì.

Hoàng thượng lo sợ hoàng hậu nói năng bậy bạ,ảnh hưởng đến quốc gia,nên có ý định ngăn cản.

Nhiếp chính vương ở Minh Quốc bật cười,Nhiếp Chính vương từ nhỏ đã tiếp xúc với những người tây âu này nên câu chuyện của họ ngoài 2 người kia thì còn nhiếp chính vương biết.

Minh Phụng không trả lời mà chỉ nói “Hoàng hậu đã đến đây được bao lâu rồi”

Điệp Mị lập tức trả lời: “Cũng chỉ có khoảng nửa tháng”Minh Phụng vẫn lạnh lùng nói “Vây ở hiện đại đã có tiến bộ gì ta rất muốn biết.”

“Cô ở đây bao lâu rồi sao lại hỏi thế?”Điệp Mị khó hiểu nói.

Minh Phụng ngồi xuống rồi nói “2 năm rồi”

Điệp Mị nhìn thấy vẻ mặt có chút đượm buồn của nàng nhưng không tiện hỏi thêm, nàng chỉ nói “Minh Phụng coi như ta cũng giống cô,tối nay gió thổi rất lạnh.Ta nghĩ cô nên về phủ của mình,ta sẽ kêu người bố trí.”

Nói xong Điệp Mị một mạch đi về Chiêu dương cung,sau đó kêu Loan nhi đóng chặt cửa lại kêu tất cả mọi người ra ngoài.

Trong phòng,Điệp Mị ngồi trầm ngâm suy nghĩ:Không tin được mình không phải người đầu tiên sao, nhưng tại sao Minh Phụng lại biết được và lí do nàng lại xuyên không.Một mớ câu hỏi hỗn loạn trong đầu của Điệp Mị.

Ngồi suy nghĩ một hồi lâu thì có tiếng động ngoài cửa, giật mình Điệp Mị nhìn về hướng cánh cửa đang mở. Trong màn đêm tĩnh mịch,từ xa Điệp Mị chỉ có thể nhìn thoáng qua là một bóng người cao lớn.

Giọng nói của người đó vang lên:”Hoàng hậu,người còn thức sao.Hay để ta trò chuyện với người.”

Với sự ngỡ ngàng Điệp Mị nói “ngươi là ai,làm sao vào được đây”

Người đó không nói gì chỉ cuối đầu nhìn Điệp Mị rồi nói “Tối nay trăng đẹp,người nên ngắm thêm một chút,ta đến để nói với người biết,chủ tử ta có rất nhiều thứ muốn nói.Nên mong hoàng hậu nương nương sẽ đến Trương Minh hồ.”

Nói xong bóng dáng của người đầy liên biến mất, Điệp Mị đang đau đầu về việc của Minh Phụng giờ lại có tên diên nào đó hẹn gặp nàng.Trong một ngày mà rất nhiều chuyện,càng ngày nàng càng không muốn nghĩ tới.

Mệt mỏi nàng bò giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Đi Tìm Sự Thật

Sáng dậy thì Diệp Mị đã thấy tên Hoàng đế chết bầm nằm cạnh nàng, lật chăn lên thì nàng vô tình thấy hân khóa thân, Diệp Mị có chút ngạc nhiên nhưng chủ yếu là nàng thấy lạ.

Thường thì hờ lăm hân cũng mặc một bộ đồ trắng bên ngoài sao lần này lại táo bạo như vậy, nhưng không thể phủ nhận thân hình hân rất đẹp cộng thêm khuôn mặt tuấn mỹ lúc Phong Liên đang ngủ làm nàng mê muội.

Bàn tay nàng vô thức đặt lên người Phong Liên, từ từ chạm đến khuôn mặt, bỗng Phong Liên thức tỉnh, cầm lấy bàn tay của Diệp Mị giật mạnh làm nàng ngã vào lòng Phong Liên.

Chẳng mấy chốc nàng và Phong Liên rơi vào một khung cảnh hết sức lãng mạn, Phong Liên nhìn nàng rồi nói “Diệp Diệp à, nàng vừa làm gì thế hả.”

Diệp Mị đỏ mặt quay đi không trả lời Phong Liên. Phong Liên cười đều rồi nói “Nàng đã dám làm nhưng không dám nhận ư, vậy thì ta sẽ trừng phạt nàng.”

Phong Liên bỗng nhiên hôn nàng, trong chốc lát nàng không kịp phản ứng chỉ chờ người ra, từ cái hôn Phong Liên từ từ đặt tay chạm vào người nàng, cời sợi dây trên áo nàng, nhanh chóng Diệp Mị hét Phong Liên ra.

Diệp Mị có vẻ giận dữ, bước ra khỏi giường, không quay mặt nhìn Phong Liên, à dẫm chân chửi thề người. Còn Phong Liên thì lại có vẻ hạnh phúc, tươi cười suốt.

Diệp Mị không hơi đâu giận dữ lâu, đi dạo ngự hoa viên để giải khây, thì gặp Minh Phụng đang ngồi bên ghế đá uống trà ngắm cảnh.

Vấn đề của Diệp Mị chồng chất, đặc biệt là về Minh Phụng nhất định nàng phải tìm ra chân tướng của sự việc này.

Đi đến chỗ của Minh Phụng, Minh Phụng đứng dậy “Bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Diệp Mị tươi cười nói “Miễn lễ, tất cả các người lui xuống”

Nhanh chóng đám nô tài đều đi hết, còn lại Minh Phụng và nàng, không dài dòng nàng vào thẳng vấn đề

Sáng dậy thì Diệp Mị đã thấy tên Hoàng đế chết bầm nằm cạnh nàng, lật chăn lên thì nàng vô tình thấy hân khóa thân, Diệp Mị có chút ngạc nhiên nhưng chủ yếu là nàng thấy lạ.

Thường thì hờ lăm hân cũng mặc một bộ đồ trắng bên ngoài sao lần này lại táo bạo như vậy, nhưng không thể phủ nhận thân hình hân rất đẹp cộng thêm khuôn mặt tuấn mỹ lúc Phong Liên đang ngủ làm nàng mê muội.

Bàn tay nàng vô thức đặt lên người Phong Liên, từ từ chạm đến khuôn mặt, bỗng Phong Liên thức tỉnh, cầm lấy bàn tay của Diệp Mị giật mạnh làm nàng ngã vào lòng Phong Liên.

Chẳng mấy chốc nàng và Phong Liên rơi vào một khung cảnh hết sức lãng mạn, Phong Liên nhìn nàng rồi nói “Diệp Diệp à, nàng vừa làm gì thế hả.”

Diệp Mị đỏ mặt quay đi không trả lời Phong Liên. Phong Liên cười đều rồi nói “Nàng đã dám làm nhưng không dám nhận ư, vậy thì ta sẽ trừng phạt nàng.”

Phong Liên bỗng nhiên hôn nàng, trong chốc lát nàng không kịp phản ứng chỉ chờ người ra, từ cái hôn Phong Liên từ từ đặt tay chạm vào người nàng, cời sợi dây trên áo nàng, nhanh chóng Diệp Mị hét Phong Liên ra.

Diệp Mị có vẻ giận dữ, bước ra khỏi giường, không quay mặt nhìn Phong Liên, à dẫm chân chửi thề người. Còn Phong Liên thì lại có vẻ hạnh phúc, tươi cười suốt.

Diệp Mị không hơi đâu giận dữ lâu, đi dạo ngự hoa viên để giải khây, thì gặp Minh Phụng đang ngồi bên ghế đá uống trà ngắm cảnh.

Vấn đề của Diệp Mị chồng chất, đặc biệt là về Minh Phụng nhất định nàng phải tìm ra chân tướng của sự việc này.

Đi đến chỗ của Minh Phụng, Minh Phụng đứng dậy “Bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Diệp Mị tươi cười nói “Miễn lễ, tất cả các người lui xuống”

Nhanh chóng đám nô tài đều đi hết, còn lại Minh Phụng và nàng, không dài dòng nàng vào thẳng vấn đề.

"Minh Phụng công chúa bây giờ chỉ còn có hai người, cô không cần khách sáo nữa."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thế Lực Hùng Mạnh

Điệp Mị thư giãn ngồi xuống,tuy cô biểu hiện rất bình thân nhưng cô rất nóng lòng muốn biết mọi thứ.

"Minh Phụng công chúa,ta muốn hỏi cô: tại sao cô lại xuyên không?"

Nói đến đây,nét mặt của Minh Phụng trầm xuống,có vẻ như cô không muốn trả lời.Nhìn sắc mặt, Điệp Mị có thể đoán được tâm trạng của người khác,thấy Minh Phụng như vậy cô đành nói "Thôi,nếu cô không muốn nói thì thôi."

"Không phải vậy mà chỉ là có một số thứ làm tôi cảm thấy không được thoải mái thôi."Minh Phụng định thần lại rồi nói.

"Chuyện là, lúc đó tôi đã rất buồn vì mẹ tôi qua đời,tôi khóc lóc la hét chạy ra ngoài đường không may bị xe tải đâm. Sau đó thì tôi ở đây."

Nước mắt của Minh Phụng rơi xuống,giọng nói khan khan.Điệp Mị thấy Minh Phụng như vậy cũng đau lòng thay,nhìn Minh Phụng rồi vỗ vào vai,nói "Tôi xin lỗi,tôi không biết,vậy đừng nói chuyện này,nói chuyện khác nhé."

Minh Phụng cầm lại nước mắt,nhìn Điệp Mị hỏi "Cô thì sao?"

"Tôi à,tôi chỉ là cần tìm một tình yêu thôi."Điệp Mị trả lời nhưng chứa rất nhiều hàm ý,Minh Phụng biết nên cũng không đào sâu.

Minh Phụng lại hỏi "Ồ hiện đại đã có thay đổi gì?"

Điệp Mị cũng trả lời "Ồ hiện đại nhiều thứ thay đổi lắm,như là điện thoại..."

Trong khi hai người đang vui vẻ nói chuyện thì đám nô tì và tì thiếp đang bàn tán, đám phi tần thì tức sục máu,họ không thể nuốt trôi cục tức này.

Nghe đâu,Minh Phụng công chúa tính tình khó gần,chẳng giao du với nhiều người,nhưng chẳng ai dám chọc tức cô.Không những cô là công chúa duy nhất và được cưng chiều nhất mà còn là người có sức mạnh đáng sợ,có khả năng giết chết một con rồng.

Được thế lực của Điệp gia chống lưng,được hoàng thượng sủng ái nhất,bây giờ còn có Minh Phụng công chúa chống lưng,e rằng Điệp Mị bây giờ không còn là hoàng hậu tầm thường như trước mà là người phụ nữ quyền lực nhất Châu quốc,chẳng ai dám đụng đến nàng.

Thục Phi lo sợ Điệp Mị biết được ý đồ của mình,sau đó sẽ giết chết mình.Gấp rút gửi thư cho cha mình,tìm cách kìm hãm thế lực của Điệp Mị.

Hoàng thượng nhận được tin mật báo, đi qua đi lại suy nghĩ. Điệp Mị về Chiêu Dương cung thấy tên hoàng thượng chết bầm đang đi tới đi lui,cô đến hỏi "Này,Phong Liên nguoi làm gì mà đi qua đi lại vậy?"

Nghe thấy tiếng Điệp Mị,Phong Liên mừng như thấy vàng,vội vàng chạy đến chỗ Điệp Mị,hỏi "Điệp Mị có phải nàng hôm nay đi gặp Minh Phụng công chúa phải không?"

Điệp Mị gật đầu "Ừm",Phong Liên lại hỏi tiếp "Hôm nay nàng đã nói gì làm gì với Minh Phụng vậy."

Điệp Mị khó mà nói được,vì có nhiều chuyện dù có nói cũng không hiểu được,Điệp Mị đành phải nói dối "Tôi và Minh Phụng chỉ nói chuyện chị em,chẳng lẽ anh cũng muốn biết những chuyện này sao,hay để tôi kể chi tiết luôn"

Phong Liên nghe xong là đỏ mặt, hất tay bảo "Khỏi cần".

Điệp Mị hôm nay đã đi cả nửa ngày,việc chính sự cần phải giải quyết, nhanh chóng nàng và Phong Liên ngồi vào bàn giải quyết chính sự.

Làm tới tối khuya nên Điệp Mị rất mệt mỏi,cô ngủ gục trên bàn như một đũa con nít,Phong Liên bận rộn một lúc lâu mới để ý tới cô,thấy cô ngủ rất ngon nên Phong Liên cũng không muốn làm cô tỉnh giấc.Tự mình bế cô lên giường,đắp chăn cho cô,Phong Liên lúc này vô cùng quan tâm đến cô.

Miệng của Điệp Mị cứ lẩm bầm "Hoàng đế chết bầm,một đời giữ gìn mà tại nguoi nên ta mới như vậy,ta đánh chết nguoi."

Phong Liên tuy có chút khó chịu nhưng với dáng ngủ của Điệp Mị thì chỉ làm người yêu thêm thôi. Châm chậm chậm vào Điệp Mị rồi thì thầm nói "Nàng ngốc,hay là do ta khiến nàng không cảm nhận được,từ trước tới giờ nàng là người đầu tiên ta yêu."

Điệp Mị mơ hồ nghe được giọng nói rồi cũng lẩm bầm “Tìm một tình yêu xa vời quá sao?” nước mắt rơi xuống khi nàng ngủ, hai người đều buồn vì tình yêu quá xa.

Sáng hôm sau, Phong Liên lên triều sớm, và đồng thời tiếp Bát vương gia, Nhiếp Chính vương và Minh Phụng công chúa. Mở đầu cuộc đối thoại là việc kết giao tình hữu nghị hai nước. Còn Điệp Mị thì vẫn tiếp tục tìm Minh Phụng công chúa để nói chuyện, nhưng hay tin Minh Phụng đến nói chuyện với Phong Liên nên cô cũng chạy sang xem.

Khi đi đến trước cửa thì thái giám đứng chặn lại, nhưng Điệp Mị không có khả năng chờ đành phải tìm cách lên vào. Thấy đám tì nữ bưng trà bánh nên cô cải trang để chui vào, vào được bên trong cô thấy không khí vô cùng căng thẳng, đến mức không thể thở nổi.

Phong Liên thấy một cung nữ tướng mạo quen quen, lập tức nhận ra đó là Hoàng hậu, Phong Liên biết chắc nàng lên vào là có chuyện quan trọng gì đó, giữ nàng ở bên biết đâu lại hữu dụng.

Phong Liên đuổi hết cung nữ ra ngoài, còn Điệp Mị thì giữ lại đứng bên cạnh Phong Liên. Bát Vương gia thấy lạ nên hỏi: “Hoàng thượng, tại sao lại để một cung nữ ở đây, chẳng phải như vậy không tiện sao.”

Phong Liên nhìn Điệp Mị như muốn nói rằng bắt được nàng rồi, Điệp Mị biết ngay lên vào đây đâu dễ mà khiến Phong Liên không chú ý

Phong Liên nhàn nhã ngồi cười rồi trả lời “Không sao, đây là cng nữ thân cận không cần lo lắng.”

Nhiếp Chính vương bắt đầu để ý Điệp Mị, Nhiếp Chính vương là người có con mắt quan sát rất tinh tế, chẳng mấy chốc người đã biết đó là Hoàng hậu cải trang, nhưng chuyện này nếu như Phong Liên đã ko can thiệp nhiều thì Nhiếp Chính vương cũng lăm lờ, giống người Minh Phụng cũng vậy.

Trong kháng phòng Điệp Mị nhìn cả 4 người thì chỉ có Bát vương gia không nhận ra, còn những người khác đều đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sát Thủ

Điệp Mị cứ tưởng trong này có gì hay ho ai ngờ không khí trong này ngột ngạt làm nàng khó thở vô cùng. Minh Phụng bàn xong việc sớm nên cô đã đi từ sớm, còn lại chỉ có Điệp Mị là nữ trong phòng.

Nhìn ba người nam nhân lạnh lùng, ôn nhu nhưng oai phong làm nàng có chút dè dặt, sau khi chuyện của Minh Phụng giải quyết ổn thỏa thì đến truyện hôn sự của Thái tử Đông Khang và Đại công chúa Châu quốc.

Bát Vương Gia trở nên nghiêm nghị khi bàn tới vấn đề này. Phong Liên mở lời trước “Chúng ta hai nước giao hữu là chuyện tốt, giờ chỉ cần định ngày, Bát Vương gia nói có phải không?”

Bát Vương Gia không nói gì chỉ nhẹ gật đầu. Thế là chuyện hôn sự này kéo dài ba bốn canh giờ mới xong, khi Phong Liên tiễn khách đi hết thì còn lại Điệp Mị và người (Phong Liên) trong phòng, có một sự im lặng trong phút chốc, sau đó Điệp Mị mở lời: “Hình như sắp có đám cưới thì phải.”

Phong Liên nhìn Điệp Mị rồi trả lời “Đúng vậy, khoảng ba tháng nữa.”

“Ba tháng sao. Vậy ai sẽ chủ trì?”

“Tất nhiên ta và nàng rồi.”

“Hả.” Điệp Mị khi biết mình sắp phải gánh thêm việc là nàng mệt cả người rồi.

Phong Liên lại nói tiếp “Trên triều ta đang đau đầu về việc nối dõi tông đường.”

Điệp Mị thân nhiên hỏi “Thì người có con là được rồi, có gì phải nghĩ.”

“Vấn đề là ta chưa từng...” Nói đến đây Phong Liên có chút ngượng ngịu.

Điệp Mị bắt được ý của Phong Liên lập tức mở lời trêu ghẹo “Phong Liên ngại ngượng sao? Có gì phải ngại, người là đàn ông mà phải chủ động chứ?”

Phong Liên biết ngay cô sẽ trêu chọc mình nên lập tức phản kháng “Vậy nàng hiểu rõ mấy chuyện chăn gối lắm sao, nàng cũng chỉ là nha đầu 17 tuổi thôi.”

(Với Điệp Mị thì tuy chưa có làm mấy chuyện đó bao giờ nhưng đọc thân lâu và lại công nghệ tiến bộ nên mấy vụ này chụy có vẻ rành.)

Điệp Mị trả lời “Nha đầu 18 tuổi thì thế nào,ta không như huynh là được rồi,chưa chắc huynh hay hơn ta.”

Phong Liên có vẻ mặt bình tĩnh nói “Nàng thách ta à,vậy nàng có dám làm mấy chuyện đó không mà nói.”

“Có gì không dám,chi là ta chưa đủ tuổi thôi.”

Điệp Mị và Phong Liên giành co nhau, cuối cùng Phong Liên nói “Nếu nàng nghĩ mình hơn ta thì tối nay ta sẽ qua Chiêu Dương cung uống rượu với nàng.”

Trong lúc không suy nghĩ Điệp Mị lập tức đồng ý, rồi mỗi người một ngã, Phong Liên thì lên triều,còn Điệp Mị thì về Chiêu Dương Cung.

Về Chiêu Dương cung thì thấy Minh Phụng ngồi đợi mình, nhanh chóng nàng chạy đến chỗ Minh Phụng, hôn hỏi ngồi xuống nói chuyện với Minh Phụng.Minh Phụng mở lời trước “Hoàng hậu sắp tới ta phải về nước rồi. Có lẽ đây sẽ là lần cuối ta nói chuyện với cô.”

Điệp Mị chưa vui được bao lâu thì sắp có chuyện buồn, giọng điệu của cô trầm lại nói “Vậy sao? Thế thì ta sẽ qua Lang Lâm thăm cô.”

“Không được” Minh Phụng nhất quyết ngăn cản, Điệp Mị thấy vậy nên cô đề nghị “Vậy gửi thư nhé.”

Minh Phụng dù nhiều lần nói không nhưng cuối cùng nàng cũng vì nể mặt Điệp Mị là người cùng cảnh nên đồng ý việc viết thư.

Vì là lần cuối ngồi nói chuyện nên Điệp Mị nói đặc biệt nhiều hơn trước, nói mãi cũng tới tối, Minh Phụng đã mệt nên về phòng nghỉ ngơi.

Người này vừa đi thì người khác tới, nhưng không phải là Phong Liên mà là một tên đeo mặt nạ,mặc một bộ y phục đen,tên này chẳng có ý tốt gì.

Nhanh như cắt hấn xông tới chỗ Điệp Mị, hấn đánh cho mấy thị vệ và cung nữ bất tỉnh,ngay trong thời khắc ấy cô biết rằng dù cô có la lên thì cung chẳng ai giúp đỡ nên cô đành phải tự lực cánh sinh.

Cô không phải loại con gái yếu đuối,ở nơi cô sống rất phức tạp, nên cô phải có võ phòng thân.

Cô và tên đeo mặt nạ đánh nhau nhưng nói gì thì nói cô cũng là phụ nữ đánh mãi thế thì cô cũng không cầm cự được bao lâu.

Điệp Mị đang đánh với tên này thì từ đâu ba bốn tên chui ra tấn công cô. Điệp Mị tự nhiên nhận ra đây là thủ đoạn của người trong cung. Làm gì mà có chuyện Chiêu Dương cung bị đột nhập mà từ này giờ chẳng có bóng người đến cứu giá.

Không ngờ mãi đến giờ à ta mới chịu ra tay giết hại mình, à ta đang có suy tính gì, bộ à ta không sợ sẽ đắc tội với một số người đang thân thiết với mình sao?

Sự giằng co làm nàng bắt đầu kiệt sức, nàng nhất định phải tìm cách thoát khỏi tình thế này,nàng bạo gan nói chuyện với đám sát thủ.

“Các nguoi nghĩ có thể giết được ta sao? ta không muốn dài dòng,các nguoi muốn gì”

Đám sát thủ kia trả lời “Muốn mạng của nguoi”.

Điệp Mị không thể kéo dài tình trạng này thêm nàng đề nghị “Ta sẽ trả cho các nguoi gấp đôi”

Đám sát thủ đeo mặt nạ cười vang lên rồi nói “Hoàng hậu như nguoi mà muốn mua chuộc bọn ta, và lại bọn ta làm ăn trên giang hồ lâu năm đã có tiếng, đâu thể không giết nguoi”

Điệp Mị nghe xong liền bảo “Được rồi, ta biết các nguoi muốn gì rồi. Các nguoi để ta đi ra khỏi Châu quốc,cứ châm lửa thiêu rụi Chiêu Dương cung, ném đại một cái xác vào đồng lửa.Các nguoi vừa hoàn thành công việc,vừa nhận được rất nhiều tiền.

Bọn sát thủ kia nghe lời đề nghị đúng là rất hấp dẫn, với lại nàng ta không dễ đối phó, nếu cứ bắt giết nàng ta thì tính mạng của mấy anh em sẽ coi như tiêu, suy tính một lúc bọn sát thủ nói “Vậy làm sao đảm bảo nguoi không quay lại?”

Điệp Mị đã nhận ra bọn sát thủ đã có ý định đồng ý nàng liền trả lời “Các nguoi đừng lo, ta sẽ không quay lại nơi kinh khủng này, chỉ cần các nguoi đồng ý, việc còn lại ta sẽ tự biết xử lý”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Điệp Mị Đã Chết

“Được” Bọn sát thủ kia đồng ý,Điệp Mị biết vậy nên nói “Vàng bạc châu báu ta sẽ đi lấy, các người đứng ở ngoài đợi đi”

“Không được” Bọn sát thủ kia từ chối khi Điệp Mị định một mình vào lấy vàng bạc,thế nên Điệp Mị mới đề nghị “Vậy các người cử một người đi theo ta thôi”

Bọn sát thủ hội ý một hồi rồi cũng đồng ý, nàng bước vào phòng cùng với một tên đeo mặt nạ, nàng chạm tay vào bức tranh hoa mẫu đơn thì căn phòng bí mật hiện ra (Vì buồn chán nên cô có nghịch ngợm trong Chiêu Dương cung và vô tình tìm thấy được căn phòng này, chỉ có mình cô là biết hoặc ít nhất những người biết được nơi này đều đã chết).

Vào trong căn phòng đó,cô lấy hết vàng bạc có trong đó đưa cho tên kia, bỗng tên kia cầm dao ra đâm vào bụng cô, cô chẳng biết phản ứng gì từ, trong căn phòng bí mật đó vừa nhìn vào thì thấy nó chỉ là bốn bức tường không lối thoát nhưng thật ra nó có một cánh cửa dẫn ra ngoài cung điện. Cô cố gắng lết ra ngoài và cố gắng hết sức chạy.

Tên kia nhanh chóng chuồn ra ngoài nên không để ý Điệp Mị còn sống hay đã chết, khi tên kia ra ngoài thì bọn sát thủ ở ngoài châm lửa thiêu rụi Chiêu Dương cung, ném đại một cái xác vào để che mắt mọi người.

Phong Liên trong lúc đó không hề hay biết có chuyện gì xảy ra với Điệp Mị, Phong Liên đang tiễn Minh Phụng công chúa, Bát Vương gia và Nhiếp Chính Vương đi,vì đang ở ngoài cửa thành nên Phong Liên không nhận được bất cứ tin tức gì ở trong cung.

Nhưng giống như thần giao cách cảm,Phong Liên cảm thấy trong lòng mình có một cảm giác bất an,khi đưa tiễn xong, Phong Liên tức tốc chạy về cung điện.

Khi tới nơi thì thấy mọi người đang hết sức hỗn loạn, lửa bốc lên ở Chiêu Dương cung ngút trời, Phong Liên lập tức chạy tới thì thấy một đồng lửa lớn trước mặt, Phong Liên khi biết được Điệp Mị vẫn còn ở trong thì Phong Liên chẳng thêm suy nghĩ gì, chỉ biết xông thẳng vào đồng lửa để cứu Điệp Mị nhưng tất cả quân lính một mực ngăn cản.

“Hoàng Thượng là cửu ngũ chí tôn,là vua của một nước không thể vào trong đó được” Tất cả nô tì đều một mực can ngăn.

Khi lửa được dập tắt thì Phong Liên chạy tới xem thì thấy được một bộ xương trong Chiêu Dương cung bị cháy đen.

Phong Liên chỉ biết ôm lấy cái xác và hét lớn lên “A...A...A, nàng không được bỏ ta,ta chỉ có nàng thôi”.

Sự đau buồn của Phong Liên lên đến tột đỉnh, người chưa từng cảm thấy như thế này kể từ khi mẹ của người mất.Trong đầu Phong Liên không thể nghĩ được gì,chỉ trách bản thân, tự trách mình không thể bảo vệ được người mình yêu, cũng không thể nói cho người đấy biết cảm xúc thật của mình._____

Cô chạy đến bờ sông thì bất tỉnh, vừa mới mở mắt ra thì thấy mình nằm ở một nơi hết sức kì lạ, có một giọng nói của một người phụ nữ đứng tuổi vang lên “Cô nương cô tỉnh rồi sao?”

Điệp Mị cố ngượng dậy rồi hỏi “Đây là đâu, còn bà là ai”

Người phụ nữ kia vội vàng đi đến chỗ Điệp Mị đỡ cô ngồi dậy rồi bảo “Cô ăn chút cháo gà đi, còn lại từ từ tôi sẽ nói cho cô biết”

Điệp Mị cũng biết vậy nên cũng nghe theo, Điệp Mị ăn xong chén cháo thì người phụ nữ kia nói “Được rồi ta sẽ trả lời câu hỏi của cô. Đây là tù lâu Hường Hoa,còn ta là chủ ở đây, ta thấy cô bị thương ở gần bờ suối nên mang cô về trị thương. Vậy còn cô, cô tên gì ở đâu tới?”

Điệp Mị e ngại khi nói về thân phận của mình, và lại trong cung ngọt ngào, còn có kẻ muốn ám hại mình, đã ra khỏi cung rồi thì cô phải bắt đầu một cuộc sống mới, chắc chắn hiện giờ là ông trời đã cho cô một cơ hội.

“Ta tên là Mị Chi,là người của Châu quốc”

Dẫu sao thì cô xuyên không cũng chẳng gặp cha của thân xác này bao giờ nên một chút ấn tượng cũng không còn về Phong Liên thì chắc chắn hẳn cũng sẽ tìm một nữ nhân mới thay mình làm Mẫu nghi thiên hạ, thế nên với cô che dấu về thân phận thật của mình cũng chẳng sao.

Cô thấy đâu là một tù lâu làm ăn rất tốt nên cô mở lời nói “ Cho tôi hỏi, chỗ này có tuyển người không? Tôi muốn xin vào làm”

Người phụ nữ kia cũng không có phản ứng gì nói “Được thôi, nhưng đợi cô nghỉ ngơi dưỡng thương đã”

Điệp Mị vui mừng nói “Cảm ơn bà”, thế rồi kể từ ngày cô vào làm tù lâu Hường Hoa với tư cách là đầu bếp đến giờ cũng đã ba năm trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Quay Lại Chốn Xưa

Ba năm trôi qua, Diệp Mị sống với thân phận là Mị Chi, đầu bếp của tù lâu Hường Hoa. Bà chủ sống với cô nên cũng xem Diệp Mị là con gái của bà vì bà chẳng có con cái người thân gì ở đây.

Thấy Diệp Mị sống một mình không một bờ vai nên bà có đề nghị: “Mị Chi à, cô ở đây cũng đã ba năm, ta xem cô như con gái ta vậy nên ta luôn muốn những điều tốt nhất cho cô. Ta muốn đề nghị chuyện này xem cô có đồng ý không?”

Diệp Mị cũng biết bà chủ đối với mình như thế nào, tốt ra sao nên hầu như chuyện gì Diệp Mị cũng đồng ý và tôn trọng mọi ý kiến mà bà đưa ra nên cô nói “Có chuyện gì vậy ạ???”

Bà chủ tiếp lời “Dẫu sao cô cũng là đàn bà phụ nữ, tài năng của cô thì không xó gì phải bàn cãi, từ nấu ăn đến thơ ca cô đều rất giỏi. Tù lâu của ta chỉ là tù lâu nhỏ ở ngoại thành, ta nghĩ đã tới lúc cô quay lại Châu quốc để tìm cho mình một bờ vai rồi. Nếu không được cũng không sao, nơi này luôn dang tay đón chào cô”

Diệp Mị nghe xong liền muốn từ chối vì muốn ở lại chăm sóc cho bà bởi tuổi già sức yếu để bà lại một mình thì thật có lỗi nhưng dù sao cô cũng ở đây khá lâu, cũng làm phiên bản nhiều nên, tới Châu quốc để kiếm cho mình một con đường mới là một chuyện tốt.

Thấy bà cũng lo cho mình nên Diệp Mị đồng ý, đầu bếp và người hầu của tù lâu rất nhiều nên cô cũng yên tâm khi quyết định đi đến Châu quốc.

Tối ngày khởi hành Diệp Mị đã rất buồn vì phải xa nơi gắn liền với cô nhiều kỉ niệm đẹp kể từ lúc cô chết đi sống lại. Cả cô lẫn bà chủ đều đầm đìa nước mắt lúc chia tay.

Bà chủ vì lo nên cứ căn dặn đi căn dặn lại mãi một câu “Trên đường đi, sẽ gặp nhiều nguy hiểm, cô nhớ phải cẩn thận đấy.”

Cuối cùng Diệp Mị cũng lên đường quay về Châu quốc, trên đường đi cô gặp rất nhiều khó khăn, dọc đường chẳng thấy nhà trọ nào nên cô chỉ có thể cắm trại để qua đêm

Đi mãi cũng gần đến Châu quốc, khoảng vài cây số là tới, nhưng khi đang đi cô vô tình vấp phải sợi dây gai nên bị trật chân, chảy máu.

Chân cô hiện giờ rất đau, cô kêu giúp nhưng vì là nơi hẻo lánh nên chẳng có người qua lại, cô đành phải ngồi đó băng vết thương lại rồi đợi cho đến khi bớt đau cô lại đi tiếp.

Cứ tưởng sẽ chẳng có ai đi ngang qua con đường này nhưng ngờ đâu lại có một cái kiệu lớn và một đoàn tùy tùng đi tới. Diệp Mị la lớn cầu cứu, cuối cùng họ cũng dừng lại chỗ cô để giúp.

Một thị vệ tới chỗ cô đưa cho cô một cái bánh bao rồi nói “Cô ăn cái này trước đi, chân cô đang bị thương đợi ta đi lấy chút lá khô giúp cô cầm máu.”

Diệp Mị vui mừng cảm tạ liên tục, đoàn tùy tùng kia dừng lại nghỉ ngơi, người trong cái kiệu lớn sai một thị vệ đến kêu Diệp Mị lại chỗ hấn để nói chuyện. Diệp Mị thấy lạ nhưng vì hấn đã cứu cô nên cô đi đến chỗ của tên kia, cô cứ dòm ngó bên trong bức màn nhưng cô chỉ thấy thấp thoáng.

Một khuôn mặt vô cùng soái ca hiện ra, nhưng chẳng mấy chốc biến mất, Diệp Mị chẳng phải thể loại hám trai chỉ là tò mò về người bên trong kiệu, khi cô xác định được đó là ai thì cô cũng không bận tâm nữa.

Tiếng nói ở trong kiệu vang ra “Cô nương đây, cho ta hỏi cô tên gì”

Diệp Mị vì tôn trọng hấn nên cô trả lời “Ta tên là Mị Chi”

“Ồ, Mị Chi là một cái tên đẹp, được rồi, vậy cô đang đi đến đâu”

“Châu quốc”

“Ta cũng tới đó, hay ta cho cô hóa giang”

“Đa tạ lòng tốt của huynh, cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Cô thật thú vị, thú vị”

Cuộc đối thoại của cô và tên kia rất thoải mái tạo một bầu không khí. Vừa đi vừa đi vừa nói một hồi cũng tới nơi, mỗi người chia một ngựa Diệp Mị nói lời chào từ biệt.

“Đa tạ huynh, bây giờ ta đã tới nơi của ta, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại. À mà tên huynh là gì?”

“Được rồi, chẳng phải cô nói có duyên thì gặp lại sao. Đợi đến lúc đó thì ta sẽ nói cho cô biết. Tạm biệt.”

Diệp Mị nghĩ trong đầu: tên này thật lắm chuyện, đàn ông sao lại thích dài dòng nhỉ??

Chương 16: Nước Mắt Của Cô Rơi Mãi

Điệp Mị đi vào kinh thành, thật không ngờ nó lại đông vui, náo nhiệt như vậy, đủ loại đồ dung. Điệp Mị thấy người mình đã dơ sau chuyến đi dài nên cô tìm phòng trọ để nghỉ ngơi, nhưng vì đồ cô rách rưới và dơ bẩn nên chưa kịp vào tới cửa thì đã bị đuổi ra ngoài, đi mấy chỗ chỗ nào cũng vậy.

Nhưng khi đến một chỗ kia thì Điệp Mị vô tình gặp lại người nam nhân kia. Người nam nhân đó thấy Điệp Mị nên liền bắt chuyện “Chẳng phải là Mị Chi sao?? Sao cô không vào”

Điệp Mị nghe xong câu đó cứ như bị chích trúng đau có chút bực mình trả lời “Người có mù không, ta rõ ràng là bị đuổi.”

“Xin lỗi, vậy ta vào cùng với cô” Điệp Mị nghe xong liền đồng ý, bởi nhìn cách ăn mặc là biết hẳn là hạng có tiền nên chắc chắn mấy tên chủ quan sẽ không dám đuổi mình khi mình đi chung với hắn.

Khi tên kia bước vào thì chủ quan y như nhìn thấy ma, họ hoảng hốt chuẩn bị đón tiếp tên kia, tuy nhìn hắn là đã biết hắn là người có tiền nhưng hắn lại có thể lực sau lưng lớn sao, tại sao họ phải sợ hãi đến như vậy, cô đi theo sau hắn.

Tên chủ quan thấy nên liền đuổi cô đi, người nam nhân kia nhìn bằng ánh mắt hăm dọa và khinh miệt rồi nói “Người sao lại đuổi khách, cô nương ấy đi chung với ta.”

Nghe xong tên chủ quan đứng hình, toát mồ hôi hột, giọng nói run run: “Thành thật xin lỗi vì sự thô lỗ.....rất ....mong được đón tiếp....”

Điệp Mị thấy biểu hiện của tên đó thật buồn cười, đuổi cô ư người nghĩ làm sao vậy. Nhưng có vẻ như tên chủ quan kia đang sợ hãi tột độ, khi nam nhân kia bước vào thì tất cả mọi người đều đi ra nhanh chóng.

Điệp Mị đang thắc mắc về thân phận của tên này, có vẻ như hắn không phải là người đơn giản. Điệp Mị thấy hắn vô cùng phong lưu và ưu nhã, không có biểu hiện gì đáng sợ nhưng sao ai gặp hắn đều run sợ.

Điệp Mị nghỉ ngơi một hồi thì bụng reo lên làm cô chợt nhận ra mình đang đói, cô ngồi xuống kêu chủ quán mang ra vài món ăn.

Tên kia cũng ngồi chung với cô, Điệp Mị rất không thích ngồi ăn chung với người lạ nhưng vì hắn đã giúp cô nhiều lần nên cô bỏ qua nhưng thứ nhỏ nhặt.

Người nam nhân lại mở lời bắt chuyện với cô trong lúc chờ món ăn ra

“Chân cô đã đỡ chưa?”

“Đã không còn đau như trước, đa tạ huynh đã quan tâm”

“Thật không ngờ chúng ta lại có duyên gặp lại” Tên kia nói tiếp

Điệp Mị nghe xong thì chợt nhớ mình chưa biết tên của hắn, bởi lẽ hắn nói nếu gặp lại mới nói tên, cô hỏi “Huynh đã nói có duyên duyên gặp lại thì huynh sẽ nói cho ta biết tên của huynh mà, vậy tên huynh là ...”

“Trần Nhựt”

Điệp Mị chưa nghe cái tên này trong giới giang hồ, Điệp Mị làm trong một quán ăn với nhiều tên giang hồ tới lui, bà chủ quán cũng đã từng một thời buôn tầu ở trong giang hồ, nên chuyện gì trong giới giang hồ cô đều rõ.

“Trần Nhựt cũng là một cái tên hay”

“Đa tạ, đa tạ”.

Cô và hắn cứ gặp nhau là nói nhiều, hai người nói quá trời chuyện trên đời dưới đất, ăn xong cô no căng cả bụng, cô nói với Trần Nhựt đi mua ít y phục mới, Trần Nhựt cũng muốn đi chung, đám thuộc hạ bị Trần Nhựt bảo lui đi không được ở gần.

Vào tiệm vải kia, Điệp Mị thấy một bộ đồ hợp với giá tiền mà chất lượng còn rất tốt, nên cô lấy bộ đồ đó thay vào, hành lý của cô có mấy chiếc cài trâm mà bà chủ để lại. Mặc đồ vào, cài trâm lên, hiện ra một mỹ nhân, Trần Nhựt khi thấy cô bước ra đã ngỡ ngàng trước vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cô.

Bước ra ngoài phố thì cô và Trần Nhựt chính là tâm điểm, một cặp trời sinh trai tài gái sắc, tuyệt mỹ thế gian. Điệp Mị đi trên phố thì thấy mọi người đang tập nập chuẩn bị cái gì đó.

Chạy tới hỏi thăm "Vị huynh đài cho ta hỏi mọi người đang làm gì vậy."

"Cô chắc mới tới phải không. Để tôi nói cho cô biết, vào ngày này hằng năm tất cả chúng tôi đều phải chuẩn bị lễ tưởng nhớ đến vị Hoàng hậu đã mất, vị hoàng hậu này đẹp nghiêng nước nghiêng thành, tốt tính, hiền hậu, đây là vị hoàng hậu mà hoàng thượng yêu thương nhất hay có thể nói là người duy nhất." Người đàn ông kia trả lời.

Điệp Mị lại tiếp tục hỏi "Vậy vị hoàng đế đó không lập ai lên sao?"

"KHÔNG. Vị hoàng đế này không còn đung vào nữ sắc nữa, nghe nói mỗi khi ai nhắc về chuyện lập hoàng hậu hay nói dối tông đường trước mặt người đều bị xử phạt rất nặng."

Điệp Mị cảm ơn rồi chạy thật nhanh vào góc tường, cô ngồi xuống nước mắt cô cứ tuôn rơi không ngừng. "Xin lỗi, ta xin lỗi"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Về Nơi Xưa Gặp Cố Nhân

Cô lấy lại được bình tĩnh, Điệp Mị đứng dậy và nhìn xung quanh mới nhận ra mình đã đi lạc mất Trần Nhục, và lại ngay chính cô cũng không biết mình đang ở nơi nào.

Cô đi xung quanh khu phố, tìm Trần Nhục nhưng mà không thấy, cô đi này giờ đã mệt, vô tình thấy quán trà ngay bên kia đường nên cô vào trong nghỉ ngơi.

Tiểu nhị sắp xếp cô ngồi ở trên lầu, vì trong quán trà đông nên một bàn phải xếp ba bốn người ngồi chung, mới đầu thì chỉ có cô ngồi một bàn nhưng rồi tiểu nhị xếp thêm hai người ngồi vào bàn cô.

Hai người đó tới gần, Điệp Mị thấy một gương mặt quen quen, là Phong Liên. Thật xui xẻo cho Điệp Mị, cô không bao giờ có thể nghĩ Phong Liên có thể ở nơi này, mới quay về nơi xưa thì đã gặp cố nhân.

Phong Liên ngồi xuống, trước mặt cô là người bằng xương bằng thịt nhưng hình như người tiểu tụy hơn lúc trước nhiều thì phải. Sao tự đứng mình lại quan tâm hân, sao lòng mình lại thất lại thế này.

Điệp Mị thật chẳng biết phải đối mặt lại với người xưa như thế nào. Phong Liên đến chỗ cô, người bất ngờ kích động vô cùng, Phong Liên chẳng thể tin vào mắt mình, là nàng thật sao.

"Điệp Mị nàng quay về với ta rồi sao?" Giọng nói khàn khàn của Phong Liên làm Điệp Mị có chút thất lại.

Nhưng với Điệp Mị quá khứ là quá khứ, cô phải bước tiếp, níu giữ nhưng mộng ảo của kí ức chỉ làm cho bản thân mệt mỏi thôi, cô gặp lại Phong Liên nhưng chẳng muốn thể hiện rằng mình là Điệp Mị ngày xưa, chẳng muốn quay lại với người xưa, làm bộ làm tịch mà đối diện với Phong Liên.

"Huynh là ai? Ta không quen huynh." Điệp Mị nói.

"Điệp Mị, nàng làm sao vậy, sao lại không nhận ra ta"

Điệp Mị che giấu nước mắt nhưng chẳng thể che giấu nỗi cảm xúc đang dâng trào trong tim mình. Cứ làm như không quen biết Phong Liên, ung dung ngồi ăn bánh thưởng trà.

"Tôi không biết ai tên Điệp Mị, tôi là Mị Chỉ"

Phong Liên chẳng thể biết mình đang làm gì, nếu nàng không muốn nhận ra mình thì cứ để nàng quên sạch đi, sao cứ cố níu giữ. Phong Liên giờ đây đã bình tâm lại suy nghĩ.

"Có vẻ như ta đã nhận nhầm người. Xin lỗi cô nương."

Phong Liên ngồi xuống trước mặt của Điệp Mị, còn người nam nhân kia thì hình như là thị vệ nên chỉ đứng bên cạnh không ngồi.

Phong Liên bắt chuyện với Điệp Mị :

"Cô nương cô sẽ không phiền nếu tôi gọi tên cô chứ."

"Không phiền" Điệp Mị trả lời.

“Mị Chi à, cô có biết về câu chuyện của một hoàng đế và một vị hoàng hậu yêu nhau đến ngàn năm chưa ???”

Điệp Mị vốn biết Phong Liên nhắc đến chuyện này là muốn mình nhận ra được tình cảm sâu đậm của Phong Liên đối với mình vẫn còn đọng mãi trong lòng, cô làm bộ để Phong Liên kể.

“Chưa, huynh kể cho ta nghe đi.”

“Chuyện này cũng chẳng có gì mà kể, nó đơn giản là một câu chuyện tình buồn, vị hoàng đế đó nuối tiếc vì chẳng thể nói .... r...a ... tiếng... yêu trước khi vị hoàng... hậu đó ra đi.”

“Đây đúng là một câu chuyện buồn và ngắn gọn.”Điệp Mị nói.

Phong Liên và Điệp Mị trầm ngâm một hồi, Điệp Mị định mở lời nhưng Phong Liên đã nói trước : “ Có một câu thơ mà vị hoàng đế đó nói khi nhớ đến vị hoàng hậu kia :

Đêm ngồi gác nhìn phía trời xa

Những vì sao vẫn còn đang lấp lánh

Thế mà tình mình đã vùi tang

Lòng thấy buồn tây cầm chầm điệu thuốc

Điệu thuốc tàng lòng cũng vỡ tang”

Điệp Mị đau nhói khi nghe tới câu thơ này, chẳng muốn nghe nữa, chẳng muốn nhìn thấy Phong Liên đau khổ nữa. Điệp Mị muốn rời khỏi đây ngay, muốn quên đi, cô về Châu quốc không về hoàng cung, nhưng khi có Phong Liên ở bên, thì dù có ở nơi nào thì cũng nhớ tới kỉ niệm cũ.

Điệp Mị đã chịu hết nỗi rồi, cô đứng lên và nói với Phong Liên “Vị hoàng đế này si tình,đau khổ, nhưng thời gian sẽ chữa lành vết thương đó,nếu vị hoàng đế đó cứ ngoan cố không tìm cho mình một tình yêu mới thì chỉ khiến cho mình đau đớn hơn mà thôi.”

Phong Liên biết đó là nàng,nàng rời bỏ người một lần, nếu như cứ lạnh lùng coi nhau như người qua đường thì sẽ mất nàng thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cung Chủ

Điệp Mị quay lưng đi thì bàn tay của Phong Liên đột ngột kéo cô lại, ôm chặt cô vào lòng, trong phút chốc Điệp Mị chẳng thể cử động hay suy nghĩ được gì.

Rồi cô đẩy Phong Liên ra, ai cũng ngạc nhiên, Điệp Mị không biết mình phải làm gì tiếp chỉ nói với Phong Liên rằng “Đừng có níu giữ nữa, cho người khác một cơ hội để người có thể mở lòng một lần nữa”

Phong Liên cất lời :

“Ở nơi đó em có biết chẳng Anh gọi tên em thì thầm cùng tiếng gió

Nếu ở đó em thấy lòng giao động

Là tình anh vang vọng về em”

Một câu thơ thôi mà chứa đựng bao nhiêu tâm tình rồi, nhớ thương một người làm cho bản thân đau khổ, Điệp Mị không quay đầu cứ thế mà đi xa mãi.

Phong Liên vui sướng lẫn buồn phiền, vui bởi thấy nàng vẫn bình an vẫn còn sống, buồn vì nàng không muốn vãn vương gì tình xưa.

Phong Liên cũng bước đi, quay về hoàng cung, khác với vẻ lạnh lùng và đáng sợ, hôm nay Phong Liên có chút biến đổi về sắc mặt.

Chắc vì gặp lại Điệp Mị, sự vui sướng và đau khổ lẫn lộn làm Phong Liên không biết nên có cảm xúc gì. Lên triều thì nhận được tấu sớ nói về việc Cung bang Liên chủ sẽ tới hoàng cung để bàn việc.

Cung bang Liên chủ này nghe đồn là rất thâm hiểm, nữ nhân bên hán mười người thì chết hết mười người, tính khí khác lạ, có khi còn đáng sợ hơn cả Phong Liên.

Phong Liên với người này thì cũng không rõ, bởi người này rất kín tiếng, mỗi khi xuất hiện đều che mặt. Tối ngày mai người đó sẽ tới cung điện để dự tiệc tưởng nhớ hoàng hậu của Châu quốc tức Đệch Mị.

Ngoài mặt là đề tường nhớ người đã khuất nhưng thật sự thì hán ta nhân cơ hội này để bàn một số việc quan trọng với Phong Liên, một người hung bạo, tâm cơ nguy hiểm như hán ta thì phải phòng hờ.

Đệch Mị đi ra ngoài, đầu óc cứ nghĩ mãi cái vụ của Phong Liên, lòng cô quặn lại, chẳng thể thở nổi. Đi trên đường thì đụng trúng một người, ngẩng đầu lên thì thấy đó là Trần Nhượng .

Trần Nhượng thấy gương mặt của Đệch Mị đượm buồn, bỗng Đệch Mị dựa vào lòng của Trần Nhượng cô khóc, cô khóc mãi chẳng dừng lại được.

Trần Nhượng không biết phải làm gì, bàn tay của Trần Nhượng tự cử động vỗ vỗ vào lưng của Đệch Mị.

Đệch Mị ngẩng đầu nhìn Trần Nhượng, cô cầm được nước mắt, lấy tay dụi đi nước mắt, Trần Nhượng nhìn chăm chăm vào Đệch Mị rồi nói : “Mị Chi cô sao thế, đi đâu này giờ rồi lại khóc nức nở.”

Đệch Mị trả lời đại khái cho qua “Tôi không sao, tôi bị bụi bay vào mắt thôi.” Trần Nhượng thấy Đệch Mị đang buồn nên không hỏi nữa, Trần Nhượng và Đệch Mị quay về nhà trọ.

Trở về nhà trọ thì cô đã bình tĩnh hơn, nhưng cô đang rất đói, Trần Nhượng thấy cô cũng đang đói nên kêu cô ngồi xuống ăn chung với Trần Nhượng.

Đệch Mị cảm thấy mình nợ Trần Nhượng rất nhiều thứ, mà ở đây được bữa hai bữa mà chưa kiếm việc gì làm nên trong bữa ăn Đệch Mị đề nghị : “Trần Nhượng, tôi thấy huynh là người làm ăn, chắc cũng có mối quan hệ ở đây, tôi muốn nhờ huynh giới thiệu tôi vào chỗ nào đó có được không ?”

Trần Nhượng suy nghĩ một hồi rồi nói “Theo tôi, cô làm cho tôi là được nhất. Thứ nhất cô cũng biết là cô nợ tôi, thứ hai cô và tôi cũng quen biết từ trước nên chắc cô cũng hiểu tôi ít nhiều, tôi sẽ trả lương cao cho cô.”

Đệch Mị nghe Trần Nhượng nói thấy cũng có lý nên Đệch Mị “Đồng ý”.

Trần Nhượng lại nói tiếp “Vậy cô làm cho tôi ngày hôm nay luôn đi.”

Đệch Mị gờ đầu sao cũng rảnh rồi nên “Ok” liền. Trần Nhượng không nói nữa, thức ăn đã dọn ra nên hai người chỉ ăn không nói gì tiếp.

Lên phòng, thị vệ của Trần Nhượng bước vào, đóng chặt cửa vào rồi quỳ xuống nói “Cung chủ người có gì cần dặn.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Trần Nhượng thì thăm gì đó với tên thị vệ, rồi sau đó bảo hán lui xuống. Trong khi đó Đệch Mị thì trầm tư suy nghĩ, đang ngồi thưởng trăng thì Trần Nhượng gõ cửa.

Đệch Mị mở cửa thì thấy Trần Nhượng, trời cũng đã tối nên cô thấy lạ bèn hỏi “Trần Nhượng anh đến đây làm gì.”

Trần Nhượng trả lời “Ngày mai cô hãy chuẩn bị thật kỹ, cô sẽ đi với tôi tới hoàng cung.”

Nói xong thì Trần Nhượng đi mất, Đệch Mị ngạc nhiên, ngày càng tò mò về thân phận của Trần Nhượng. Đến ngày hôm sau, cô thức dậy sớm, gấp chăn màn xong thì thay đồ chạy qua chỗ Trần Nhượng xem có việc gì làm hay không.

Người hầu đứng chặn kín cả chỗ, cô không biết mình nên giúp gì, đang ngơ ngác nhìn thì một thị vệ đi đến chỗ cô nói “Mị Chi cô nương, chủ nhân đang đợi cô ở trong.”

Đệch Mị chẳng hiểu gì cả, cô bước vào trong, thấp thoáng trong tấm màn là Trần Nhượng. Đệch Mị cất tiếng hỏi “Trần Nhượng bây giờ ta nên làm gì.”

Trần Nhượng trả lời “Lại đây giúp ta tắm đi”

Giờn sao, người đàn ông nào cũng thế à, ngày xưa đã gặp thể loại này một lần giờ lại thêm một lần nữa sao, ông trời troll nhau à, F*** éo chấm nhận được.Điệp Mị tức điên lên được, đàn ông sao không bê đê hết đi, mịa nó gặp cô là tằm.

Tằm lúc nào không tằm cứ mỗi khi có cô là lại tằm,đúng là ai cũng 6 mũi cả, thân hình vạm vỡ nhưng ngấm nhiều cũng làm cô chán.

Nhưng giờ đây biết làm gì ngoài nghe theo Trần Nhựt, bây giờ hấn ta đã là Sếp.Điệp Mị tới chỗ Trần Nhựt, giúp hấn thay y phục, Trần Nhựt thấy biểu hiện không quan tâm của Điệp Mị làm Trần Nhựt cảm thấy thêm thú vị.

Trần Nhựt nhân cơ hội trêu đùa Điệp Mị xem phản ứng thế nào,tới một cái hồ lớn,hoa rải đầy, tằm màn được kéo xuống, một mùi hương hoa dịu làm lòng người ngất ngây.

Trần Nhựt lại bảo Điệp Mị tới chỗ của Trần Nhựt đổ thêm nước, bỏ thêm hoa.Điệp Mị làm theo y như những gì Trần Nhựt nói,nhưng không may nhà tằm trơn trượt, cô đã ngã một cái rầm xuống hồ, hay chính xác hơn là chỗ của Trần Nhựt.

Trần Nhựt bắt ngờ, suy nghĩ :Mị Chi cô to gan vậy sao, tôi cứ nghĩ cô sẽ đặc biệt hơn chứ.

Điệp Mị cố ngoi đầu lên khỏi mặt nước nhưng lại không được,Trần Nhựt thì nghĩ đây là gian kế mà Điệp Mị đang sẵn, dùng sắc đẹp để mê hoặc hấn (Má ơi, Điệp Mị chực ý đã có Hoàng đế ca ca rồi) nên không giúp.

Ở dưới hồ hồi lâu làm Trần Nhựt lo lắng, đang định kéo Điệp Mị lên thì Điệp Mị bỗng ngoi lên ôm cổ Trần Nhựt,bám chặt không buông, với Điệp Mị đây là một phen hú hồn.

Trần Nhựt ngạc nhiên và có vẻ đã sai khi đánh giá Điệp Mị là loại người rề tiền.Cô ngày càng trở nên đặc hơn với Trần Nhựt, Trần Nhựt kéo cô lên,Điệp Mị cũng chẳng còn biết gì, chắc do choáng váng khi đột nhiên ngã xuống nước.

Khi định thản lại thì Điệp Mị đứng lên rồi quay lưng bỏ đi, Trần Nhựt cũng đứng lên và đi theo cô, Trần Nhựt thấy lạ hỏi “Cô không giận hay buồn khi tôi không cứu cô lên à?”

Điệp Mị đứng lại, Trần Nhựt cũng đột nhiên đứng lại,Trần Nhựt nghĩ cô sẽ nổi trận lôi đình hay buồn bã khóc lóc kể lể.Nhưng Điệp Mị chỉ nói “Huynh không cứu ta cũng có sao, trên cuộc đời này cái gì cũng phải tự lực cánh sinh mà.”

Trần Nhựt ngày càng thấy Điệp Mị là một cô gái quật cường, cô quật cường đến nỗi khiến cho người khác đau lòng, Trần Nhựt xưa nay thống trị cả một bang thành hùng mạnh chẳng ai có thể điều khiển được mà giờ đây Trần Nhựt cảm thấy hình như đã có một người ngự trị trong con tim băng giá này.

Điệp Mị với mấy chuyện yêu đương nhăng nhit đã không còn chông mong gì, ba năm trời cô quanh một mình, tự mình nuôi thân tự mình, bảo vệ mình. Phong Liên là quá khứ, Điệp Mị là quá khứ, bây giờ và tương lai chỉ có Mị Chi.

Nhưng hiện giờ cô chỉ để tâm tới Trần Nhựt và Phong Liên, hai người họ người thì bí ẩn,người thì xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bắt Đầu Tiệc

Dù vẫn chưa biết thân phận bí hiểm của Trần Nhựt nhưng Trần Nhựt lại được mời đến,đúng là không đơn giản .

Luân quần cũng tới tới, Trần Nhựt đã sai người mang cho Điệp Mị một bộ y phục, nó quả nhiên rất lộng lẫy. Nhưng rồi một nô tỳ cỡ 15 hay 16 tuổi đã vô tình làm dơ bộ y phục.

Trần Nhựt biết được nên vô cùng tức giận, “Mang nô tỳ đánh cho ta 500 hèo”,nô tỳ đó khóc lóc van xin không ngừng.

Điệp Mị thấy nô tì này vô cùng đáng thương,nhớ lại lúc trước bằng tuổi của nha đầu này quậy phá không kém.

Thời đại phong kiến là một nơi giống như đáy sâu địa ngục, chỉ phạm một lỗi nhỏ mà bị phạt nặng đến mức có thể chết bất cứ lúc nào. Điệp Mị thấy dù sao cũng chỉ là dơ bộ đồ, mà nô tì này còn nhỏ tuổi 500 hèo thì chết chắc nên mở lời cứu giúp: “Trần Nhựt ta có thể nói một câu công bằng được không?”

Trần Nhựt nói “Được”, Điệp Mị kêu nô tỳ kia lui trước, Trần Nhựt cũng không nói gì, sau đó quay sang đối mặt với Trần Nhựt rồi nói “Ta thấy huynh hung bạo quá, ta gặp bao nhiêu người hung tợn, lạnh lùng nhưng có lẽ tới bây giờ huynh là người hung tợn và đáng sợ nhất.”

“Vậy thì sao? Cô không thích sao hay cô sợ?” Trần Nhựt bây giờ lại thấy Điệp Mị thật sự không có gì đặc biệt nữa rồi, cô cũng giống bao người khác, kinh sợ khi biết bản chất thật của mình.

Điệp Mị cười “Trần Nhược huynh nghĩ ta sợ huynh sao, không thích huynh ư. Huynh chỉ là khiến ta ngẫm nghĩ lại một số thứ, mà thôi ta sẽ vào chuyện chính. Cô gái kia cũng chỉ là một nha đầu 15, 16 thôi, tất nhiên sẽ vụng về phạm lỗi, khi xưa ta cũng thế thôi. 500 hèo thì cô ta chết chắc rồi, dù sao cũng chỉ là cái váy, hư rồi thì sửa lại thôi.”

Trần Nhược nghe cô nói rồi thấy cô tới gần bộ y phục rồi cầm cái kéo, cắt một đường, sau đó loai hoai cái gì đó. Thấy lại Trần Nhược hỏi “ Cô làm gì vậy?”, ĐIỆP MỊ nói “Huynh ra ngoài cho ta thay đồ đi, sắp trễ rồi.”

Trần Nhược chẳng động đậy gì, ĐIỆP MỊ thấy kì nên hỏi “Huynh sao không ra ngoài, hay là huynh có sở thích ngắm người khác thay đồ.”

Trần Nhược đáp “Đây là phòng ta, sao ta phải ra.” Phòng cô cách đó khá xa, cô thì lại lười đi, hai người ai cũng ngoan cố.

ĐIỆP MỊ tức giận nói “Được thôi ta vẫn sẽ thay đồ ở đây, huynh thích làm gì thì làm”, cô tắm rửa trong miệng nào là biến thái dâm tặc, dâm tiện... đủ loại ngôn từ.

Phòng thì chỉ có hai người, ĐIỆP MỊ thì thay đồ còn Trần Nhược thì uống trà, Trần Nhược vô tình thấy ĐIỆP MỊ đang thay đồ, tấm màn mỏng thấp thoáng lộ cơ thể của ĐIỆP MỊ.

Trần Nhược nóng bừng cả người, khuôn mặt của ĐIỆP MỊ quay lại, bờ vai đầy gọi cảm của cô làm Trần Nhược gượng gùng quay mặt.

Thay xong cô bước ra ngoài, một bộ y phục khiến ngàn người muốn có, một người phụ nữ làm cho triệu người đàn ông chết sững. Trần Nhược có cảm giác muốn chiếm đoạt cô, Trần Nhược chưa có cảm giác này với nữ nhân bao giờ, hẳn chỉ có cảm giác như thế với một đất nước hay một đế chế hùng mạnh.

Giờ đây thì Trần Nhược mới thấm được câu tình yêu làm người ta thay đổi.

Trần Nhược kìm nén cảm xúc, quay mặt không nhìn cô, ĐIỆP MỊ cũng không để tâm, Trần Nhược và ĐIỆP MỊ lên xe ngựa và bắt đầu đi.

Khi tới nơi cô lấy khăn che mặt lại rồi bước xuống xe ngựa, cung điện rộng lớn, chẳng có gì thay đổi kể từ khi cô rời khỏi đây. Trần Nhược vào Đại Điện, ĐIỆP MỊ cũng đi theo.

Phong Liên ngồi trên cao, Trần Nhược tới chỗ Phong Liên nhưng lại không quỳ xuống, cứ đứng hiên ngang mà bái kiến Phong Liên. Hai người ai cũng khí thế đầy mình, như hai con rồng đối chọi nhau.

Bái kiến xong thì Trần Nhược về chỗ của mình, tiếng nhạc bắt đầu vang lên, một đoàn ca kĩ bước ra ca múa, rồi từ trên trần có một sợi dây rơi xuống cùng với một cô gái đẹp như tiên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Không Có Tôn Ti Trật Tự

Cả khán phòng kinh ngạc, ĐIỆP MỊ thì từ đầu chỉ ngồi yên ăn, với mấy việc khác thì nàng chẳng hề bận tâm. Đào mắt xung quanh thì chẳng thấy Minh Phụng, cô biết đây là ngày tưởng nhớ tới cô nhưng có vẻ như người mà mình mong chờ lại không đến. Có một chút khó chịu khi người mà cô cho là bạn tốt không xuất hiện.

Nhưng dù sao cha của cái thân xác này quan tâm mình, ông cũng là một người tốt, nhưng tuổi ông đã cao, chắc cũng về hưu sớm bỏ mặc chuyện triều chính.

Khi màn vũ đạo của cô gái kia kết thúc thì cả khán phòng ầm ỹ, ai cũng vỗ tay khen hay, chỉ duy nhất ba người không màn tới, đấy là ĐIỆP MỊ, Trần Nhược và Phong Liên.

Biểu hiện của họ là lạnh lùng, không có một chút gì là giao động trước người đẹp. Cô gái kia dù ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng thì vô cùng buồn bực vì không được sự để ý của hai người quan trọng và quyền lực nhất ở đây.

(Tất nhiên rồi, con tim họ đã trao cho ĐIỆP MỊ, đã trao hết rồi)

Phong Liên từ đầu buổi đã để ý cô gái đi chung với Trần Nhược, nghe đầu nữ nhân bên hần đều không có kết cục tốt, nhưng sao bây giờ lại có cô gái đi bên cạnh hần tới hoàng cung.

Phong Liên không biết cô gái đó có tài cán gì mà làm hần dẫn theo cô tới đây và thậm trí là cho ngồi chung, liền chủ động làm khó cô ta một chút : “Hôm nay là ngày mà ta và tất cả mọi người tưởng nhớ đến vị hoàng hậu tài đức vẹn toàn-ĐIỆP MỊ- đã ra đi mãi.”

Phong Liên đứng lên cầm ly rượu và cạn sạch,ngồi xuống Phong Liên lại nói “Không khí có vẻ ngọt ngào, tại sao bây giờ chúng ta lại không đối thơ hoặc đánh một khúc đàn hay để làm dịu đi không khí trong này.”

Các quan thần trong triều tán thành kêu “Được”, vì dù sao hoàng hậu đã không còn từ ba năm trước, ai cũng muốn con gái mình đứng lên vị trí đó, đợi có cơ hội này để dùng những tuyệt kĩ “thả tim” cho Phong Liên.

Bắt đầu là những quý phi, rồi đến các phi tần thấp bé, và rồi đến những cô gái khuê các, Phong Liên xem này giờ mà không thấy Diệp Mị lên biểu diễn cái gì.

Phong Liên tìm có nói chuyện “Cung Liên Bang chủ, mạo phép ta có thể hỏi về vị cô nương đi cùng ngài được không ?”

Trần Nhượng thì thầm với Diệp Mị: “Mị Chi cô không phiền khi ta nói chứ”. Diệp Mị lắc đầu, rồi quay qua nhìn Phong Liên.

Trần Nhượng đứng lên và trả lời “Bệ hạ, đây là một người bạn trên đường,cô ấy đi cùng là chủ ý của ta,bệ hạ không phiền chứ !!!”

Tất cả mọi người hết sức ngạc nhiên, cô gái bí ẩn này quả nhiên lợi hại, trong một thời gian ngắn mà đã khiến cho mọi người để tâm, kể cả hai người đáng sợ và thờ ơ nhất đêm này.

Diệp Mị cũng cảm giác được sự chú ý tập trung về phía mình, cảm giác này làm cô khó chịu. Phong Liên thấy cô gái đi chung với Cung Liên Bang chủ này quả đặc biệt.

Phong Liên lập tức phải kiểm tra cô ta : “Vị cô nương kia, cô có thể biểu diễn một màn để mọi người xem được không ?”

Diệp Mị cũng không từ chối, cô đứng lên và nói “Cũng được, nhưng người muốn tôi biểu diễn gì đây”

Phong Liên nói “Sở đoản của cô”

Diệp Mị nói tiếp “Cái nào ta cũng giỏi, nên không biết phải biểu diễn gì”

Mấy cô gái đứng gần đó nghe mà cười cợt, bêu xấu Diệp Mị :Ả ta nghĩ mình là ai, cái gì cũng giỏi sao, nực cười, ả ta làm sao mà giỏi được như chúng ta. (Một từ thôi NỐ)

Phong Liên cười nói “Cô thật sự cái gì cũng giỏi không ?”

Diệp Mị “ Tại sao ta phải lừa người”

“ Hồn láo” Lý thượng thư đứng lên nói, những người ở gần đó đều bắt ngờ, rồi bàn tán xì xào. Diệp Mị chẳng muốn dính đến nhà họ Lý nhưng sao họ cứ thích gây chuyện.

Diệp Mị cứ bình thản quay sang Lý Thượng Thư rồi nói “ Hồn láo? Ta làm gì sai sao?”

Lý Thượng Thư cười, cô giả nai sao, ta sẽ vạch mặt cô : “Cô không biết cô đã làm gì sao?”

Diệp Mị nói với sự khó hiểu “Không biết mới hỏi”

“Cô nói chuyện ngang hàng với tất cả mọi người như vậy sao? Thật không có tôn ti trật tự.” Lý Thượng Thư nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: có Lễ Ta Thích Cô

Phong Liên ngồi yên, để xem cô ta giải quyết việc lộn xộn này như thế nào, cứ coi như là cách kiểm tra xem cô ta giỏi đến mức nào.

Diệp Mị thấy thái độ thờ ơ của Phong Liên và Trần Nhượng là biết chắc cả hai người sẽ không giúp, vậy cô cũng phải tự giải quyết thôi.

“Được nếu ta nói chuyện không có trên dưới thì ông cũng có hơn gì ta”

Lý Thượng Thư nghe xong như tức sôi máu, nóng giận nói “Sao có thể nói như vậy, ta sao lại không hơn người?”

Diệp Mị chỉ đợi có câu này “Được rồi, vậy khi ta đang nói chuyện với hoàng thượng thì ông có quyền gì mà xen vào. Có một câu nói rất hay :Không đủ thông minh để nói lời phù hợp.Không đủ khôn ngoan để giữ im lặng.Đó là nguyên nhân của sự thô lỗ và ông chen ngang người khác trong lúc họ đang nói chuyện cũng là thô lỗ đấy.”

Một câu nói khiến mọi người im lặng, hàm ý của nó đã quá rõ ràng để khiến cho Lý Thượng Thư phải què độ và mọi người phải nhục mặt khi đang nói xấu cô.

Điệp Mị vì muốn chấm dứt ngay chuyện này nên cô nói tiếp:

“Lý Thượng Thư hôm nay là ngày tưởng nhớ vị hoàng hậu đáng kính. Không phải là ngày giành sự chú ý của những người quyền lực nên làm ơn ngài đừng quấy rối nữa.”

Điệp Mị nói một câu mà đánh trúng tâm lý bao nhiêu người, sự bức tức dồn về phía cô, nhưng cô may mắn không để ý. Phong Liên lẫn Trần Nhượng đều bất ngờ trước cách giải quyết của Điệp Mị, cứ tưởng cô sẽ là nha đầu bướng bỉnh, thích làm lớn chuyện.

Nhưng ngờ đâu cô chỉ cần một câu mà đã thay đổi tình thế. Phong Liên thấy nét mặt tức giận đến ói máu của Lý Thượng Thư làm người vui sướng, vì trên triều ông ta lúc nào cũng làm khó Phong Liên và gần như muốn thao túng mọi thứ.

Phong Liên dù sao cũng giải tỏa được vài phần buồn bực nên giảng hòa cho hai bên “Được rồi, cô ấy nói đúng hôm nay là ngày tưởng nhớ tới hoàng hậu đáng kính”

Hai người nghe xong thì cũng không nói gì thêm, Điệp Mị lại hướng người về phía Phong Liên đứng nhìn. Phong Liên mới chợt nhớ ra liền nói: “Vậy chúng ta tiếp tục nhé, cô đối thơ với trẫm đi.”

Điệp Mị gật đầu, Phong Liên tiếp lời

“Vậy trẫm trước nhé

Vẫn biết ngày mai lớp sóng dồn

Mỗi người một ngã mỗi xa xôi”

Điệp Mị ngẫm nghĩ rồi đối lại :

“Rồi đây cách biệt người yêu dấu

Nỗi nhớ trong tôi có xóa nhòa?”

Phong Liên nghe xong thì khen hay, mọi người cũng hòa theo khen hay. Điệp Mị nói “Bệ hạ đến ta.”

“Mệnh mong muôn mãi một màu mưa.

Mãi mãi miên mang mãi mịt mờ.”

Phong Liên cũng lập tức đối lại:

“Mộng mị mõi mòn mai một một.

Mỹ miều may mắn mây mà mưa.”

Phong Liên nói xong thì vỗ tay nói tiếp “Cô đúng là rất giỏi, bá phục bá phục”

Điệp Mị nghe xong thì lại nói “Không có gì mà bệ hạ cần phải bá phục, chỉ là chút tài mọn. Nhưng ta có thể nói với ngài về một chuyện được không?”

Phong Liên tò mò bảo “Cứ nói, không cần khách sáo.”

“Thoáng thấy trong đêm hình bóng lạ

Tiến bước lại gần tưởng người xa

Ai ngờ đó là người yêu cũ

Gặp nhau bây giờ biết nói sao?”

Điệp Mị lại nói tiếp “Người chắc cũng hiểu ý nghĩa của nó, ta có một bức thư, còn của ai và nội dung là gì thì người đọc rồi sẽ rõ.”

Ngay cả Trần Nhượng cũng không biết Điệp Mị rốt cuộc là như thế nào, lẽ nào nàng ta có nhiều bí mật vậy sao?

Thái giám bước tới chỗ của Điệp Mị, cầm lấy bức thư mang lên cho Phong Liên, trong lúc đó thì bao nhiêu người bàn tán về thân phận của cô ta (Điệp Mị) rốt cuộc là gì.

Phong Liên cầm lên và đọc, đọc xong thì Phong Liên nhìn về phía cô và nói “Cô thật sự thú vị, nếu cô chỉ là bạn của Cung chủ đây thì ta thật sự sẽ thích cô đấy.”

Một câu nói mà làm kinh thiên động địa, chẳng ai biết bức thư kia viết gì mà lại có thể làm cho Phong Liên – một người chưa từng quan tâm đến nữ sắc ngoài vị cố hoàng hậu – nói ra những lời như thế.

Bao nhiêu người ngạc nhiên thì bấy nhiêu người ghen ghét, Trần Nhượng khi nghe xong thì có một cảm giác khó chịu làm Trần Nhượng chẳng thể ngồi yên mà nói “Bệ hạ, người đừng đùa nữa.”

“Cung chủ không thích sao?” Phong Liên trêu chọc nói, điều này làm không ít người lo sợ vì nếu Cung Liên bang chủ mà nổi giận thì sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Ôi trời bây giờ phải hứng chịu ánh mắt như rồng vờ hổ của hai người, điều này làm cô cần phải chấm dứt liên cái vụ phiền phức nên cô nói “Trời đã tối, ta mạn phép về trước, mong bệ hạ thứ lỗi, còn về chi tiết của bức thư thì ta nếu có duyên với người thì sẽ giải thích toàn bộ. Cáo từ.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ba Năm Qua Có Gì Thay Đổi

Điệp Mị nói xong thì bước đi, ai cũng vô cùng ngạc nhiên, tối nay là một buổi tối làm nhiều người sốt não, Phong Liên, Trần Nhượng làm bao người phải sợ hãi và nề phục

Họ đều có khí thế bất phàm nhưng có một cô gái còn bất phàm hơn. Khi có vẻ là vì cô mà hai người đáng sợ nhất đang sóng yên biển lặng mà nổi trận gió lớn.

Sự ghen tức của những cô nương ở đây tăng cao, cao đến mức đâm thủng trời.

Điệp Mị khi đi cũng có liếc qua nhìn qua Thục Phi một chút, bên ngoài thì nhìn có vẻ như Thục Phi vẫn sống rất tốt nhưng với đôi mắt tinh tường của Điệp Mị thì nhìn sơ qua là biết cô ta đã sụt giảm tinh thần lẫn cân nặng một cách trầm trọng.

Thế mới nói trong hoàng cung đầy rẫy sự ghen ghét và ranh ma, sẵn sàng hại người khác và hi sinh những gì tốt đẹp nhất để có được thứ mình muốn.

Thật may mà cô đã thoát khỏi đó qua một vụ giết người không thành, cô cảm giác cô khá may mắn khi đến đây. Trong một số tiểu thuyết cô từng đọc, thì sẽ có những hiểu lầm, ghen tức hay một chuyện tình đẹp trong chốn hậu cung giữa hoàng đế và hoàng hậu hay quý phi.

Nhưng đây là thực tại, gần vua như gần hổ, cô đâu thể nào biết được chuyện gì sẽ xảy ra. Phong Liên vì chưa từng yêu ai nên chưa thể quên được những kí ức đẹp về cô. Nhưng nó không có nghĩa những kí ức đó không thể bị thay thế bởi một người khác.

Đàn ông rất dễ thay đổi, tình yêu dành cho cô ba năm thì ra sao, ba ngàn năm thì thế nào, rồi sẽ có một người phụ nữ khác thay thế cô, chẳng phải mấy cuốn tiểu thuyết tình yêu nào chả không thế, có lẽ vì cô không yêu Phong Liên nên với cô điều này chẳng có gì mà phải buồn.

Điệp Mị thật sự cô không yêu ai sao, cô vô tình và buốt giá như băng vậy sao. Thậm chí cô còn chẳng thể biết chính bản thân mình là thế nào.

Điệp Mị vốn dĩ không định đi dễ dàng thế này, cô phải quay lại xem sau ba năm có gì thay đổi. Chiêu Dương cung đã được tu sửa sau trận hỏa hoạn, nhưng nó vẫn giống cũ, không có gì thay đổi.

Điệp Mị đi một vòng quanh Chiêu Dương Cung thì nghe thấy có tiếng động, quay lại thì thấy Loan nhi. Khi trận hỏa hoạn xảy ra thì Điệp Mị đã kêu nô tì ngóc này đi lấy một ít điểm tâm cho cô, thật không ngờ điều này đã cứu sống nô tì này.

Ít ra Điệp Mị cũng không phải buồn về Loan nhi, nhìn qua thì nó vẫn rất khỏe, Loan nhi vừa nhìn thì tức khắc đã nhận ra đó là Điệp Mị liền run run bật khóc kêu lên “Hoàng Hậu người còn sống”.

Chắc do ở chung lâu nên vừa nhìn đã nhận ra, nhưng Điệp Mị sợ nô tì ngóc này làm cho mọi người để ý nên phải chạy tới bịt miệng Loan nhi lại cô thì thâm bên tai Loan Nhi

“Xùy.. đừng la lên chứ!!! Ta không muốn bị phát hiện”

Loan Nhi nghe vậy nên cũng gật đầu làm theo, Điệp Mị thả Loan Nhi ra, Loan Nhi quay ra nhìn Điệp Mị rồi nhỏ tiếng nói “Hoàng Hậu người đã ở đâu ba năm nay vậy. Người có ăn uống đầy đủ không!!”

Điệp Mị thấy vẻ lo lắng của nha đầu này nên lấy tay xoa đầu Loan Nhi rồi nói “Người không cần biết, chỉ cần biết ta vẫn sống rất tốt. Được rồi người nín đi.”

“Đạ” Loan nhi cầm lại nước mắt lấy tay lau. Điệp Mị thấy Loan nhi đã nín khóc nên lại nói tiếp “Loan Nhi người có thể kể cho ta biết từ ngày tar a đi thì chốn hậu cung này đã xảy ra chuyện gì”

Loan Nhi có vẻ u buồn trả lời “Đạ, từ ngày Hoàng Hậu đi thì người nắm quyền hậu cung là Thực Phi, vì Lý thượng Thư lúc bấy giờ đã nắm quyền lực khá lớn trong triều, còn Điệp Tướng quân nghe đâu đã rất buồn khi biết tin hoàng hậu mất và gặp một số chuyện nên thể lực đang lung lay.”

“Các quý phi khác cứ nghĩ nhân cơ hội người không có ở đây mà có thể tiếp cận hoàng thượng nhưng hoàng thượng nhất quyết không gặp mặt, trong triều lúc nào cũng náo loạn vì chuyện lập Hoàng hậu, em ở đây nên em biết, cứ mỗi bữa triều thì hoàng thượng đều tới Chiêu Dương Cung. Người cứ đi qua đi lại mà chẳng vào”

Loan Nhi nói một hơi rồi nhìn Điệp Mị, Điệp Mị lúc này đang có một sự hỗn loạn trong tâm trí.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cô Ấy Vốn Dĩ Là Thê Tử Của Ta

Điệp Mị biết Phong Liên cứ đóng chặt tâm chí và con tim mình thì sẽ ôm lấy đau khổ, Điệp Mị nghĩ đã tới lúc giúp Phong Liên tìm một người mới.

Nhưng Điệp Mị nhiều lúc chẳng hiểu bản thân mình, vì sao cô cứ dối lòng, hay cảm xúc khi nhìn thấy Phong Liên chỉ là nhất thời.

Nhưng ý định của cô chỉ là về đây xem lại những thứ xưa cũ, tạm biệt nơi cô bắt đầu, Điệp Mị dự định sẽ có một cuộc hành trình dài, cô sẽ đi cho tới khi cô tìm được chốn dung thân.

Để không phải nuôi tiếc cô có lẽ sẽ hoàn thành những thứ đang còn dang dở. Việc đầu tiên cô làm sẽ là cần quét tước cả nữ nhân trong cung, hoặc sắp vào cung.

Cô phải chọn một người phù hợp với Phong Liên, Chiêu Dương Cung cần một người mới tiếp quản, Phong Liên cũng cần một người mới để quên cô mãi mãi.

Nghĩ một hồi mà xém quên cả Loan Nhi, thấy nha đầu này còn nhỏ, trong cung hiểm ác, nếu cứ để nha đầu này ở đây thì sớm hay muộn cũng sẽ có người lợi dụng nó làm con ma thể thần.

Điệp Mị cũng thấy thương cho nô tì này, Loan nhi thông minh, lanh lợi mà còn xinh đẹp, nếu mà Loan Nhi ở thế kỉ XXI thì đã trở thành diễn viên hay người mẫu gì rồi. Chỉ tiếc đây là thời đại phong kiến, trọng nam khinh nữ.

Dẫu sao thì Loan Nhi ở với cô cũng lâu, tình cảm cũng thấm thiết, đưa nô tì ấy đi để giúp nô tì này có một cuộc sống tốt hơn.

Điệp Mị sẽ tính đường giúp cho nô tì này ra khỏi cung, nhưng trước hết cô phải rời khỏi đây ở đây lâu không chừng sẽ bị phát hiện.

Điệp Mị cảm tay Loan Nhi vuốt vuốt rồi nói “Loan Nhi, giờ ta phải đi rồi, xin lỗi em nhưng ta nhất định sẽ quay lại đưa em đi, được không”

Loan Nhi mắt rưng rưng nước rồi nói “Hoàng hậu người nhớ đi đường bình an, em sẽ đợi người quay lại.”

Điệp Mị không nỡ để Loan Nhi ở lại nhưng cô mà cứ ở đây thì sẽ gây họa. Điệp Mị nhanh chóng biến mất, để lại Loan Nhi một mình.

Lúc Điệp Mị rời khỏi đại điện thì bữa tiệc tiếp tục, ca múa lại tiếp tục, mỹ nhân cứ mặc những bộ y phục lộng lẫy bước ra, đàn hay thì có hay, múa đẹp thì có đẹp nhưng như vậy thì thế nào.

Tâm trí của họ, đôi mắt của họ đâu có dán về phía mấy người, Phong Liên và Trần Nhượng giờ đây hờn phách đã đi theo Điệp Mị từ lâu.

Trong đại điện thì không ai không biết hai người ở vị trí cao cao tại thượng kia giờ đây đâu còn hơi sức mà tiếp tục tiệc, họ kiên nhẫn ngồi đây là vị đợi đến thời cơ rồi thì sẽ gặp nhau bàn chuyện.

Yến tiệc đến gần nửa đêm mới kết thúc, khi tiệc tàn Phong Liên và Trần Nhượng vào trong một căn phòng, tất cả thị vệ lính canh đều ở bên ngoài.

Không khí căn phòng ngột ngạt, ánh mắt của hai người như chứa đựng hàng vạn cây kim đâm vào nhau, Trần Nhượng cũng không vòng vo đi thẳng vào vấn đề: “Hoàng Thượng, xưa nay Liên Thành của ta luôn làm ăn sòng phẳng, cái giá mà ngài trả cho vật phẩm Thiên tuyết mệnh có vẻ như không hợp lý.”

Phong Liên cười rồi nói “Thiên tuyết mệnh bây giờ có vẻ như ta không cần nữa.”

Trần Nhượng hỏi lại “Không cần sao?”

Phong Liên trả lời “Người con gái mà đã đi chung với Cung Liên bang chủ thật sự rất quen thuộc đấy?”

Trần Nhược khó hiểu “Quen thuộc sao? Người muốn lập cô ấy làm thiếp sao.”

Phong Liên trả lời “Cung chủ người sai rồi, cô ấy vốn dĩ đã là thê tử của ta.”

Trần Nhược không tin vào tai mình ngạc nhiên nhưng vẫn bình tĩnh hỏi Phong Liên "Người nói vậy là có ý gì,không lý nào tất cả nữ nhân đều là thê tử của người?"

Phong Liên cười lớn "Cung chủ, phản ứng của ngài như thể đang ghen. Ngài cũng thích nàng ta sao."

Trần Nhược im lặng không nói gì,Phong Liên lại tiếp tục nói "Thích thì cũng phải thôi, nàng ta là một người phụ nữ tuyệt vời."

Trần Nhược không hiểu nói" trước giờ ta nghe nói người chưa từng thích nữ nhân nào, người chỉ lui tới Chiêu Dương cung, vậy ý người là sao."

Phong Liên cười thầm trả lời "Đúng chỉ có một mình hoàng hậu thôi."

Trần Nhược thắc mắc nói "Chẳng lẽ cô ấy là Hoàng hậu??"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Làm Nô Tì Cho Nhị Tiểu Thư

Nếu như có mấy bạn thắc mắc về diễn biến truyện quá nhanh thì các bạn hãy tiếp tục theo dõi, bí mật sẽ từ từ bật mí, thời gian bên người đầu gối thế.

_____000_____

Phong Liên cười lớn nói “Cung chủ đã nghỉ rồi. Nhưng có vẻ như chúng ta có chung một sở thích thì phải.”

Trần Nhược nghe xong thì không còn phản ứng gì nữa, lạnh lùng nói “ Bệ hạ chúng ta có nhiều sở thích giống nhau, còn về Tuyệt Chi mệnh, thật sự ngài không còn hứng thú sao.”

Phong Liên trả lời “Được rồi, quay lại vấn đề chính.”

Thế rồi hai người lại tiếp tục bàn việc , tầm hai canh giờ thì xong, Phong Liên có đề nghị Trần Nhược ở lại vài bữa, mục đích chính là để thăm dò và bàn bạc lại một số vấn đề.

Còn việc Phong Liên nhận ra Diệp Mị là vì bức thư, Phong Liên không biết được ý định thật sự của Diệp Mị, lúc thì làm bộ không quen, lúc thì vạch trần mọi thứ.

Phong Liên tuy để cho Diệp Mị rời khỏi hoàng cung nhưng vẫn cài người theo dõi Diệp Mị.Diệp Mị hiện giờ đang có một kế hoạch, tuy vấn đề chính là giúp Phong Liên nhưng cô vẫn phải về hoàng cung.

Cô không chỉ vô tình tìm được căn phòng ở dưới Chiêu Dương cung mà còn một thư viện sách, cô buộc phải quay lại nơi cô bắt đầu.

Đối với Diệp Mị hoàng cung không khác gì một rừng cây, cây hoa tuy rất thơm tuy rất đẹp nhưng gai độc đầy rẫy, chỉ cần bất cẩn cô sẽ chìm vào giấc ngủ ngàn thu.

Lần này cô sẽ vào cung nhưng với thân phận nô tì đi theo một trong những phi tần mới sắp nhập cung.

Hiện giờ ngay cả Trần Nhược cũng không biết cô ở đâu, kể từ khi cô rời buổi tiệc thì cô bạch tâm, không có chút tin tức.

Diệp Mị võ công cao cường, người đang theo dõi cô cách cô bán kính 30m là cô có thể nhận ra, cô không muốn bọn này làm vướng tay chân của cô, cô đã đánh cho bọn họ bất tỉnh.

Cô bắt đầu hành động, cô lên vào phủ Lăng gia, cô đã bí mật điều tra thì cô biết được trong danh sách Lăng gia ít bị chú ý nhất, gia thế tốt nhưng không có gì nổi trội,không nắm nhiều quyền lực, trụ cột Lăng gia là Lăng Hoàn. Chỉ là quan tứ phẩm trong triều, nên không phải là mối lo với nhiều người. Đại tiểu thư của Lăng gia tên là Lăng Chu Mễ thì đã được gả cho Lương Hà tướng quân.

Hà Lương tướng quân nghe nói rất đào hoa, lập không ít chiến công nhưng tính tình cộc cằn.Đại tiểu thư coi như rơi vào hố sâu khi thành thân với tên này.

Còn lại Nhị tiểu thư, tên là Lăng Huyền Ân, mới 15 tuổi, đây chỉ là một cô bé chưa hiểu chuyện, Điệp Mị sẽ giả làm nô tì cùng Huyền Ân vào cung, cô vào cùng với Huyền Ân không phải tác hợp Huyền Ân với Phong Liên chỉ là không muốn để lộ thân phận.

Vì gia thế nên Huyền Ân chắc chắn sẽ gặp không ít khó khăn, giúp nha đầu này thì cũng coi như tích đức. Điệp Mị giờ đang núp trong bụi cây, nhân cơ hội cô vào phòng của nô tì.

Mặc lên trên mình một bộ y phục nô tì, nó đơn sơ, không phức tạp làm cô thấy rất dễ chịu. Cô lén lút đi qua chỗ của Lăng Huyền Ân, thấy có một đám nô tì đang bị đuổi ra ngoài.

Nắm lấy cơ hội cô lén vào phòng, trong phòng rất đẹp, trang hoàng không qua diêm dúa, ở bên giường Điệp Mị thấy một nha đầu đang bức mình lẫn buồn phiền.

Nhìn qua thì đoán đó là Huyền Ân, trong phòng tất cả mọi người bị đuổi đi, theo dòng người Điệp Mị cũng bị đẩy ra ngoài.

Điệp Mị thấy lạ nên hỏi nô tì đang đứng gần mình “Vị tỷ tỷ đây, không biết Nhị tiểu thư tại sao lại nổi giận đuổi mọi người ra ngoài hết vậy?”

Nô tì đó trả lời “Ngươi mới tới đúng không? Nhị tiểu thư như thế suốt hai ngày rồi, Nhị tiểu vốn đã có ý chung nhân nhưng lại phải nhập cung nên buồn bức không dứt”

Điệp Mị vuốt cằm nghĩ rồi nói với nô tì kia “Tỷ tỷ à, hình như Nhị tiểu thư chưa ăn gì thì phải.”

Nô tì kia nghe xong thì nói “Đúng rồi. Ngươi nhanh chóng tới nhà bếp mang cho tiểu thư chút đồ đi.”

Điệp Mị nhanh chóng lấy ít bánh hạnh nhân mang đến phòng, cô đẩy nhẹ cửa ngó vào bên trong.

Rồi Điệp Mị bước vào, nhẹ nhàng đặt bánh xuống bàn, nhìn nhìn Huyền Ân. Huyền Ân buồn nhiều hơn là giận, mắt thâm quầng đỏ ửng, chắc đã khóc mấy đêm.

Điệp Mị nhân cơ hội bắt chuyện với Huyền Ân “ Nhị tiểu thư có vẻ người đang buồn.”

Huyền Ân nhìn Điệp Mị rồi nói “Ngươi chỉ là một nô tì đừng có mà lớn lối.”

Điệp Mị thường thì nếu mà bị nói như vậy thì chắc chắn cô sẽ dạy người đó một bài học. Nhưng mà đây chỉ là một đứa trẻ đang giận dỗi, buồn phiền nên cô không giận gì, vẫn tiếp tục kiên nhẫn nói chuyện.

“Nô tì nào dám, nhưng có tâm sự mà không nói thì sẽ có hại cho sức khỏe đó.”

Huyền Ân nghe xong thì nhỏ nhỏ tiếng nói “Thật không?”

Điệp Mị gật đầu, sau đó Huyền Ân nói “Vậy ngươi ngồi xuống đi.”

Điệp Mị ngồi xuống, Huyền Ân nhìn xung quanh rồi nói “Ngươi phải hứa giữ bí mật nếu không ta sẽ phạt ngươi nặng đó.”

Điệp Mị trả lời “Nô tì hứa.”

“Được rồi ta kể cho ngươi nghe, ta sắp phải nhập cung lấy hoàng thượng. Nhưng ta đã có ý chung nhân, đã vậy ta nghe nói hoàng thượng rất lạnh lùng và độc ác, không gần ai người ngoài hoàng hậu. Nếu...ta mà.. nhập cung thì... sẽ tự chôn mình vào hố đen rồi.”

Điệp Mị biết nên mới phải đau đầu tính kế, thấy Huyền Ân buồn nên Điệp Mị nói vài câu an ủi “Nhị tiểu thư, đừng nghe lời đồn nhảm. Mà ý chung nhân người là ai, người đó có biết người thích người đó không?”

Huyền Ân ngồi lên giường rồi ôm gối nói “Ta đã thổ lộ nhưng người đó lại nói xem ta như em gái.”

Điệp Mị lại nói “ Vậy người đừng bận tới, vào cung rồi buông bỏ người đó đi”

Huyền Ân không nói gì nữa, Điệp Mị cũng không quấy rầy nữa. Lặng lẽ ra ngoài.

Sáng hôm sau, Huyền Ân chuẩn bị sửa soạn rất đẹp, rồi ra khỏi phòng. Cha của Huyền Ân rất vui mừng, Huyền Ân khi ra ngoài thì có nói Điệp Mị đi theo.

Trên phố rất nhộn nhịp, Huyền Ân vì đang phiền lòng nhiều thứ nên chưa có dịp hỏi Điệp Mị là ai. Nhân lúc này Huyền Ân hỏi luôn “Này, nô tì nhà ngươi là người mới đúng không? Vậy ngươi tên gì.”

Điệp Mị trả lời “Là Mị Chi”

Huyền Ân nghe xong thì lại tiếp tục nói “Người sẽ theo ta vào cung chứ”

Điệp Mị nói “Tất nhiên rồi.”

“Tốt quá, vậy ta có người để nói chuyện rồi.”

Điệp Mị nhìn Huyền Ân thì thấy đó chỉ là một cô bé nhỏ ngây thơ, bị cuốn vào vòng xoáy tranh giành.

Điệp Mị thấy thương nhưng cũng chẳng thể thay đổi được gì, chỉ có thể lảng lạng đi theo giúp đỡ. Đi một lúc thì Huyền Ân dừng lại tại chỗ quán trà Trương Hy.

Huyền Ân và cô lên trên lầu, đi một lúc thì hình như Huyền Ân gặp người quen nên vui vẻ bước nhanh tới. Cô cũng đi theo, Huyền Ân la lên “Kiến Hào ca ca”.

Nhìn thái độ của Huyền Ân, Điệp Mị đoán là người này chắc là ý chung nhân mà Huyền Ân nhắc đến. Coi như Huyền Ân này cũng có mắt nhìn, chọn được một người tốt làm đối tượng.

Trong lúc đó, người của Trần Nhược Lân Phong Liên báo tin về đã mất dấu Điệp Mị, cả hai người vừa ngạc nhiên cũng vừa phấn khích.

Họ đều càng ngày càng không thể hiểu được cô, không biết được đâu là cô. Họ nghĩ họ đã yêu cô nhưng hơn ai hết họ biết tình cảm này có thể là nhất thời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nghi Ngờ

Ở quán trà Trương Hy, Huyền Ân và Kiến Hào đang rất vui vẻ nói chuyện. Kiến Hào nhìn thấy Điệp Mị, thấy lạ nên hỏi Huyền Ân “Huyền Ân ti nữ này là ai sao ta chưa từng thấy?”

Huyền Ân vui vẻ trả lời “Là nô tì mới vào, tên là Mị Chi.” Cái tên này với Kiến Hào nghe có vẻ quen nhưng lại không nhớ rõ.

Kiến Hào nhìn Điệp Mị với ánh mắt nghi ngờ, Điệp Mị cũng thấy được nhưng làm bộ không biết, Điệp Mị thấy tên Kiến Hào này khá quen và khả nghi.

Nhưng cô cũng không bận tâm mấy kẻ ngoài cuộc, chỉ cần việc của hân không chạm tới cô là được. Huyền Ân nhìn Kiến Hào và Điệp Mị, thấy lạ khi hai người này cứ nhìn chăm chăm nhau.

Huyền Ân kéo kéo tay áo của Điệp Mị nói nhỏ “Mị Chi à, cô gặp Kiến Hào ca ca rồi ư? Sao hai người cứ nhìn nhau suốt thế?”

Điệp Mị giật mình nhìn Huyền Ân nói “Nô tì không quen, thôi nô tì đi trước.”

Điệp Mị cứ như vậy mà rời đi, Kiến Hào mang trong mình sự tò mò thắc mắc về Điệp Mị, Huyền Ân thấy mặt của Kiến Hào cứ hướng về phía Điệp Mị nên tò mò hỏi “Kiến Hào ca ca, có chuyện gì ư.”

Kiến Hào trả lời “Không có gì, thôi chúng ta gọi đồ lên đi.”

Trong khi đó Điệp Mị đang đi ra phố, cô biết một khi nữ nhân mà được người mình thích nói chuyện với mình, thì sẽ nói rất lâu.

Cô tranh thủ ra ngoài, xem có thứ gì để chơi không. Đi lòng vòng cũng gần tới chiều thì cô quay lại quán trà, lúc cô quay lại thì thấy Kiến Hào đứng ngay cửa.

Điệp Mị cố tình lờ đi, nhưng bị Kiến Hào giữ tay lại, Kiến Hào nói nhỏ “Nói đi, nhà ngươi tại sao lại tiếp cận Huyền Ân hả.”

Điệp Mị gạt tay của Kiến Hào ra nói “Nô tì không hiểu ý của Vương gia”

Kiến Hào cười rồi nói “Ta biết hết rồi, ngươi đừng hòng giấu.”

Điệp Mị lo sợ hân ta biết được thân phận thật của nàng có chút lo lắng nói “Ý người là ?”

Kiến Hào nhìn vẻ mặt của Điệp Mị làm Kiến Hào có thêm phần chắc chắn nói “Người đột nhập vào Lăng gia để theo dõi Huyền Ân, để lấy viên ngọc thạch phải không.”

Điệp Mị chẳng hiểu hẳn ta nói gì cả, cô thờ phào nhẹ nhõm, cô cứ tưởng đã bị bại lộ rồi chứ. Nhưng Viên ngọc thạch gì đó là sao? Cô chưa từng nghe qua, Lăng Gia này che giấu điều gì mà cô không biết sao.

Cô nhìn đằng sau lưng của Kiến Hào thì thấy Huyền Ân đang bước tới nhanh chóng cô nói “Là nô tì bất cẩn đụng trúng Vương gia, mong người thứ tội.”

Huyền Ân tuy chưa hiểu gì nhưng nghe vậy nên Huyền Ân thấy tội cho Điệp Mị nên nói đỡ cho Điệp Mị “Kiến Hào ca ca, người đừng trách tội Mị Chi, để ta về dạy dỗ lại là được.”

Kiến Hào phút chốc kinh ngạc trước cách ứng biến của Điệp Mị, nhưng dẹp cái mặt ngạc nhiên đi, Kiến Hào thay vào đó là dáng vẻ ôn nhu thường thấy nói “Được rồi, mọi người không cần lo. Trời cũng không còn sớm, mọi người về đi, ta có việc bận phải làm.”

Huyền Ân có chút nuối tiếc nói “Được rồi, huynh đi đường cẩn thận.” Sau đó mỗi người một ngã, lúc cô và Huyền Ân về tới phủ thì Huyền Ân buồn bực đá chân.

Điệp Mị thấy bộ dạng giận dữ đáng yêu của Huyền Ân là cô chịu không nổi buồn cười, nhớ lại năm cô 15 thì cô chỉ biết học học học.

Lâu lâu cô cũng mang mấy cuốn sách ngôn tình ra đọc cho bớt chán, chứ yêu đương như Huyền Ân đây thì cô không bao giờ có.

Thấy Huyền Ân tội nghiệp nên an ủi vài câu “Nhị tiểu thư, người đừng như vậy nữa, chẳng phải còn 1 ngày nữa là người phải nhập cung rồi sao?”

Huyền Ân nghe xong thì còn buồn hơn, nhìn Điệp Mị nói “Ta sắp vào cung rồi mà huynh ấy còn không một chút tiếc nuối”

Điệp Mị chạm nhẹ vào lưng Huyền Ân nói “Nhị tiểu thư phải lấy lại tinh thần, biết đâu khi vào cung hoàng thượng và người sẽ thích nhau thì sao.”

Huyền Ân không biểu cảm gì, gục đầu xuống. Điệp Mị thật chẳng biết an ủi Huyền Ân ra sao? Điệp Mị chưa từng an ủi ai, nên lúc nói cô chắc đã làm Huyền Ân buồn mà không biết.

Cô nghĩ nên để Huyền Ân một mình sẽ tốt hơn.

Cùng lúc đó, Kiến Hào đang ngồi suy nghĩ về Điệp Mị, trong phòng của Kiến Hào vô cùng tĩnh mịch, bỗng có một người đẩy cửa bước vào.

Người đó quỳ xuống nói “Bẩm Vương gia không điều tra được gì.”

Kiến Hào tức giận đập bàn, kêu “Cút”, rồi trầm tư nghĩ :Cô ta là ai,cô ta có ý định gì. Tuy Kiến Hào muốn cảnh báo cho Huyền Ân biết, nhưng với tình hình hiện tại, làm như vậy sẽ có thể hại Huyền Ân và cũng có thể làm bức dây động rừng.Trước hết cần phải theo sát cô ta, sau đó Kiến Hào kêu người vào thì thăm gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nhập Cung

Trần Nhượng hiện đang rất lo lắng, tuy Trần Nhượng đã kêu người tìm Điệp Mị. Nhưng vẫn không nghe tin gì từ Điệp Mị, mãi đến hôm nay Trần Nhượng mới nghe được ít chuyện.

“Bẩm Cung Chủ, thuộc hạ nghe tin có một người tên là Mị Chi ở trong Lăng phủ. Theo thuộc hạ thì có thể đây là sự trùng hợp”

Trần Nhượng suy tư rồi nói “Được rồi, tiếp tục tìm kiếm, theo sát cô Mị Chi trong Lăng Phủ.”

Sau đó trong phòng chỉ còn lại mình Trần Nhượng, ngược ra ngoài cửa sổ, Trần Nhượng nhắm mắt.

Còn Phong Liên dù Điệp Mị đã nói đừng tìm, nhưng Phong Liên vẫn cài người bên Điệp Mị để theo dõi. Nhưng từ tối hôm qua thì Điệp Mị như không khí, chẳng có chút tin tức gì.

Cả hai người đều khá lo cho Điệp Mị.

Phong Liên dù đang lo cho Điệp Mị nhưng còn 1 ngày nữa là tới ngày tuyển phi, thường thì việc này là do Hoàng Hậu chủ trì nhưng năm nay Thực phi lại là người chủ trì.

Phong Liên không thật sự để tâm vào vấn đề này trong nhiều năm, nhưng lần này Điệp Mị đã quay trở lại, Phong Liên chỉ đoán ngầm chứ không chắc nhưng có vẻ như Điệp Mị đang muốn quay lại hoàng cung.

Phong Liên và Trần Nhượng như hai con rồng thủy đang mắc cạn, muốn tìm được một ao nước to để nhảy vào.

Còn Diệp Mị thì vẫn đang nghĩ đến cái tên Kiến Hào, hẳn ta còn nguy hiểm hơn Phong Liên và Trần Nhượng.

Bề ngoài có vẻ ôn nhu dễ gần nhưng khi nói chuyện thì mới thấy hắt xa vời, lạnh lùng, kiêu ngạo quân tử, nhưng có vẻ như hẳn biết được Lăng gia có bí mật kinh thiên gì đó mà không ai biết.

Diệp Mị suy xét thì thấy hẳn là nguy hiểm tiềm tàng, có thể phá hoại kế hoạch của cô. Ngọc thạch mà hẳn nhắc tới làm cô bận tâm không ít.

Đến ngày hôm sau, hôm nay là ngày mà Huyền Ân phải vào cung, đồ đạc đã được chuẩn bị từ lâu. Huyền Ân thức từ rạng sáng để trang điểm thay y phục.

Rồi Diệp Mị và Huyền Ân lên xe tới hoàng cung, ngày hôm nay nhộn nhịp đông đúc hơn hẳn, tiểu thư khuê các nào cũng xinh đẹp như hoa.

Huyền Ân cũng không kém cạnh tuy chỉ mới 15. Phân theo cấp bậc mà đứng, Huyền Ân đứng giữa hàng. Đứng ở ngoài trời nóng, Huyền Ân gần như không đứng vững, nhưng Diệp Mị chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn.

Cô quan sát ở trong thì có nhìn thấy Thục Phi ngồi chủ trì, thể lực của Lý gia đã lớn vậy rồi sao. Thục Phi cũng có chút hơi dựa dẫm.

Nhìn phía trên thì cô đoán mấy người này cũng dựa vào gia thế và cả các quý phi là tỷ muội trong cung. Coi ra Huyền Ân sẽ khó sống sót trong hậu cung tàn độc này.

Sau mấy vòng Kiểm tra thì Huyền Ân cũng được gặp Hoàng thượng và các quý phi để biểu diễn tài năng.

Trước khi Phong Liên tới thì Thục Phi có đứng lên nói vài lời “Các vị tỷ muội ở đây đã xuất sắc được tuyển chọn, mong sau này các tỷ muội ở đây sau này giúp đỡ nhau. Cùng hầu hạ cho hoàng thượng.”

Những lời này thật sự làm Diệp Mị cảm thấy buồn nôn, ai lại đành lòng chia chồng của mình cho người khác.

Nói xong thì Phong Liên tới “Hoàng thượng giá lâm”

Tất cả mọi người dạt chỗ cuối xuống bái kiến Phong Liên, Phong Liên lướt qua chỗ của Diệp Mị, thì có thấy cô, ngồi lên trên ngai nhìn xuống thì thấy rõ được cô.

Diệp Mị cứ cuối xuống, Phong Liên thì bình tĩnh và an tâm hơn khi thấy cô bình an, nhưng mặc đồ cung nữ và đi theo một trong số các phi tần ở đây làm anh khá bất ngờ.

Phong Liên nói “Miễn lễ”, tất cả mọi người đứng lên ngược về phía Phong Liên. Ai cũng thì thầm nói :Đây là phu quân của mình sao, thật là đẹp trai quá.....

Về phía Huyền Ân thì không có phản ứng hay nói năng gì, chỉ đứng yên. Phong Liên nhìn về phía Diệp Mị, để ý thấy Diệp Mị đang đứng gần Huyền Ân.

Thục Phi và các quý phi đứng gần đó cũng có để ý, họ không nhìn về phía Diệp Mị mà về phía Huyền Ân. Huyền Ân cũng nghĩ rằng Phong Liên đang nhìn cô, nên gượng gùng quay mặt.

Có vẻ như vì thấy Diệp Mị nên Phong Liên đã có sự lựa chọn. Tới phần thể hiện tài năng, những tiểu thư khuê các lần lượt lên “thả thính” để cho Phong Liên chú ý.

Nhưng người nào cũng vậy, Phong Liên đều không chút quan tâm, đến khi Huyền Ân lên thì Phong Liên quay qua nhìn Diệp Mị.

Nhưng trong phòng ai cũng nghĩ là Phong Liên đang nhìn Huyền Ân. Huyền Ân đánh một khúc đàn rồi ngâm thơ :

“Thức trọn đêm nay nhớ một người

Một người tôi nhớ một người thôi

Đêm nay, đêm mai, đêm mai nữa

Tôi nhớ một người không nhớ tôi!”

Phong Liên nghe thấy câu này nên hỏi “Nàng tên là gì”

Huyền Ân nhìn rồi trả lời “Bẩm hoàng thượng, thần thiếp tên Lăng Huyền Ân.”

Phong Liên lại hỏi “Vậy câu thơ này là do nàng nghĩ ra”

Huyền Ân vốn thẳng tính nên nói thẳng “Dạ, bẩm không phải ạ. Thần thiếp được nghe từ một người bạn.”

Điệp Mị rất lo cho Huyền Ân vì cái tính thẳng thắn này, nó có thể gây bất lợi cho Huyền Ân khi nhập cung.

Trong khi đó tất cả mọi người xung quanh đều ghen tức khi nghe Phong Liên mở lời nói chuyện với Huyền Ân.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đẩy Ra Xa

Phong Liên nhìn Huyền Ân chăm chăm, những con mắt quanh đó cũng nhìn Huyền Ân nhưng với ý không mấy tốt đẹp. Phong Liên nói với Huyền Ân:

“VẬY Ờ. HÔM NAY TỚI ĐÂY LÀ ĐƯỢC RỒI, CÁC NÀNG CỨ TIẾP TỤC, TA ĐI TRƯỚC”

Sau đó Phong Liên bước ra ngoài, rồi Thục Phi lại tiếp tục, nhưng lần này quả nhiên sẽ có bất lợi cho Huyền Ân và Điệp Mị, sự chú ý đang đổ phía về Huyền Ân.

Về phía Thục Phi, cô ta đang có ý định gì đó với Huyền Ân, còn Huyền Ân vẫn rất ngây ngô không hay biết. Điệp Mị sợ nếu Huyền Ân cứ bị chú ý như thế này thì cô cũng sẽ bị bại lộ.

Sau khi ngày kiểm duyệt phi tần kết thúc thì Huyền Ân và Điệp Mị về phòng nghỉ ngơi. Hoàng cung đúng là rất hoa lệ, một căn phòng nhỏ mà cũng bày trí rất tinh tế và sang trọng.

Điệp Mị thấy Huyền Ân cả ngày chẳng ăn gì nên nói “Tiểu thư, sáng giờ người chưa ăn gì hay để nô tì lấy chút bánh.”

Huyền Ân nhất thời choáng ngợp trước vẻ đẹp của căn phòng mà không hay để ý gì, cứ “Ờ Ờ Ờ Ờ”. Nhanh chóng Điệp Mị ra ngoài.

Đang đi thì có bàn tay chụp cô lại, cô bất ngờ quay qua thì thấy Phong Liên, Điệp Mị cuối đầu nói “Bái kiến hoàng thượng”

Phong Liên bỗng ôm lấy Điệp Mị, rồi nói “Đừng giả bộ nữa, mấy năm nay nàng đi đâu mà bỏ ta thế.”

Điệp Mị đứng im chẳng nhúc nhích thì thầm “Phong Liên, chẳng phải ta đã nói là đừng quan tâm nữa rồi sao.”

Phong Liên cũng thì thầm “Đừng tỏ ra lạnh lùng nữa, nàng cũng chỉ là con người”

Điệp Mị đẩy Phong Liên ra nói “Phong Liên Ờ, ta luôn cảm thấy huynh thật kì lạ, làm sao trong một thời gian quá ngắn mà huynh có thể thích ta lâu như vậy?”

Phong Liên trả lời “Thích thì thích thôi, làm sao ta biết được, yêu là mù quáng mà”

Đang nói thì bỗng có tiếng người, Điệp Mị nhanh chóng quỳ xuống nói “Mong hoàng thượng tha tội.”

Rồi Điệp Mị đi được ba bước thì Phong Liên giữ lại, thì thầm “Nàng sợ bị chú ý Ờ. Có gì mà phải sợ, ta là phu quân của nàng và sẽ mãi là như vậy, cho dù ba năm qua nàng đã đi đâu làm gì, nàng vẫn là hoàng hậu.”

Không nói gì Điệp Mị bỏ tay Phong Liên ra và bước đi.

Phong Liên cũng không giữ cô lại nữa, vì dù có giữ thì cô cũng sẽ đi mất, Phong Liên tìm kiếm Điệp Mị ba năm vì luôn muốn tin rằng Điệp Mị còn sống. Nhưng không một chút tin tức, giờ Điệp Mị đã quay trở lại, nhưng sao người đây mà trái tim lại quá xa vời.

Điệp Mị quay lại phòng, Huyền Ân đang ngồi giận dỗi, Điệp Mị thấy vậy nên hỏi “Tiểu thư người lại sao thế?”

Huyền Ân quay đi không nhìn Điệp Mị, tỏ vẻ giận hờn. Điệp Mị cũng không hiểu chuyện gì, nên kêu kêu Huyền Ân nói “Tiểu thư Ờ, người giận nô tì Ờ, vậy thì phải nói ra chứ”

Huyền Ân quay quay nói “Người này giờ đi vào ngự thiện phòng sao không thấy bánh”

Điệp Mị hồi nãy đứng nói chuyện với Phong Liên nên quên mất, kiểm lí do “Dạ, nô tì quên mất, nô tì không biết ngự thiện phòng ở đâu.”

Huyền Ân lại nói “Người đó đi lâu quá, để ta lại một mình chán chết”

Điệp Mị nói “Dạ .... nô tì biết tội, tiểu thư đừng giận nữa” Huyền Ân nghe xong cũng bớt giận.

Trong khi đó, Trần Nhược và Phong Liên đang trong Càn thanh cung bàn chuyện.

Trần Nhựt nghiêm nghị nói “ Hoàng thượng, Tuyệt chi mệnh coi như đã xong, ngài còn muốn giữ tôi lại làm gì.”

Phong Liên nói “Không có gì, chỉ là sắp tới trong cung hoa thanh thanh sẽ mọc, mà hoa này thì 20 năm mới có một lần, ta nghĩ Cung Chủ sẽ có hứng thú.”

Trần Nhựt trả lời “Ta không hứng thú.” rồi Trần Nhựt bước đi.

Phong Liên cười thầm cất tiếng “Không hứng thú với hoa thanh thanh nhưng chắc sẽ hứng thú với mỹ nhân Mị Mị.”

Trần Nhựt nghe xong thì khựng lại, quay mặt nhìn Phong Liên nói “Ý bệ hạ là gì.”

“Ý ta là gì thì ngài cứ ở lại là sẽ rõ.”

Trần Nhựt quay đi không nói một lời, Phong Liên thì ngồi nghĩ ngợi sâu xa.

Thật sự Cung Liên này với Diệp Mị có quan hệ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hoa Thanh Thanh

Sáng hôm sau, tất cả những người ngày hôm qua trúng tuyển đều ở Càn Thanh cung nghe sắc phong.

Phong Liên ngồi từ trên nhìn xuống, mọi ánh mắt của các phi tần đều nghiêng về phía Huyền Ân, mà chả mấy may để ý Diệp Mị.

Công công đọc chiếu thư sắc phong : Đào Chu tiếp dư, Liên Hương Tu nghĩ,.... rồi đến Huyền Ân: Thục Nghi Huyền Ân.

Mấy người mà đang ghen ghét Huyền Ân thì giờ đây còn bức tức hơn khi biết Huyền Ân được phong làm Thục nghi. Không thể chấp nhận việc bị hơn thua, đám phi tần ồn ào kia đang tính kế hại Huyền Ân.

Diệp Mị tuy không muốn dính dáng đến cái đám đàn bà ồn ào kia nhưng hiện giờ ở trong hậu cung, cô đoán không nhiều thì ít Thục Phi đã nhận ra cô.

Nhưng chắc chắn đang âm thầm tìm cách hại cô lẫn Huyền Ân, để chủ tớ chết chung, nếu Thục Phi mà để lộ ra thì vị trí mà Thục phi kia đang giữ chắc chắn sẽ sụp đổ.

Thục Phi cũng không biết chắc là Phong Liên đã gặp Diệp Mị chưa, nhưng có vẻ sự đau buồn của Phong Liên không còn nữa, vậy chắc là hai người đó đã gặp nhau.

Nhưng sao ả ta chưa chết, ba năm trước chẳng phải Chiêu Dương cung bị cháy rụi rồi sao? nếu còn sống sao thoát ra khỏi hoàng cung được, ả dặt suốt ba năm.

Thục Phi hiện đang án binh bất động, xem xét lại tình hình.

Diệp Mị trong khi đó đã nhận ra sự khác thường của Thục Phi, có vẻ cô ta ở trong hậu cung quá lâu, mắt nhìn đã rất nhạy bén để phát hiện ra cô.

Diệp Mị cũng như Thục Phi án binh bất động, chờ thời cơ. Nhưng nếu ả ta chưa đụng tới cô, thì cô ắt sẽ để ả ta yên một thời gian.

Vấn đề là cô phải nhanh chóng đi vào cái căn phòng chứa sách kia càng nhanh càng tốt. Căn phòng đó ở gần Càn Thanh cung, tuy võ nghệ cô cao cường nhưng nhiều binh lính vây quanh thì khó mà trốn lọt được.

Cô phải quan sát hoàng cung một thời gian, cùng lúc đó lấy Huyền Ân làm lá chắn che dấu thân phận. Diệp Mị đã lợi dụng Huyền Ân nên cũng phải giúp Huyền Ân để xem như tạ tội.

Cho đến khi cô vào căn phòng đó, cô phải lẳng lặng không gây chú ý để tránh gây phiền phức. Dù vậy nhưng Phong Liên sẽ làm gì thì khó mà đoán trước được.

Tuy lá thư kia đã giải thích đôi phần, nhưng Phong Liên rất khó đoán nên Diệp Mị chỉ sợ Phong Liên sẽ tác nhân gây ra khó khăn cho cô.

Công công thân cận thì thăm gì đó với Phong Liên, sau đó Phong Liên đứng lên nói “Hôm nay hoa Thanh Thanh sẽ nở, trăm nghĩ chúng ta nên đến ngự

hoa viên.”

Mới nghe xong thì khuôn mặt của đám phi tần khác hẳn, có vẻ như họ đã biết trước, họ chắc đã chuẩn bị một tiết mục đặc sắc gì đó để lấy lòng Phong Liên.

Đi ra ngự hoa viên, Điệp Mị đi ở gần cuối, lâu lâu có ngược lên phía trên. Được một lúc thì dừng lại, ở phía bên kia có một nam nhân đang đứng, người đó mặc y phục tím đậm. Mái tóc đen óng tóe đậm đôi mắt màu đỏ.

Thì ra đó là Trần Nhựt, Trần Nhựt bước đến chỗ Phong Liên rồi nói “Bái kiến bệ hạ.”

Đám nô tì và phi tần có vẻ xôn xao, rất tò mò về Trần Nhựt, Huyền Ân cũng vậy, Huyền Ân nói nhỏ với Điệp Mị. “Mị Chi người có biết đó là ai không?”

Điệp Mị giả vờ lắc đầu nói “Nô tì không biết”.

Huyền Ân lại nói tiếp “Nè Mị Chi người thấy người đó có đẹp trai không? Ta thấy hoàng thượng và người đó có vẻ thân thiết, hay lời đồn về vị hoàng hậu kia nhằm che mắt thiên hạ.”

Điệp Mị trước kia cũng đã từng nghĩ vậy, liền muốn bật cười khi nghe Huyền Ân nói. Thục Phi quay xuống nhìn, tất cả mọi người đều đứng im không nói gì.

Điệp Mị ngày càng thấy Thục Phi này đáng sợ, mới nhìn một cái mà ai cũng sợ sệt, để Thục Phi làm Hoàng hậu luôn cũng được.

Phong Liên làm vẻ mặt vui vẻ, cười lạnh nói “Miễn lễ, Cung Chủ tới sớm vậy sao?”

Trần Nhựt lạnh lùng không phản ứng chỉ nói “Chỉ là muốn hít thở khí trời, nên tới hơi sớm”

Trong khi Trần Nhựt và Phong Liên đang nói gì đó, thì đám phi tần đang liếc mắt nhìn nhau.

Được một hồi thì Phong Liên nói “Chúng ta nên đi thôi” Phong Liên dẫn mọi người đến khu vườn hoa lồng lộng.

Sau đây Phong Liên và Trần Nhựt ngồi xuống nói chuyện, ngắm cảnh.

Còn mấy phi tần mới nhập cung đều chơi với hoa múa với bướm. Cảnh tượng rất đẹp, nhưng bộ mặt giả tạo của họ đã phá hoại hết phong cảnh.

Điệp Mị thấy ngứa mắt chả muốn nhìn, quay sang thì cô để ý thấy Huyền Ân có vẻ đang chán, chẳng biết làm gì, Điệp Mị thấy thế nên có chuẩn bị cho Huyền Ân một cuốn sách để đọc.

Huyền Ân cầm cuốn sách mà Điệp Mị đưa cho, lúc đầu cô thấy rất chán khi đọc sách nhưng khi cô đọc mấy trang đầu thì cô đã đắm chìm vào cuốn sách đó.

Thật ra cuốn sách đó là do Điệp Mị viết khi chán, cô tiện thể mang theo trên đường đi. Nhưng có vẻ sách của Điệp Mị rất có sức hút. Khiến Huyền Ân chẳng để ý chuyện gì xung quanh nữa.

Trần Nhựt và Phong Liên để ý, trong khi mấy phi tần kia “làm màu” thì Huyền Ân là đang ngồi đọc sách.

Cả hai người đều thấy Huyền Ân này rất thú vị, khá khác với mấy cô gái kia. Nhưng khi Trần Nhựt nhìn xung quanh Huyền Ân thì Trần Nhựt thấy Điệp Mị đang đứng gần đó, mặc y phục nô tì.

Trần Nhựt quay sang Phong Liên nói “Vậy ra đây là ý của Người”

Phong Liên cười lạnh nói “Có vẻ như Cung chủ rất quan tâm đến cô gái đó.”

Trần Nhựt cười nói “Tất nhiên ta phải quan tâm”

Phong Liên khó hiểu nói tiếp “Cung chủ thích cô ta sao?”

Trần Nhựt trả lời “Không thì sao có thì thế nào?”

Phong Liên khó hiểu nói tiếp “Ý Cung chủ là sao?”

Trần Nhựt đứng lên nói với Phong Liên “Bệ hạ, người có biết cô ta có lai lịch như thế nào không? Hiện giờ cô ấy rất quan trọng đối với ta.” rồi cứ thế rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Trong Cung Hiểm Ác

Một phát ngôn ngậy sốc làm Phong Liên bất ngờ, Phong Liên nhìn về phía Điệp Mị rồi suy nghĩ: Lai lịch sao? Ba năm qua nàng rốt cuộc đã làm gì, ở đâu?

Trần Nhượng trên đường đi thì có một tên áo đen xuất hiện, “Bẩm Cung chủ, thuộc hạ đã chuẩn bị xong.” Trần Nhượng hất tay rồi đi tiếp. Còn tên kia thì biến mất.

Về phía Điệp Mị, cô vẫn không hay biết gì về việc Trần Nhượng và Phong Liên nói gì về cô, nhưng cô có linh cảm không tốt.

Huyền Ân đọc được gần nửa cuốn sách thì bỗng Điệp Mị làm ồn kêu “Tiểu thư, giờ đã một gần nửa canh giờ rồi, chúng ta nên đi thôi.”

Huyền Ân nghe vậy nên gấp cuốn sách đưa cho Điệp Mị, rồi quay lại chỗ mọi người, nhưng chắc là Huyền Ân không phải là người đến trễ vì khi nhìn lại thì vẫn còn thiếu mấy phi tần.

Phong Liên không quan tâm về mấy người này, chỉ để ý Điệp Mị, tuy vậy vẫn có nhiều người xì xầm, Phong Liên nói “Được rồi, trẫm còn có việc, các nàng cứ ở đây thưởng hoa.”

Ánh mắt tiếc nuối của nhiều phi tần làm Điệp Mị nhớ tới mấy con chó nhớ chủ, điều này làm cô có chút buồn cười. Sau đó Huyền Ân đi về phòng, nhưng lần này vì Huyền Ân đã được ban danh hiệu là Thục Nghi nên được chuyển đến Nghi Trần cung.

Trên đường về phòng thì Huyền Ân đụng phải một người, đây là Ly Mễ Thục Hoa, Huyền Ân và Ly Mễ đều là Thứ nhị phẩm ngang bằng nhau.

Nhưng có vẻ như Ly Mễ Thục Hoa này không vừa lòng với danh hiệu mà Huyền Ân có. Dù cha Huyền Ân đã lập được công trạng gần đây nhưng dấu sao chỉ là quan Tứ Phẩm_Ngự Sử đại phu _ trong triều.

Làm sao mà có thể ngang bằng Ly Mễ ta đây. Dấu sao cha của Ly Mễ là quan tam phẩm trong triều _ Ly Lâm Trung thị Lang, đã vậy còn có tỷ muội tốt Ngọc Ngọc là Ngọc Phi trong hậu cung.

Được sự nâng đỡ và quan hệ lớn như vậy thì không thể nào để Huyền Ân qua mặt. Nhân cơ hội Ly Mễ Thục Hoa này kiếm cơ gây sự.

Huyền Ân và Ly Mễ chạm mặt nhau, gần đó còn có mấy tiếp dư thích buôn chuyện. Huyền Ân cười tươi nhìn Ly Mễ, Ly Mễ cũng cười nhẹ.

Ly Mễ bắt chuyện trước “Áy, Thục nghi muội muội đi đâu thế”(Ly Mễ 17 tuổi nên xưng với Huyền Ân là muội dù cùng là Thứ nhị phẩm)

Huyền Ân trả lời “Muội chỉ là thấy không khỏe muốn về cung nghỉ ngơi.”

Ly Mễ nói tiếp “À vậy ư? Vậy thì muội đi đường cẩn thận, kéo vấp ngã”

Huyền Ân cười rồi nói lại “Muội sẽ cẩn thận, phiền tỷ quan tâm rồi”

Sau đó Huyền Ân bước ngang qua chỗ Ly Mễ, Ly Mễ đưa chân ra ngăn Huyền Ân một cái làm Huyền Ân ngã xuống đất. Điệp Mị thấy vậy nên nhanh chóng đỡ Huyền Ân đứng dậy.

Bộ dạng Huyền Ân lúc này rất xấu, mặt bị dính đất đen hết cả mặt. Trong khi đó thì mấy phi tần đang đứng gần Ly Mễ cùng Ly Mễ cười thầm.

Điệp Mị thấy cảnh này mà tội cho Huyền Ân, bị đám đàn bà lắm lời này hại cho mặt mũi tèm lem. Nhưng dù có giận hay buồn thay thì cũng chẳng giúp được gì.

Ly Mễ khi thấy Huyền Ân bộ dạng thô thảm thì liền nói “Ái chà chà, chẳng phải tỷ vừa nhắc muội phải cẩn thận sao. Giờ lại bắt cần ngã thành ra thế này.”

Huyền Ân thật sự rất tức giận, đang định mắng cho Ly Mễ một trận nhưng bị Điệp Mị ngăn lại “Tiểu thư không đáng đâu, bỏ qua đi.”

Huyền Ân nghe xong thì không nói gì, lập tức đi về Nghi Trần cung, còn đám phi tần kia thì cười cợt Huyền Ân.

Huyền Ân sau khi thay y phục, tắm rửa thì ngồi xuống bàn, tức giận, nhìn Điệp Mị nói “Sao ngươi lại ngăn ta, ta nhất định phải chửi cho cái đám ti tiện kia một trận mới hả dạ”

Điệp Mị nghe vậy nên nói “Tiểu thư à, người làm vậy sẽ gây thù với Thục Hoa nương nương, sẽ không có lợi đâu”

Huyền Ân bực mình “Ngươi cái gì cũng nói được, thật tức chết ngươi”

Điệp Mị thấy Huyền Ân không còn để ý chuyện lúc nãy thì lại nói “Tiểu thư à, bây giờ người đã được sắc phong làm Thục Nghi rồi, nô tì nghĩ nô tì cũng

phải đổi cách xưng hô cho phải phép”

Huyền Ân nói “Sao phải đổi ta không thích”

Điệp Mị trả lời “Ồ trong hậu cung, dù chỉ một lỗi nhỏ nhất cũng sẽ khiến cho nô tì thân bại danh liệt, vậy nên tiểu thư à...”

Huyền Ân vẫn không thích nhưng đúng như Điệp Mị nói, nên Huyền Ân đồng ý.

Điệp Mị ra khỏi Nghi Trân cung, xin phép Huyền Ân mãi thì Huyền Ân mới cho cô đi dạo thăm quan một vòng hoàng cung.

Điệp Mị nhân lúc này đi ngang qua mấy chỗ lúc trước, rồi tiện thể quan sát Càn Thanh cung từ xa. Thấy đám tì nữ đang bung đồ ăn vào trong nên Điệp Mị cải trang để vào xem sét sơ bộ thêm một lần nữa.

Bên trong thì chỉ thấy mỗi mình Phong Liên đang ngồi giải quyết chính sự. Điệp Mị thấy Phong Liên đang rất chăm chú làm việc, nên cô định ninh trong đầu nghĩ Phong Liên sẽ không để ý cô.

Cô là người cuối cùng mang đồ vào, khi tất cả cung nữ đã đi ra thì ở trong phòng còn lại cô và Phong Liên. Đứng gần chỗ Phong Liên rồi cô đưa đồ ăn xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ngã Vào Lòng

Bỗng Phong Liên chụp tay Điệp Mị lại, kéo Điệp Mị ngã xuống người Phong Liên. Điệp Mị bất ngờ bị kéo vào lòng Phong Liên, cô chẳng hay biết gì nữa.

Phong Liên giữ chặt Điệp Mị cuối mặt xuống gần Điệp Mị rồi nói “Nàng dám vào đây sao?”

Điệp Mị quá đỗi bất ngờ, vốn cô chỉ định vào đây xem xét tình hình, rồi chuồn lẹ nhưng xui sao giờ lại bị Phong Liên giữ lại.

Điệp Mị mở to mắt nói “Sao... huynh... nhận ra”

Phong Liên cười rồi đáp “Dù dung mạo của nàng có thay đổi nhưng mùi hương dịu nhẹ thanh khiết trên người nàng sẽ còn mãi.”

Điệp Mị giữ lại được bình tĩnh, cô vùng vẫy để thoát ra nhưng càng vùng vẫy Phong Liên càng giữ cô chặt hơn, cô nhìn thẳng Phong Liên nói “Đừng nói những lời sáo rỗng, buông ta ra”

Phong Liên tới gần Điệp Mị hơn nói “Nàng là thê tử của ta, hãy an phận một chút.”

Điệp Mị cười rồi ngồi lên đùi Phong Liên, cô đưa mặt tới gần người của Phong Liên rồi thì thầm “Vây ư!”

Đột nhiên có tiếng người, cả Phong Liên và cô đều bất ngờ quay mặt nhìn, thì ra là thái giám thân cận của Phong Liên. Thái giám kia mới nhìn thấy tình cảnh, cô nam quả nữ quần áo xộc xệch đã vậy còn thân mật là hoảng hồn.

Bao năm qua cứ tưởng Phong Liên sẽ không còn đụng nữ sắc, mà giờ đây một tình cảnh âu yếm khiến người khác đỏ mặt. Thái giám kia ấp úng nói “Bẩm hoàng thượng, Cung Liên Bang Chủ cầu kiến.”

Phong Liên thả Điệp Mị ra nói “Truyền”, Điệp Mị chớp lấy thời cơ nhanh chóng đi ra ngoài.

Chinh trang y phục lại cô đi về Nghi Trân cung, Trần Nhược đi lướt qua cô bỗng Trần Nhược ngửi thấy một mùi hương thơm quen thuộc, khiến cho Trần Nhược đứng lại quay sang nhìn bóng lưng của cô.

Điệp Mị về tới Nghi Trân cung thì thấy Huyền Ân đang say sưa đọc sách, trên bàn thì cô thấy một chồng sách lớn.

Điệp Mị thấy lạ nên hỏi “Nương nương, người làm gì mà nhiều sách thế?”

Huyền Ân mất thì nhìn sách, còn miệng thì trả lời “À, ta cảm thấy chán nên tìm vài cuốn sách đọc, người đừng bận tâm, tới ngự thiện phòng mang cho ta ít trà bánh”

Điệp Mị trả lời “Dạ” rồi tới ngự thiện phòng lấy đồ mang về Nghi Trân cung, trên đường về thì đụng phải Loan nhi. Loan nhi mới nhìn thấy Điệp Mị là

rưng rưng nước mắt chẳng biết nói gì.

Điệp Mị cũng bất ngờ, cô thấy Loan nhi khóc nức nở mà thương bảo “Thôi, thôi, em đừng khóc nữa, ta ở đây mà.”

Loan nhi nhìn Điệp Mị, mắt mũi thông lòng nói “Nương nương sao người lại mặc đồ cung nữ. À mà người vào đây khi nào,…”

Điệp Mị lau nước mắt cho Loan nhi nói “Nha đầu ngốc, sau này thấy ta thì đừng có khóc, mà hãy cười. Những chuyện còn lại sau này ta sẽ kể cho em nghe. Nhưng trước hết, em nhớ, sau này cho dù có gặp ta thì giả vờ như không quen ta, nghe chưa?”

Loan nhi không hiểu hỏi “Tại sao ?”

Điệp Mị đáp “Là muốn tốt cho em thôi, nghe lời ta đi”

Loan nhi gật đầu nói “Em hiểu rồi. Nhưng nương nương sao người lại còn sống, đã vậy sao người không về cung”

Điệp Mị đáp “Ta đã nói rồi, sau này ta sẽ nói rõ. bây giờ ta phải đi, nhớ có người thấy ta và em nói chuyện thì không hay.”

Loan nhi nghe xong thì chỉ biết cuối đầu buồn, nhìn Điệp Mị đi. Điệp Mị cũng thấy tội tội cho Loan nhi nhưng nếu thân thiết với Loan nhi sẽ gây chú ý và khiến cả Loan nhi lẫn cô gặp nguy hiểm.

Trong khi đó Trần Nhượng và Phong Liên đang ngồi nói chuyện.

“Hoàng thượng, thứ lỗi nhưng lần này ta thật sự không thể ở lại đây nữa.”

“Cung Chủ nếu đã vậy thì ta cũng không giữ lại làm gì. Nhưng ngài không còn lo lắng cho nàng ấy nữa rồi sao?”

“Hoàng thượng, ta thừa biết nàng ấy như thế nào. Khi cần xuất hiện ta sẽ xuất hiện”

Phong Liên nghe Trần Nhượng nói như thế Trần Nhượng hiểu rõ Điệp Mị, điều này làm Phong Liên có cảm giác bất an đối với Trần Nhượng, còn Trần Nhượng thì ung dung ngồi thưởng trà.

Trần Nhượng uống xong ly trà thì bước ra, Phong Liên ngồi một mình trong phòng, rồi kêu một thị vệ áo đen đến, đưa cho thị vệ kia một tấm bảo ngọc nói “Đền Thy Điện, truyền lệnh cho Vương gia. Ta có chuyện muốn gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Kẻ Bịt Mặt

Điệp Mị trong khi đó thì đang giúp cho Huyền Ân tắm rửa, nói gì thì nói nhưng Huyền Ân chỉ mới 15 tuổi, tuy dung mạo đẹp như hoa nhưng thân hình thì vẫn chưa gọi là đầy đủ “điện nước”.

Ở cái thời đại này thì không biết họ nghĩ gì mà để cho một đứa trẻ chưa tới tuổi vị thành niên kết hôn. May mà Phong Liên có cái kiêu chưa hứng thú, chứ gặp sắc lang thì Huyền Ân đây tiêu chắc.

Nhưng kể ra cũng lạ, làm sao mà Phong Liên lại không thích nữ sắc, hay không rõ biết mấy chuyện ấy ấy. Đàn ông đã tầm 30 mấy mà chưa sao.

Điệp Mị bỗng thấy hứng thú với vụ Phong Liên đã “ấy ấy” chưa. Có lẽ cô sẽ kiểm tra thử. Nhưng đây chỉ là suy nghĩ nhất thời, Điệp Mị chẳng rảnh rồi làm mấy chuyện nhảm nhí.

Huyền Ân chỉ là một đứa trẻ, nên sẽ không thích có người khi Huyền Ân đang tắm, Huyền Ân đỏ mặt kêu “Mị Chị người lui đi ta không thích có người ở đây”

Điệp Mị thấy phản ứng của Huyền Ân như vậy nên cũng lui ra, sau đó Huyền Ân ung dung tắm rửa. Bỗng Huyền Ân nghe thấy tiếng người, tưởng Điệp Mị nên kêu “Mị Chi, ta bảo người ra ngoài mà.”

Bên kia bức màn, lấp ló có bóng người nhưng là nam. Huyền Ân lấy khăn che, rồi bước tới gần tấm màn, gió thổi tóc tấm màn lên, là một người nam nhân.

Huyền Ân nhất thời giật mình, la lên nhưng nhanh chóng tên nam nhân kia bịt miệng Huyền Ân lại, rồi một mùi hương khiến Huyền Ân thiếp đi.

Điệp Mị đứng ở ngoài thấy lạ nên vào xem, ai ngờ cô lại thấy một tên nam nhân bịt mặt bế Huyền Ân vào giường. Điệp Mị đứng đằng sau lập tức đi tới, đánh cho tên kia một cái vào đầu.

Tên đó đau điếng, Điệp Mị thấy ngay sự bất thường. Chắc chắn tên đó không phải là tên tầm thường, đòn đánh này của Điệp Mị có thể khiến cho một người đàn ông to khỏe gất đi tầm hai canh giờ.

Vậy mà chẳng hề hấn gì với tên kia, tên kia thấy cô nên cũng động thủ. Hai bên như ngang tài ngang sức, nhưng thật ra tên kia hình như đã bị thương từ trước, nên có vẻ kiệt sức.

Điệp Mị nhanh tay chụp mặt nạ của hắn, khi tháo được chiếc mặt nạ thì hắn ta biến mất. Có vẻ như không muốn lộ thân phận, Điệp Mị cũng không đuổi theo.

Đến chỗ Huyền Ân kiểm tra xem có chuyện gì không, cô kêu Huyền Ân tỉnh dậy, keei mãi Huyền Ân mới mở mắt ra. Huyền Ân khi tỉnh lại thì phản ứng dữ dội, Điệp Mị nói vài câu để trấn an Huyền Ân “Nương nương không sao rồi.”

Huyền Ân hỏi “Tên kia đâu rồi?”

Điệp Mị trả lời “Hồi nãy nô tì thấy lạ nên bước vô, tên kia giật mình nên đi mất rồi” Huyền Ân nghe vậy cũng định thần lại.

Điệp Mị lặng lẽ bước ra ngoài, để Huyền Ân ở lại ở lại phòng một mình. Bỗng có tiếng của thái giám vang vọng “Hoàng thượng giá lâm”.

Điệp Mị giật mình, nhìn thấy Phong Liên, nhanh chóng cô vào phòng nói với Huyền Ân “Hoàng thượng đến rồi, nương nương người chuẩn bị đi”

Huyền Ân chẳng biết gì, Điệp Mị thì giúp Huyền Ân chỉnh trang lại y phục một cách hấp tấp. Kể ra thì cũng lạ, tên Phong Liên này rốt cuộc muốn làm gì.

Bây giờ tới Trần Nghi cung làm gì, Điệp Mị thật tức chết Phong Liên, nếu Phong Liên tới đây thì kiểu gì hậu cung cũng náo loạn, chú ý tuyệt đối tới Huyền Ân.

Chắc Điệp Mị điên quá, thật không biết Phong Liên nghĩ gì. Nhưng nếu đã tới rồi thì Điệp Mị chỉ cầu trời cho Huyền Ân và Phong Liên đừng làm gì để có thêm thị phi nữa.

Thái giám thân cận của Phong Liên _Kim Tổng Quản_ cũng đi theo Phong Liên, Điệp Mị đứng ở bên cạnh Huyền Ân cuối đầu xuống hành lễ.

Kim Tổng Quản để ý thấy cô, Kim Tổng Quản nhìn thấy Điệp Mị rất quen, hình như có phần giống hoàng hậu quá cô. Vì đã ba năm trôi qua, những người có ấn tượng sâu sắc với cô mới nhận ra.

Kim Tổng Quản không dám chắc, chỉ thăm nghĩ trong đầu, Kim Tổng Quản để ý ánh mắt của Phong Liên, thì phát hiện ra, Phong Liên không nhìn Huyền Ân mà nhìn thăm thiết vào nô tì bên Huyền Ân (Điệp Mị).

Điều này làm Kim Tổng Quản càng chú ý đến Điệp Mị, tăng thêm nghi vấn về Điệp Mị.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chạm Mặt Thục Phi

Trong phòng hiện giờ còn lại ba người, Điệp Mị, Huyền Ân và Phong Liên. Điệp Mị đứng ở xa, còn Phong Liên và Huyền Ân thì có vẻ như đang nói chuyện.

Kim Tổng Quản khá ngạc nhiên khi Phong Liên để lại một nô tì ở trong phòng, có lẽ điều này khiến cho sự nghi ngờ của Kim Tổng Quản được chắc chắn hơn.

Thật sự Điệp Mị không quan tâm đến Phong Liên tại sao tới đây, giờ Điệp Mị đang nghĩ đến tên bịt mặt. Hắn ta rất mạnh, nhưng tới Nghi Trần cung để làm gì.

Không lý nào chỉ vì muốn hại Huyền Ân, mấy phi tần khác đâu ngu ngốc, hay ít nhất có mối quan hệ tới cái tên đó. Điệp Mị ngẩn ngẩn ngơ ngơ, Phong Liên liếc thấy Điệp Mị đang nghĩ nghĩ cái gì mà như người mất hồn.

Huyền Ân thì chẳng biết có chuyện gì, cũng không biết nên làm gì khi Phong Liên ở đây. Huyền Ân nhìn sang Điệp Mị, gởi tín hiệu cho Điệp Mị.

Điệp Mị ngẩn ngẩn một hồi rồi mới nhận thấy Huyền Ân đang bí không biết làm gì, Điệp Mị thấy vậy nên bước ra ngoài.

Huyền Ân chẳng hiểu Điệp Mị muốn làm gì, một lúc sau Điệp Mị quay lại rồi đến gần Huyền Ân, nhẹ nhàng cô đưa cho Huyền Ân một cái quạt.

Huyền Ân chẳng hiểu gì nhưng đành phải cầm lấy cái quạt. Diệp Mị cuối xuống nói “Nô tì mang ít trà bánh cho hoàng thượng và nương nương.”

Phong Liên nhìn thấy Diệp Mị đưa cho Huyền Ân một cái quạt nhưng lại không biết Diệp Mị đang có ý làm gì.

Diệp Mị đưa cho Huyền Ân cây quạt rồi thì cô đi mất. Còn lại có chuyện gì trong phòng thì tùy ý trời.

Diệp Mị nhanh chóng ra khỏi phòng, không làm phiền hai người kia. Khi Diệp Mị bước ra ngoài và đi dạo được một lúc thì bỗng Thục Phi xuất hiện.

Diệp Mị vội vàng cúi đầu xuống hành lễ, Thục phi thấy Diệp Mị liền kêu tất cả cung nữ lui đi. Thục Phi cất tiếng nói “Đừng giả bộ, ở đây chỉ còn ta và ngươi”

Diệp Mị nghe vậy nên ngẩng đầu nên nói “Thục phi ý của người là sao? ‘Nô tì’ không hiểu?”

Thục Phi cười thâm nói “Nực cười, đường đường là một hoàng hậu giờ lại trở thành tì nữ. Ngươi nghĩ gì vậy hả?”

Diệp Mị đáp “Nương nương nhận nhầm rồi, nô tì nào đâu là hoàng hậu”

Thục Phi tới sát tai Diệp Mị thì thầm “Ta không giết ngươi, tin hay không thì tùy. Nhưng ta biết ngươi muốn giết ngươi”

Diệp Mị ngạc nhiên vì Thục Phi nói vậy nhưng cô cũng không thể hoàn toàn tin vào những lời nói dối trá của ả ta. Ở trong cung bao năm, lòng người giờ toàn bụi gai, khó mà tin được.

Diệp Mị cũng đáp lại “Thục Phi, biết mà không nói cũng là tòng phạm, nhưng có vẻ Thục phi không muốn biết làm sao ta còn sống nhỉ.”

Thục Phi nghe xong thì cười, nhìn Diệp Mị rồi nói “Cho dù ta hỏi ngươi cũng sẽ không trả lời. Tốt nhất nên biết thân phận hiện tại của mình đi, cảnh báo ngươi trước kẻ mà đã hại ngươi sắp đến đây rồi.”

Nói xong thì Thục Phi đi mất, Diệp Mị không hiểu được Thục Phi kia đang có ý gì, nói những lời này là có ý gì. Thục Phi có thật sự không giết chết cô, kẻ muốn hại cô sắp tới đây sao?

Diệp Mị đứng ngẩn ngơ suy nghĩ nên không để ý mất chuyện xung quanh, bỗng cô nhớ ra việc ở Nghi Trân cung, lập tức quay về.

Khi cô về tới thì Phong Liên bước ra, Phong Liên đi ngang qua cô, cười và nhỏ tiếng nói “Nàng đừng khiến cho bản thân mình tổn thương.”

Diệp Mị khựng lại nhìn Phong Liên, rồi quay lại bước vào phòng. Diệp Mị đi vào thì thấy Huyền Ân có khuôn mặt buồn phiền, tới gần hỏi “Nương nương, hoàng thượng làm gì khiến nương nương buồn sao?”

Huyền Ân lắc đầu nói “Không. Ta chỉ nhớ....”

Diệp Mị khó hiểu nói “Nhớ, nhớ gì?”

Huyền Ân quay mặt không nói, hất tay kêu ra ngoài. Diệp Mị cũng không quấy rầy, đi ra. Bước ra ngoài thì cô không thấy một bóng người. Thị vệ, cung nữ đi đâu hết rồi.

Đứng nhìn một lúc thì bỗng có một bóng người ảo ảo trên nóc Nghi Trân cung, Diệp Mị ngược lên nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Bảo Vệ Ta U?

Người đó cất tiếng “Diệp Mị thật không ngờ ngươi còn sống, con tiện tì nhà ngươi sống cũng dai thật. Từ từ đi, ngươi sẽ ném đủ những gì ngươi gây ra cho ta.”

Diệp Mị ngạc nhiên, tên kia nói xong thì biến mất, Diệp Mị nhảy lên để đuổi theo nhưng không kịp, vậy có nghĩa là Thục Phi không ám hại cô.

Không, có thể Thục Phi kêu người nào đó giả thần giả quỷ, nhưng không lý nào, chỉ vì một vở kịch mà mời cao thủ.

Tên đó thân thủ rất tốt, biến mất nhanh như gió, cô tuy đã đuổi theo nhưng vẫn không kịp, vậy thật sự thân xác này đã gây thù với ai sao.

Thật không ngờ, khi Diệp Mị tới đây thì chưa bao giờ nghĩ nhiều về mối quan hệ của thân xác này và những vấn đề bí ẩn xung quanh, nhưng hiện giờ thì cô đang phải hứng chịu mọi quả báo mà thân xác này làm.

Kể ra thì lúc cô xuyên không thì chắc thân xác này đã chết rồi, đây chỉ là cô đoán, không dám khẳng định.

Điệp Mị nghĩ tốt nhất nên tới chỗ Loan nhi để hỏi thêm, trên đường đi thì chạm mặt với Phong Liên. Nhưng đúng hơn là Phong Liên đã đứng sẵn ở đó.

Chung quanh không có ai, Điệp Mị chẳng thể chuồn đi đâu được vì đã bị Phong Liên chặn lại. Phong Liên đến gần nói “Nàng muốn đi đâu, nô tì của Thục nghi mà lại chạy lung tung vậy sao?”

Điệp Mị hiện đang rất vội chẳng hơi đâu mà nói nhảm với Phong Liên, cô bộc lộ bản tính, có chút nóng vội nói “Ta không rảnh nhảm nhí với “Hoàng Thượng” ta đang có việc gấp”

Phong Liên cười nói “Ta không cần biết, nàng phải ở đây với ta, người ở trong cung đều là người của ta.”

Điệp Mị cười “Nực cười, người làm ơn tránh ra đi. Ta đang rất vội”

Phong Liên nhất quyết chặn đường cô, cô không biết làm gì, nếu dùng võ công thì có thể dễ bị phát hiện.

Nhất là khi gần Phong Liên bởi kiểu gì thì cũng sẽ có một vài thị vệ đứng bảo vệ cho Phong Liên từ xa.

Điệp Mị bực mình ngồi xuống nói “Được thôi, nhưng ta có chuyện muốn hỏi người, nếu không phiền người có thể trả lời chứ!!

Phong Liên cũng ngồi xuống nói “Được”

Điệp Mị lập tức hỏi “Ta muốn hỏi, ta nhập cung năm bao nhiêu tuổi và làm hoàng hậu khi nào, và đã có những chuyện gì khi ta nhập cung?”

Phong Liên thấy lạ nói “Nàng bị mất trí sao, những chuyện này nàng phải là người rõ nhất chứ”

Điệp Mị vội vàng nói “Đúng đúng, ta bị mất một phần trí nhớ đó. Vậy thì làm ơn nói cho ta biết đi”

Phong Liên cười trả lời “Nói thì nói, nhưng với một điều kiện..”

Điệp Mị tò mò hỏi “Điều kiện gì nói nhanh đi”

Phong Liên cười, thản nhiên nói “Hôn ta đi”

Điệp Mị giật mình tròn mắt nhìn Phong Liên “Cái gì, làm gì có chuyện vô lý như vậy”

Phong Liên lại nói “Làm hay không thì tùy nàng”

Điệp Mị nghĩ một lúc nói “Vây thôi, ta đi hỏi Loan Nhi”

Phong Liên cười “Hỏi Loan nhi của nàng cũng vô ích, nha đầu kia chỉ mới nhập cung khoảng 6 năm thôi, không biết đâu”

Điệp Mị đứng lại quay mặt nhìn Phong Liên nói “Có thể cho một điều kiện khác được không!!”

Phong Liên đáp “Vây thì Động phòng đi”

Điệp Mị nghe xong muốn phát lửa, cô không biết từ khi nào mà tên nhát gái này lại có nhiều chiêu trò chọc cô như vậy, còn vụ động phòng nữa, không biết hần ta học mấy vụ này khi nào.

Tức chết người mà, Điệp Mị kìm nén lại nói “Đừng giỡn nữa, ta sẽ không hôn hay động phòng với người mà ta không thích.”

Phong Liên nói “Vây ta sẽ không nói”

Điệp Mị tức giận, nói “ Ta không cần nữa, tạm biệt” sau đó cô quay lưng bước đi.

Phong Liên cất tiếng “Nàng không thoát được đâu, ở quanh đây có rất nhiều thị vệ, ta có thể bắt nàng lại đấy.”

Điệp Mị quay mặt lại lần nữa nói “Ồ thế người muốn bắt ta vì tội gì”

Phong Liên đáp “Tội vô lễ với hoàng thượng.”

“Bất rồi thì người định làm gì ta”

Điệp Mị hết sức bình tĩnh, vội vẻ không quan tâm Điệp Mị làm cho Phong Liên ngày càng dâng cao cảm giác ham muốn.

Phong Liên cười nham hiểm nói “Tội đồ tất nhiên phải chịu phạt, còn phạt gì thì bắt nàng về rồi từ từ xử lí sau.”

Điệp Mị nghe vậy nên nói “ Ta thật sự không còn hơi chơi với huynh nữa đâu. Ta sợ phải quay lại nơi này để mà tranh giành lắm rồi. Huynh tha cho ta đi”
Phong Liên có chút buồn nói “Tại sao nàng lại như vậy, nàng có gì phải sợ, chỉ cần nàng quay lại ta sẽ bảo vệ nàng”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sắp Có Bao... Tình

Điệp Mị cười to nói “Bảo vệ ta ư, nực cười, nực cười”

Phong Liên đau buồn khi thấy Điệp Mị như vậy, nàng ấy làm sao sống sót được, đã ở đâu, làm gì, bản thân Phong Liên đều không biết.

Còn cô thì lại không muốn nói cho Phong Liên, cả hai người vốn biết tình cảm nhất thời này sẽ chẳng đi về đâu, nhưng có vẻ Phong Liên vẫn cố níu giữ một chút tàn dư của mộng tình này.

Điệp Mị không biết phải làm gì nữa, bỗng chốc cả hai người đều im lặng, cộng với khung cảnh đêm mù mịch và âm u, làm cả hai người đờm buồn.

Phong Liên có chút buồn hỏi “Có gì mà không được, có gì mà đáng cười”

Điệp Mị nói “Để ta kể cho huynh nghe một câu chuyện nhé. Rồi huynh sẽ ắt hiểu những gì ta nói ”

“Khi xưa có một vị hoàng hậu vô cùng xinh đẹp và hiền dịu, hoàng thượng hết mực yêu thương, được 3 hay 4 năm nhưng qua năm tháng vị hoàng thượng kia nạp thêm nhiều ti thiếp xinh đẹp khác. Bỏ rơi vị hoàng hậu kia, để nàng ta tự sinh tự diệt. Và đến cuối cùng thì ....”

Phong Liên cuối mặt suy nghĩ, Điệp Mị không nói gì nữa, bước đi và vang vọng tiếng của cô tới chỗ của Phong Liên “Huynh có hiểu chưa, hiểu rồi thì đừng làm những chuyện vô ích nữa”

Rồi trong màn đêm tĩnh mịch, quan cảnh chỉ còn lại có một mình một nam nhân đang u buồn suy nghĩ.

_____ Huyện Bang Cốc _____

“Cung chủ, chúng ta nghĩ Cung chủ nên tìm cho mình một phu nhân để có thể nối tiếp thế hệ mai sau”, Lan Dương (Chương Liên chủ) nói.

Tất cả mọi bang chủ trong giới giang hồ tụ họp lại cùng xông xáo, bàn tán, hô “Đúng đúng”.

Ở vị trí cao cao là Trần Nhục ẩn hiện sau bức màn ngọc, ngồi chống tay nghiêng đầu một bên nhìn xuống.

Thanh Kiên (Hoa đàn chủ) mở lời “Hôm nay là ngày mà tất cả huynh đệ giang hồ tụ họp ở đây để chung vui ngày Đại hội võ thuật – Nhất nhất đình kiếm võ thuật – mở ra. Chúng ta không nên đề cập vấn đề này. Nào cùng cạn ly”

“Cạn, cạn” tiếng nói, la hét ồ ạt, ồn ào. Tiếp đến là tiết mục múa kiếm của con gái Chương Liên chủ (Minh Hân) biểu diễn.

Ai nấy đều chăm chú nhìn, từng bước đi cách múa của Minh Hân đều khiến cho các chàng trai của các bang chủ chú ý.

Minh Hân biểu diễn tiết mục múa này là để giành sự chú ý của Trần Nhục, sở dĩ Minh Hân là bạn hồi nhỏ của Trần Nhục, Minh Hân biết rõ Trần Nhục là người ra sao.

Tuy thiên hạ đồn rằng Trần Nhục là một cảm thú, nữ nhân bên hắn đều sẽ không có kết cục tốt, nhưng Minh Hân hiểu rõ Trần Nhục, lời đồn chỉ là lời đồn.

Thực tế Trần Nhục không như những gì mà họ đồn đại, Trần Nhục tính khí có hơi thất thường, lạnh lùng và có chút đáng sợ nhưng lại là một đại trượng phu.

Minh Hân đã để ý Trần Nhục từ khi cô chỉ mới 13 tuổi đầu. Tuy Trần Nhục từ nhỏ xuất sắc, cái gì cũng giỏi: Năm 9 tuổi đã cầm binh khí, năm 10 tuổi thì đã giết thú hoang hung dữ, năm 12 đã cầm kiếm giết người không chớp mắt, 13 thì tinh thông văn y, năm 14 thì đã chỉ đạo đánh trận, năm 15 lên chức bang chủ với sự nể phục của mọi người trong giang hồ.

Đến năm Trần Nhục 18 thì đã thu tóm hơn hàng trăm bang lớn nhỏ, và giờ đây đã 12 năm nhưng chức Cung Liên bang chủ vẫn ngồi vững, không những không lung lay đi một tí nào mà còn vững chắc hơn bao giờ hết.

Có chút gì đó dễ khiến cho mọi người phải kinh sợ nhưng riêng Minh Hân thì ....

Minh Hân kính nể và thích Trần Nhượng từ lâu, Minh Hân muốn là người phụ nữ đầu tiên và cũng như cuối cùng của Trần Nhượng.

Minh Hân biết Trần Nhượng chưa từng chú ý cô gái nào, cả Minh Hân cũng vậy nhưng yêu cầu của Minh Hân buộc phải là người xuất sắc như Trần Nhượng.

Trần Nhượng vốn trong đầu có vẻ đang suy nghĩ về Diệp Mị

~~~~~000~~~~~

Sắp có bão tình rồi, tiếp tục ủng hộ và theo dõi nha mấy bạn !!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Kỳ Nữ Giang Thư

Truyện này hư cấu, toàn bộ do tác giả dựng lên, không có thật

---

Trần Nhượng mãi suy nghĩ về Diệp Mị, nhưng không phải đang tương tư (kiểu nhớ mong, yêu thương nhớ nhớ) mà là nghĩ đến việc Diệp Mị có phải là Kỳ nữ ở Giang Thư khoảng ba năm trước hay không?

Trần Nhượng đang nhớ lại một cô gái mà Trần Nhượng gặp được lúc đi đến Thiên Hải, trên đường đến Thiên Hải thì có đi tới Giang Thư nghỉ ngơi.

Ở Giang Thư khoảng ba bữa để nghỉ ngơi và chuẩn bị đầy đủ những thứ khác, Trần Nhượng rảnh rỗi nên đi dạo quanh chơi, đi đến từ lâu Hường Hoa, Trần Nhượng vốn không thích những nơi đây rầy đàn ông trăng hoa với những người đàn bà xiêm xúa.

Nhưng vì Trần Nhượng nghe nói ở đó có bà chủ Lâm Hường, nghe danh khi xưa Lâm Hường và nghĩa phụ của Trần Nhượng - Cố Cung Liên chủ (Trần Hưng) - đều là học trò của đệ nhất Thương Thương Ân.

Đệ nhất Thương Thương Ân là một người cực kỳ bí hiểm, nghe đâu người này chỉ cần dùng một cái nhìn cũng có thể làm người khác bất động. Người này có ngàn mắt ngàn tay.

Thương Thương Ân năm xưa đã thề độc và tuyên bố với cả giới giang hồ chỉ nhận duy nhất hai đồ đệ. Và những người này chắc chắn phải bất phàm hơn người.

Nghĩa phụ của Trần Nhượng sau 50 năm đã trở thành Cường nhân, không ai đánh bại được. Còn Bà Chủ Lâm Hường này thì nghe đâu sau vài trận đánh ở Trường Giáo hội, và đánh bại hầu hết tất cả các cao thủ thì đã biệt tăm âm tính.

Trần Nhượng đi ngang qua đây bất chợt nhận được tin tức thú vị rằng ở đây có Lâm Hường nên mới tới đây xem thử, người này lợi hại ra sao.

Trần Nhượng chỉ ngồi đây để quan sát và chờ đợi cơ hội. Chờ mãi thì Bà chủ Lâm Hường cũng cất tiếng, thường thì bà chủ Lâm Hường sẽ dành một tiết mục vào cuối tuần.

Nhưng lần này bà chủ Lâm Hường lại làm khác, bà nói "Hôm nay bà chủ, tức là ta sẽ không xuất đầu lộ diện. Thay vào đó sẽ có một mỹ nữ khác thay ta. Được rồi, bây giờ tiết mục đặc biệt sẽ bắt đầu"

Trần Nhượng nghe vậy nên cũng định bỏ về, vì ở đây đã làm mất nhiều thời gian mà Trần Nhượng lại chẳng làm được gì. Đi được bốn ba bước thì tiếng đàn réo rất vang lên.

Một khúc đàn quen thuộc làm Trần Nhượng đứng lại nhìn. Một cô gái xinh đẹp lấp ló sau tấm màn, bỗng nhiên Trần Nhượng cảm thấy tiếng đàn này rất khác lạ.

Đối với người bình thường thì tiếng đàn này âm áp và êm dịu vô cùng. Nhưng với Trần Nhượng thì lại cảm thấy bị trấn áp một phần sức lực.

Khi xưa nghĩa phụ của Trần Nhượng cũng đã từng nhắc xơ qua, Lâm Hường trước kia khi còn học cùng với nghĩa phụ thì có tạo ra một loại võ công.

Sử dụng sức mạnh bộc phát tiềm tàng, ấn dấu vào trong binh khí, dụng cụ. Ưu điểm là sức công phá lớn, đồng thời trấn áp một phần khí công của võ công của nghĩa phụ. Nhược điểm là người sử dụng sẽ dễ mất kiểm soát.

Trần Nhựt học lại võ công của nghĩa phụ, và chỉ có sức mạnh này mới có khả năng trấn áp Trần Nhựt. Nhưng bà chủ Lâm Hương không biểu diễn. Và người đằng sau bức màn là một người phụ nữ còn rất trẻ.

Vậy tức bà chủ Lâm Hương đã thu nhận đồ đệ. Không nhiều thì ít người đó chắc cũng học được ba hay năm phần.

Trần Nhựt cảm thấy cô gái đó rất thú vị, nhưng khi biểu diễn xong thì Trần Nhựt lập tức không thấy cô gái đó đâu.

Tốc độ của cô gái đó đúng là đáng ngạc nhiên, còn nhanh hơn con mắt của Trần Nhựt. Trần Nhựt cố tình đợi để gặp cô gái đó nhưng có vẻ cô gái đó lại thích kiểu bí bí ẩn ẩn giống như bà chủ Lâm Hương, không thể gặp được.

Lúc Trần Nhựt định đi thì nghe thấy tiếng động, đi theo tiếng động đó, thì Trần Nhựt thấy được bóng lưng của một người con gái. Người con gái đó quay nửa mặt lại, một dung nhan tuyệt đẹp, không một tí son phấn. Trần Nhựt chưa lần nào rung động với một người con gái nào, mà giờ đây lại cảm thấy nao núng. Người con gái kia thấy Trần Nhựt nhanh chóng vụt mắt trong làn hoa bay phấp phới. Trần Nhựt không kịp đuổi theo cô gái đó, nhưng có một tấm khăn đỏ thắm rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Quá Khứ Khi Mới Nhập Cung

Tấm khăn đỏ thơm mùi thanh thanh dịu nhẹ, một mùi hương đặc biệt, Trần Nhựt chưa từng ngửi qua. Mùi hương có một không hai làm Trần Nhựt nhớ mãi không quên.

Trần Nhựt đã cử người dò hỏi tung tích của cô gái đó nhưng vẫn không có hồi âm gì.

Nhưng kể từ khi gặp Diệp Mị thì Trần Nhựt lại cảm nhận được mùi hương đó. Chính vì vậy, Trần Nhựt đang nghi ngờ Diệp Mị...

Trong lúc đó Phong Liên đang thần thờ ngồi suy nghĩ về những gì Diệp Mị nói, Phong Liên nghe cô nói vậy đương nhiên hiểu, hiểu rõ là khác.

Nhưng chân tình của Phong Liên là thật, có chăng thật sự Diệp Mị nói đúng. Sẽ chẳng có tình yêu nào là trường tồn trong cái hậu cung hiểm ác này.

Còn Diệp Mị thì đang ở Nghi Trân cung, nhưng chỉ đứng ngoài phòng của Huyền Ân, có vẻ Huyền Ân vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Chắc cô không thể đứng ở đây cả tối, nên cô đi về nơi dành cho các nô tì nghỉ ngơi.

Lạ lẫm cô đi vào, khi mới vào thì một đám nô tì trùng mắt nhìn Diệp Mị, Diệp Mị không biết chuyện gì. Vì là lần đầu cô bước vào nơi này nên cô cũng không hiểu gì.

Tự nhiên một nô tì đứng lên, lớn giọng nói “Nô tì của Thục nghi phải không?”

Diệp Mị không để ý nên chẳng trả lời, cô ôm cái bao hành lý nhỏ bước vào, thấy có giường trống nên cô định bước vào.

Đang đi đến cái giường thì một đám nô tì chặn bước cô, Diệp Mị đứng lại nhìn nói “Các người làm gì thế. Chẳng đường là có ý gì?”

Nô tì hỏi này bước đến gần đứng trước mặt cô, trợn mắt huênh hoang nói “Đám hỗn xược như vậy sao. Chỉ là nô tì nhỏ của Thục nghi mà tự tung tự tác thế ư?”

Diệp Mị cười nói “Vâng, ta chỉ là nô tì nhỏ, làm ơn đừng làm khó nhau.”

Một nô tì khác nói “Người biết đây là ai không mà xấc xược, đây là nô tì của Chiêu dung đấy”

Diệp Mị nghe xong mà cười “Đắc tội đắc tội, vậy ta phải xử thế nào mới phải đây hửm....”

Nô tì kia nghe thấy mà tức giận, nắm áo Diệp Mị tức giận nói “À, người thật không biết thân phận, được rồi. Các tì muội lên đánh nó cho ta.”

Rồi thì đám nô tì đi tới, động chân động tay với cô. Diệp Mị đang định đánh trả thì bỗng Kim Tổng Quản đến.

Một đám nô tì đứng xếp hàng ngay ngắn, vẻ mặt hồng hào, vui tươi. Diệp Mị không hiểu gì, chưa kịp hoàn hồn thì đám nô tì kia đã xếp hàng nghiêm chỉnh.

Rồi nô tì của Chiêu Dung bước lên một bước cười nói

“Kim Tổng Quân tới đây có chuyện chi.”

Kim Tổng Quân phớt lờ nô tì kia đi, Điệp Mị đang ngơ ngác nhìn xung quanh, Kim Tổng Quân đến chỗ của cô nói “Ngươi là nô tì hồi sáng sao?”

Điệp Mị nghe xong thì chợt nhớ hồi sáng có hơi “lộn xộn” với Phong Liên. Điệp Mị giả khờ nói “Ý của Kim Tổng Quân gì. ....”

Kim Tổng Quân thấy nét mặt kì lạ của cô nên nói “Được rồi đi theo ta”

Điệp Mị tuy không hiểu gì nhưng rời khỏi đây thì cũng tốt. Nô tì kia có chút quê khi bị phớt lờ, nhưng thấy Điệp Mị bị Kim Tổng Quân ra thì thích thú bàn tán

“Cô ta chết chắc rồi, đáng đời dám xấc xược với ta”

“Đúng đúng...”

Đi một lúc Kim Tổng Quân dừng lại nói “Người là hoàng hậu nương nương đúng không?”

Điệp Mị kinh ngạc, khi trước cô còn là hoàng hậu thì Kim Tổng Quân chỉ gặp cô có hai hay ba lần thôi. Đầu thế nào nhận ra được cô, huống hồ đã ba năm rồi.

Điệp Mị kinh ngạc đáp “Kim Tổng Quân, nô tì nào phải.”

Kim Tổng Quân biết cô đang nói dối nhưng nếu đã không muốn dấu đi thân phận thì Kim Tổng Quân cũng chẳng cần thiệp vào.

Kim Tổng Quân dẹp chuyện đó, Kim Tổng Quân lại nói “Được rồi, không phải thì ta cũng không nói. Nhưng ngươi là nô tì bên hoàng thượng hồi sáng phải không?”

Cô nghe xong thì như chọc bị đúng chỗ đau, không biết phản ứng gì cho đúng, ngượng ngai trả lời “ Chắc là Kim Tổng Quân nhầm rồi.”

Kim Tổng Quân thấy vẻ mặt ngượng ngịu của cô là hiểu, Kim Tổng Quân lại nói “Vậy à, ngươi vào cung mà không có ý định trở thành thê tử của hoàng thượng sao”

Điệp Mị đáp “Kim Tổng Quân, nô tỳ là một nô tì, không dám mơ cao.”

Kim Tổng Quân rút cuộc cũng biết Điệp Mị tại sao lại ở trong cung với thân phận nô tì. Điệp Mị chỉ mới xuyên qua được ba năm, và thời gian làm hoàng hậu thì lại rất rất rất ngắn.

Điệp Mị chỉ nghĩ Kim Tổng Quân mới gặp cô hai ba lần, nhưng thật ra thì khi xưa .....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: {Ngoại Truyện} Quá Khứ Đen Tối

Khi Điệp Mị nhập cung và trở thành hoàng hậu, lúc đó cô chỉ mới được có 13 tuổi, chỉ là một nha đầu nhỏ nhưng cô có một dung mạo đẹp như hoa, khiến nhiều người xao xuyến.

Tuy tuổi đời còn rất nhỏ nhưng mưu kế và suy nghĩ vô cùng thâm sâu khó đoán. Để giữ vững cái danh hiệu “Mẫu nghi thiên hạ” thì không phải là chuyện dễ dàng gì.

Cái năm cô vào cung làm hoàng hậu là do thế lực Điệp gia hùng mạnh, nhưng giữ được đến năm năm thì không đơn giản chỉ dựa vào quyền thế trên triều đình.

Trong năm năm đó thì cũng có những lúc quyền thế lung lay. Điệp Mị chỉ cần sai sót để cho mấy á “tiện” nắm thót thì giờ chưa nói gì đến địa vị của cô mà tính mạng chưa chắc giữ nổi.

Thế mới nói “núi cao cũng có núi cao hơn”, tuy Điệp Mị tức Hồ Chi lúc này cũng rất giỏi nhưng so với Điệp Mị khi xưa thì kém vài phần.

Hồ Chi (Điệp Mị) có thể tính là một người rất giỏi vì đã trải qua 27 năm cuộc đời. Nhưng với Điệp Mị thật sự thì vẫn còn kém, chỉ mới mười ba tuổi nhưng đã đầm máu tươi của hàng vạn người trên thân mình.

Chẳng ai tin được, chẳng ai muốn tin được một cô gái nhỏ nhưng đã tung hoành cả hậu cung. Thực Phi biết những gì mà Điệp Mị thật sự đã làm.

Thế nên để giữ cái tính mạng nhỏ này lẫn địa vị thì Thực phi cũng phải dựa ít nhiều vào bản thân để sinh tồn.

Người mà Điệp Mị thật sự ghét không ít, nhưng người muốn giết cô cũng không ít. Chắc đó cũng là một phần lí do khiến Hồ Chi trở thành hoàng hậu khi sống lại.

Chắc là Điệp Mị thật sự đã chết rồi vậy nên Hồ Chi mới thay thế. Trong năm năm ở hậu cung, Điệp Mị đã liên kết với nhiều người để giữ vững địa vị.

Tâm tính của cô không hề nhỏ, trong số những người mà giúp đỡ hay liên quan hoặc biết chuyện của cô đã làm trong hậu cung thì trong đó có Kim Tổng Quân.

Kim Tổng Quân dù biết chuyện nhưng lại im tênh không nói cho Phong Liên biết. Phong Liên cũng không biết về những việc xảy ra trong hậu cung.

Trên triều cũng không thấy nhắc tới, nên cũng không mấy ai hay, cả Điệp Tường Quân cũng không biết.

Điệp Mị thật sự có thân phận phức tạp, cả Điệp Tường quân cũng không biết Điệp Mị có thân phận ra sao. Chỉ biết Điệp Mị là con gái của tỷ tỷ Hoa Hoa tức là tỷ tỷ của Điệp Tường quân.

Nhưng khi Điệp Mị được sáu tuổi thì - Hoa Hoa- mẹ của cô bị bệnh lạ chết, những chuyện khác hoàn toàn không rõ. Cha của cô là ai cũng không hay.

Thân phận kì lạ được giấu kín, tâm tư thâm độc được giấu kín, sự tàn bạo và sự tự tung tự tác trong hậu cung cũng được giấu kín.

Quả nhiên Điệp Mị đã thật sự dùng một tay che trời. Quá đáng sợ, quá vô lí để có thể tin là thật, câu chuyện đâu có dừng ở mức khổng chế toàn bộ hậu cung.

Cũng không dừng ở mức giết hàng vạn người để đạt được mục đích. Nó còn tiến xa hơn những gì mà cô có thể tưởng tượng. Điệp Mị thật sự yêu cái quyền lực, yêu cái sức mạnh ảo tưởng đến mức điên loạn.

Cô đã có ý định giết hại Phong Liên để đạt được cái quyền lực mà Phong Liên đang nắm giữ, nhưng không may thay, chuyện chưa thành thì Điệp Mị đáng sợ đó đã chết.

Thay vào đó là Hồ Chi, cái tâm tính đó không ai biết được, Điệp Mị thật sự đã ôm cái ảo mộng đó chết theo. Những người biết chuyện thì đa phần đã chết, một số người khác thì im thinh không hề nửa lời. Thế là cái quá khứ đen tối đã bị lu mờ, và giờ đây mọi thứ lại tái diễn theo một cách nào đó.

oOo

Và rồi những câu chuyện mới được mở ra, ta sẽ được chiêm ngưỡng một câu chuyện ngôn tình nên thơ tuyệt đẹp, duyên phận là do trời nhưng sự lựa chọn là do người. Nhưng không thể phủ nhận cái quá khứ đen tối trong hậu cung, giấy không gói được lửa, sớm hay muộn thì.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Dễ Yêu Cũng Dễ Quên Thôi!!

Kim Tổng Quân nói đến đây thì bước đi, còn một mình Điệp Mị ở lại. Cô ngây ngô không hiểu gì, những quá khứ mà cô không biết được làm cô cảm thấy bối rối về những chuyện xảy ra xung quanh.

Cô đã ở cái thế giới này ba năm, còn trong hậu cung thì chừng ba ngày. Dù cô đã đọc khá nhiều tiểu thuyết về mấy vụ này nhưng cũng chỉ là tiểu thuyết.

Truyện tình như mơ và những hi vọng đối với cô là không có, đó là những thứ mơ mộng hão huyền.

Điệp Mị quay đầu bước đi, đi một lúc mới để ý mình quay lại cái nơi chết tiệt kia. Cô không còn nơi nào mà để nghỉ ngơi, thật tức chết mà.

Trong cung các phi tần đấu đá nhau thì thôi đi, giờ lại cái vụ nô tì tranh đua. Cái hậu cung đen tối này nếu như không vì cái kho tàn sách kia thì cô chẳng mong muốn ở đây.

Điệp Mị ngồi một mình trên chiếc ghế đá, cô nhìn trời, rồi ngẫm nghĩ những gì cô đã trải qua suốt ba mươi năm cuộc đời.

Giờ nghỉ lại thì, chưa có lúc nào mà cô có cảm giác vui vẻ hay hạnh phúc cả. Ba mẹ cô chết vì tai nạn năm cô 15 tuổi, vào trại cô nhi rồi ra đời kiếm tiền.

Chưa một mối tình đất đai, chưa từng cảm thấy rung động với bất kì người đàn ông nào trên đời.

Không phải cô chén cá chọn canh hay vì cô không có đối tượng hay vì không có ai ngỏ lời với cô. Mà vì người đàn ông nào đối với cô cũng đều là lũ “Trăng hoa bay bướm”.

Nghĩ đến mấy việc này khiến cô buồn ngủ, bỗng chốc cô thiếp đi. Màn đêm trở lạnh, ánh trăng mập mờ, gió ủa làm lòng người buốt giá.

Một bóng người thoáng qua, cầm một cái áo choàng, khoác lên cho Điệp Mị, Điệp Mị dù đang trong giấc ngủ say nhưng vẫn cảm nhận được có người đang đứng đây.

Bỗng chốc cô tỉnh dậy, nhưng không thấy ai, Điệp Mị đứng dậy bước đi trong màn đêm tĩnh mịch.

Cô đi đến một cái hồ nhỏ, Điệp Mị thấy có người, cô quay lưng định đi thì có tiếng cất lên : “Điệp Mị dừng lại đã”

Điệp Mị nghe xong thì dừng người đứng lại, người kia bước đến gần cô. Điệp Mị quay lại thì thấy Phong Liên.

Cô thật không hiểu vì sao cứ hai ba phút là lại gặp lại hân, cô hỏi “Sao ta cứ phải chạm mặt huynh thế”

Phong Liên đáp “Ta không ở đây nói nhảm, ta có chuyện muốn hỏi cho rõ”

Điệp Mị thản nhiên nói “Hỏi gì thì cứ hỏi”

Phong Liên tiếp lời “Chuyện mà nàng nói, là những gì nàng nghĩ sao”

Điệp Mị nghe xong thì cười lạnh “Huynh nghĩ làm sao thì nó như thế”

Phong Liên thấy thái độ hời hợt của cô, có chút tức giận “Nàng có thôi đi không? Nàng mau trả lời đi”

Điệp Mị trả lời “Đúng đấy, à mà cũng không phải”

Phong Liên khó hiểu “Ý nàng là gì?”

Điệp Mị nói “Ta thay mặt cho nhiều người phụ nữ khác nói cho huynh hiểu. Huynh là đàn ông chắc chắn sẽ ba nàng bảy thiếp, hưởng hồ lại là hoàng thượng, trong cung trên dưới có ba ngàn giai nhân, hỏi sao ta không muốn dính đến huynh”

Phong Liên lại nói “Ta sẽ từ bỏ vì nàng”

Điệp Mị chế giễu cười “Huynh không thể từ bỏ, huynh không thể từ bỏ giang sơn xã tắc, từ bỏ thần dân, từ bỏ mọi thứ vì một người phụ nữ lướt qua cuộc đời huynh”

Phong Liên trầm mặc nghĩ rồi nói “Có gì mà không thể”

Điệp Mị lại nói tiếp “Đừng nhảm nhí. Để ta nói cho huynh hiểu, cái thế giới này nhỏ lắm, cuộc sống này cũng chẳng dài lâu nên huynh tìm người khác đi”

Phong Liên hỏi “Tại sao nàng lại muốn ta tìm người khác”

Điệp Mị đáp “Huynh phải hỏi tại sao ta lại không muốn yêu ai kia. Để ta nói cho huynh biết nha”

Rồi Điệp Mị bước đến chỗ Phong Liên, bàn tay cô chạm vào ngực của Phong Liên rồi từ từ sờ lên khuôn mặt của Phong Liên.

Cô nhẹ nhàng nói “Cái gì mà dễ có thì cũng dễ mất đi, tình yêu mà dễ yêu thì cũng dễ quên thôi. Ta đã từng hỏi huynh vì sao yêu ta và huynh trả lời một cách hời hợt. Chứng tỏ huynh không thật sự yêu ta, chỉ là cảm xúc nhất thời. Nên ta kết luận rằng huynh nên suy nghĩ lại hết tất cả mọi thứ xung quanh đi.”

Điệp Mị đưa mặt gần mặt của Phong Liên “Tình yêu mà nhiều ngăn cấm thì không thể đến bên nhau, nếu như thật sự ta không còn nữa thì huynh phải tìm người khác thôi. Đừng cô chấp nữa, một cô gái khác sẽ ở bên huynh khi huynh cần nhất. Lời cuối ta muốn nói với huynh Hãy giả vờ như không quen ta đi nhé....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hôn...(16+)

Phong Liên tuy thấy những lời này rất nhẫn tâm và dường như vô cùng cay độc nhưng nhất quyết Phong Liên sẽ không để cô đi dễ dàng như vậy.

Điệp Mị nói xong thì tưởng như có thể đi được nhưng chưa gì đã bị Phong Liên cầm tay giữ lại. Phong Liên nắm chặt tay Diệp Mị đưa cô đi. Cô cũng ngỡ không biết Phong Liên đưa mình đi đâu, cô giả vờ kêu “Thả ra ..”

Dù sức mạnh của cô cũng phải nói rằng rất đáng nể nhưng có vẻ như Phong Liên còn khỏe hơn cô. Nắm chặt cô khiến cô không thể thoát ra được.

Đi một lúc Phong Liên dừng lại, cô dừng lại thì thấy mình đang ở trong Càn Thanh cung, Phong Liên đuổi hết tất cả mọi người đi ra.

Phong Liên đưa Diệp Mị vào một cái giường lớn, sau đó đẩy cô nằm xuống. Rồi Phong Liên cúi y phục ra, Diệp Mị thấy thế nên nghiệm ra cười.

Điệp Mị mời bước vào trong Càn Thanh cung thì ngửi thấy có mùi Xuân dược. Một mùi hương khiến cho con người ta gọi tình, Diệp Mị nhận lúc Phong Liên kéo tay cô thì cô có kiểm tra.

Phong Liên vẫn còn là trai tân, nhưng gửi mùi hương này lâu dài mà còn trai tân thì thật là đáng nể. Người ngoài mà biết được là nghĩ Phong Liên không có ham muốn với nữ giới đây chứ.

Điệp Mị nhìn Phong Liên và cười khích khích nói “Huynh đúng là một người đàn ông cực cực tốt luôn”

Phong Liên không hiểu gì nói “Ý nàng là sao?”

Điệp Mị kéo tay Phong Liên nằm úp xuống, cô dùng tay từ từ cởi phần áo ngoài, rồi thì thâm vào tai “Huynh vẫn chưa biết gì sao? Ôi trời ơi huynh đúng là có sức kiểm chế tốt ghê”

Phong Liên vẫn không hiểu gì nói “Nàng nói gì thế? Ta không hiểu”

Điệp Mị ngồi dậy, kéo Phong Liên ngồi sát bên mình. Phong Liên ngây ngô không biết gì.

Điệp Mị ngồi đối diện với Phong Liên và cười tươi. Phong Liên chưa từng thấy Diệp Mị cười tươi như vậy, và ngay cả cô cũng bất ngờ với chính cái cảm giác lạ lẫm này.

Điệp Mị hít thật sâu và thở ra cô nói “Huynh trong suốt những ngày mà không có ta thì huynh làm gì và thường ở đâu.”

Phong Liên vờ vẻ mặt ngỡ ngàng nhưng có chút vui mừng nói “Sao nàng phải quan tâm, chẳng phải nàng không thích ta sao”

Điệp Mị thấy ngay cái tính hờn hỉnh của Phong Liên nhưng cũng làm bộ nói “Huynh trả lời đi, biết đâu cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ giúp tình cảm được gắn kết hơn một chút”

Phong Liên dù biết là Diệp Mị có ý đồ riêng như cũng không thể đoán ra được là gì, thôi thì đành nói vậy “Được thôi, nàng thật dẻo miệng. Ta thường chỉ ở Càn Thanh Cung và Chiêu Dương cung là nhiều, ta lâu lâu cũng gặp vài phi tần qua đây lấy cớ thăm hỏi.”

Điệp Mị nghe xong lại hỏi “Ừm vậy nữ nhân nào mà huynh gặp gần đây nhất “

Phong Liên nghe Diệp Mị hỏi vậy nên liền nghĩ Diệp Mị đang có chút dao động nên mới dò hỏi những chuyện này, liền nói “Nàng sao phải quan tâm tới nữ nhân nào bên cạnh ta chứ, ghen ư”

Điệp Mị nếu không phải tò mò thì cũng không rảnh hơi nghe những điều nhảm nhí này, cô cũng kiên nhẫn cố gắng ngượng nói “Huynh đừng vậy được không, huynh nói ta biết được không?”

Phong Liên cũng thôi đùa giỡn nói “Ừmm, khoảng tuần trước là Đức Phi và Hiền Phi.”

Điệp Mị thấy lạ nên hỏi “Không có Thục Phi sao?”

Phong Liên trả lời “Thục Phi từ lúc mà nàng mất thì không thường tiếp cận tới ta”

Điệp Mị ngạc nhiên trước những gì mà Phong Liên nói, cô hoàn toàn không tin được. Vậy ra Thục Phi không hề muốn giết cô mà là người khác, vì giết cô rồi mà lại không tranh sự sủng hạnh.

Điệp Mị ngẫm nghĩ rồi nói “Phong Liên vậy, huynh ngửi mùi hương trong này bao lâu rồi.”

Phong Liên trả lời “Từ vài tháng trước”

Điệp Mị đúng là báỉ phục sát đất, nhưng chắc bây giờ Phong Liên đang từ từ chịu ảnh hưởng, sớm muộn gì cũng... Phong Liên giờ không thể giữ được lâu.

Nhưng bất ngờ thay Điệp Mị lại là người chủ động trước, cô đột nhiên hôn Phong Liên, Phong Liên không biết gì, cũng không kịp nhúc nhích gì. Còn Điệp Mị cứ vậy mà hôn một cách thâm thiết.

Hôn xong thì cô ngồi lên đùi Phong Liên, (Cảnh tiếp thông báo có hơi nhạy cảm) Phong Liên dần bị tác dụng của Xuân dược, không còn biết trời mây gì nữa.

Rồi thì khi Điệp Mị dừng hôn thì Phong Liên lại chủ động tấn tới hôn cô. Cô đẩy Phong Liên nằm dài xuống giường, phần dây y phục của cô bị tuột mất.

Ấy rồi thì .....

Đón đợi phần sau...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hôn 2...

Phần y phục nữ hầu của cô bị tuột, Phong Liên nhìn thấy mà ngượng. Điệp Mị cười nham hiểm, cô từ từ chạm lên thân người của Phong Liên.

Đưa mặt mình lại gần phần cổ của Phong Liên, rồi thờ nhẹ vào đó, móc cái kim nhỏ ra và bắt ngờ đâm vào cổ cổ của Phong Liên.

Làm Phong Liên bất ngờ nhưng chưa kịp phản ứng gì thì đã thiếp đi mất. Khi Phong Liên ngủ rồi thì cô đứng lên, cầm cái bình hương kia mang đi đổ.

Mùi này làm cô khó chịu, nếu như tới lúc cô vào được TÀN Viện rồi mà phải chịu cái mùi này thì chết chắc. Nhưng phải công nhận Xuân dược này cũng tốt thật, tiếc rằng lại dùng lộn người.

Điệp Mị đổ xong thì nhìn ngoài trời thấy đã đến giờ Tý chưa chẳng mà đã nửa đêm. Cô tính đi về Tì nữ các, nhưng nghĩ tới cái cảnh đám nô tì nổi loạn là muốn siu.

Cô không biết mình nên đi đâu, số ngày mà cô thức đêm luyện võ không ít, giờ thì được nhìn một khung trời đêm âm đạm không chút tiếng ve cô lại thấy buồn, trời đông đổ lạnh mà.

Cô ngồi gần cửa sổ, ngủ đi trong màn đêm tĩnh lặng. Đến gần sáng thì cô tỉnh giấc, may cho cô vẫn còn rất sớm, giờ về Nghi Trân cung vẫn kịp.

Nhưng về với bộ dạng này thì không được, trong lúc cô loay hoay chỉnh y phục thì Phong Liên đã dậy rồi. Phong Liên nhìn thấy Điệp Mị đang đứng trước mặt, chỉnh lại dây buộc ở trên ngực.

Rồi nhìn lại mình dưới sự không được “kín đáo” thì nghĩ tới qua đúng là có thật, chỉ là vẫn rất khó tin.

Phong Liên đứng dậy, đi tới gần cô, Điệp Mị vẫn còn đang loay hoay mặc lại y phục nên không để ý mấy. Thì bỗng Phong Liên từ phía sau ôm chầm lấy cô.

Thầm thì nói “Nàng làm gì ta tới qua thế.”

Điệp Mị cười nói “Ta làm gì thì huynh cũng đã thấy, cần hỏi nữa sao?”

Phong Liên hôn nhẹ vào tai của cô, khiến cô ngượng ngịu, rồi nói “Nàng thật to gan đấy.”

Điệp Mị quay qua nhìn nói “Huynh muốn nữa sao, trời cũng đã sáng rồi, thôi ngay mấy cái đấy đi.”

Điệp Mị thoát ra khỏi vòng tay của Phong Liên, ôi giờ một body sáu múi rắn chắc khô chê nữa, cô nhìn mà ngại...

Có chút ngại cô đỏ mặt nói “Huynh mặt y phục chỉnh tề tí được không.”

Phong Liên thấy Điệp Mị đỏ mặt là cười, có chút đùa giỡn nói “Có gì mà phải ngượng ngại, chẳng phải tới qua nàng đã thấy hết rồi ư?”

Điệp Mị thấy buồn cười với cái sự thay đổi tro trên của Phong Liên nói “Huỳnh thôi ngay đi, tối qua ta và huỳnh không có làm gì cả, đừng có mà xuyên tạc”

Phong Liên đứng gần sát bên cuối đầu xuống, còn Điệp Mị thì ngẩng đầu cao lên, nhìn nhau, rồi Phong Liên nói “Thật không, ta chẳng nhớ có chuyện gì tối qua cả, nàng muốn nói sao mà không được”

Điệp Mị cười “Hừm, muốn ta chứng minh ư. Đưa tay huỳnh ra”

Phong Liên dù không hiểu nhưng cũng làm theo. Điệp Mị nắm lấy tay của Phong Liên, làm Phong Liên như muốn nổ tung.

Tím đập loạn xạ, không thể nào không ngừng cái cảm thấy hồi hộp này. Điệp Mị cầm tay và chỉ vào nói “Huỳnh có thấy một vết giống như vết cưa ở đây không, đây là đường xx, huỳnh vẫn còn mà. Chứng tỏ là...”

Phong Liên nghe xong thì cười nói “Chứng tỏ là nàng đúng.”

Điệp Mị cười nói “Tất nhiên.”

Điệp Mị nẩy giờ lơ đãng, cô nhìn ngoài trời thì thấy đã không còn sớm, cô quay đi thật nhanh, nhưng bị Phong Liên giữ lại, Phong Liên khó hiểu nói “Có gì mà phải vội.”

Điệp Mị đáp “Ta đầu rảnh như huỳnh, ta còn phải chuẩn bị cho cô nhóc kia nữa, trễ bây giờ, huỳnh thả ta ra đi”

Phong Liên nghe vậy nhưng vẫn nắm chặt và nói “Vậy thì nàng chuẩn bị cho ta đi.”

Điệp Mị khó hiểu hỏi “Tại sao?”

Phong Liên cười nham hiểm nói “Vì giờ nàng sẽ là nô tì của ta. Còn về phần Nghi Trân kia, ta sẽ có sắp xếp”

Điệp Mị thật không hiểu được Phong Liên đang có ý đồ gì, nhưng việc này sẽ gây bất lợi cho cô. Phong Liên giữ cô lại bên mình là muốn cô ở mãi trong cung không thể âm thầm rời đi như dự tính lúc trước của cô. Cô nhất quyết từ chối nói "Huỳnh làm vậy sẽ khiến nhiều người chú ý. Mà ta thì ghét bị chú ý."

Phong Liên không đổi quan điểm nói "Ta có sắp xếp của ta, nàng bây giờ không phải là thê tử của ta và cũng không muốn làm thê tử của ta, vậy thì làm nô tì "hầu hạ" ta đi"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Làm Nô Tì Cho Hoàng Thượng

Truyện này có vài chương do lỗi lúc đăng nên bị mất vài phần, vì thế có thể lúc đọc lúng túng và khó hiểu. Mong mọi người bỏ qua nhé, giờ sẽ không thể nữa đâu.

Phong Liên nói là làm, chưa gì mà bây giờ Điệp Mị đã trở thành nô tì thân cận hầu hạ cho Phong Liên. Cô thở dài, đầy tâm trạng, Huyền Ân cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Tự dưng mới sáng sớm Huyền Ân đã nghe chỉ từ hoàng thượng bảo Điệp Mị sẽ qua Càn Thanh cung phục vụ hoàng thượng, Huyền Ân dù rất buồn vì Điệp Mị là người cô có thể thoải mái nói chuyện khi ở trong hậu cung này.

Vậy mà giờ lại Huyền Ân lại phải một mình chống chọi nỗi cô đơn và buồn phiền, Huyền Ân không biết nên làm gì nữa.

Điệp Mị thì từ sáng tới giờ là đã phải tấp nập chuẩn bị này chuẩn bị nọ cho Phong Liên, cô cứ phải ở loanh quanh Phong Liên làm này làm nọ.

Tuy cô không thấy mệt nhưng thật sự cô rất phiền não bởi cái tiếng sai bảo “hách dịch” của Phong Liên.

Loai hoai một lúc thì trời đã trở chiều, thời gian trôi nhanh như cái chớp mắt, mà chiều đến thì lại càng bận rộn hơn.

Phong Liên có rất nhiều tấu chương phải duyệt, và còn phải sắp xếp các buổi gặp mặt với các nước khác trong vài tháng nữa.

Trước kia cô còn nghĩ làm hoàng thượng tuy mệt nhưng chắc sung sướng hơn là làm công nghệ theo lời người khác.

Nào đâu, sau khi ở gần Phong Liên mấy canh giờ thì cô lại thấy cận cảnh việc mà hoàng thượng phải làm.

Ngày nào cũng vậy, phải dùi mình trong đồng công việc. Bỗng chốc cô nhận ra, mình thật giống với Phong Liên, tự mình dùi đầu vào đồng giấy tờ.

Giải quyết đồng hỗn độn mà mọi người tạo ra, cô lại thở dài đầy nặng trĩu.

Phong Liên phê duyệt tấu chương một lúc thì quay qua nhìn Diệp Mị, cô lúc này đang tập chung suy nghĩ, nên không để ý Phong Liên đang nhìn mình.

Phong Liên nghiêng người rồi lấy tay chống cằm rồi “hừm” một cái làm cô tỉnh người ra, cô quay ra nhìn Phong Liên, Phong Liên lên tiếng nói: “Nàng mau đi tới Ngự thiện phòng làm ít điểm tâm cho ta.”

Thế là cô phải nghe theo lệnh của “Trùm Sò” này mà đến Ngự thiện phòng chuẩn bị điểm tâm.

Trong khi đó ở trong Nghi Trân cung lại vô cùng náo nhiệt, bởi việc nô tì ở trong Trân Nghi cung lại đột nhiên chuyển sang Càn Thanh cung chỉ sau một đêm. Họ bàn tán xì xầm, chẳng phải tới qua hoàng thượng tới Trân Nghi cung sao, giờ lại đột nhiên đưa nô tì của Trân Nghi cung sang, thế là ý gì.

Đã thế còn những cái miệng bô bô của các nô tì trong cung nói lại rằng tối qua khi ở Tì các thì bỗng Kim Tổng Quản tới kêu nô tì đó ra, rồi bỗng sáng nay thì chuyển tới Càn Thanh Cung hầu hạ hoàng thượng.

Câu chuyện này bị bóp méo khi từ miệng này truyền tới tai khác. Có người nói là khi hoàng thượng tới Nghi Trân cung thì nô tì kia “cáo già” quyến rũ hoàng thượng, nên hoàng thượng mới đưa cô ta chuyển tới hầu hạ nhưng vì thân phận thật sự quá thấp hèn, sợ nhiều người dị nghị nên không lập phi, để nô tì kia chịu thiệt.

Lời đồn thổi trong cung chẳng bỗng chốc đã lọt tới tai của Trần Nhược, lúc này Trần Nhược đang suy tư về Diệp Mị, Trần Nhược nghĩ rằng Diệp Mị quả là bất phàm.

Dù mang thân phận là nô tì đi nữa thì vẫn có khả năng thao túng hoàng thượng, nhưng Trần Nhược vẫn không đoán ra được rốt cuộc cô tiếp cận hoàng thượng làm gì.

Hay là cô cũng như những người phụ nữ tầm thường khác, ham muốn cái vị trí Mẫu nghi thiên hạ, và cả tiền tài phú quý.

Trần Nhược vẫn chưa khẳng định được điều gì, dẫu vậy Trần Nhược vẫn mong rằng mình đã nghĩ sai.

Về phía Thục Phi, Thục Phi vẫn chưa có động tĩnh gì, vẫn khá im hơi lặng tiếng.

Còn cô thì, dù có nghe nhiều lời đồn trong cung nhưng cô vẫn mặc cho họ lời ra tiếng vào, cô mong rằng chuyện này sẽ êm đềm dịu xuống.

Thân phận của cô bây giờ đã phức tạp hơn bao giờ hết, sợ nếu mọi chuyện vỡ lở ra thì không biết chuyện kinh thiên gì sẽ xảy đến.

Trời đã chấp tội, cô đã là cả người vì phải chạy quanh suốt, thấy Phong Liên đang bận tâm đến tấu chương nên cô chớp mắt tí.

Dựa vào cột cô chớp mắt tí, ai ngờ cô ngủ luôn mà không hay biết.

Phong Liên giải quyết tấu chương đến giờ hội thì cảm thấy cơ thể đã thấm mệt, Phong Liên quay qua nhìn thấy Diệp Mị đã thiếp đi.

Phong Liên đến gần, nhìn vẻ mặt vô cùng đáng yêu khi ngủ của cô mà Phong Liên cảm thấy rung cảm vô cùng.

Lấy chiếc áo lông trên ghế khoác cho cô, Phong Liên bế cô lên giường rồi đặt cô xuống, cô ngủ say đến mức không còn cảnh giác được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Làm Nô Tì Cho Hoàng Thượng (2)

Ngủ đến tờ mờ sáng thì cô giật mình tỉnh lại. Ngược dậy thì cô thấy mình nằm ở trên giường, cô nhanh chóng đứng dậy, nhìn xung quanh thì thấy Phong Liên đang nằm trên ghế nghỉ ngơi.

Thật tắc tị mà, tối qua không biết sao cô lại ngủ say đến mức không biết trời trăng gì cả. Nhưng mà giờ cũng không còn sớm nữa, cô phải nhanh chuẩn bị mọi thứ cho Phong Liên.

Đã vậy phải nhanh chỉnh trang lại cho bản thân, nhưng mà cả tối qua cô đều ở đây. Chắc chắn sẽ bị dòm ngó, cô phải làm gì bây giờ, thật nhức đầu quá.

đi.

Chẳng mấy chốc Phong Liên cũng đã dậy, cô quay qua nhìn. Phong Liên đứng lên rồi đưa tay kêu cô qua đó, cô thật sự thấy chóng mặt trước cái kiểu sai bảo này của Phong Liên.

Phong Liên nói : “Tối qua nằm trên giường của thiên tử, cảm giác thế nào hả?”

Cô giật mình, tối qua ngủ say quá để cho hắn ta đụng chạm mà không hay, cô có chút bối rối nói “Hoàng thượng đã dậy, nô tì nên chuẩn bị y phục cho người”

Phong Liên thấy cách lảng tránh vấn đề của cô thật sự rất hay, làm bộ như mình chẳng nghe thấy gì, Phong Liên lại nói với ý đùa giỡn: “Trẫm hỏi mà dám lơ ư? Không sợ phạm tội khi quân sao?”

Cô ngày càng thấy cách đùa giỡn của Phong Liên thật quá là nhạt nhẽo.

Cô không hứng thú, lo đi cô chuẩn bị y phục cho Phong Liên, các nô tì kia lần lượt bước vào, ai nấy đều nhẹ liếc nhìn cô, với cái kiểu khinh miệt.

Cô cũng để ý thấy cái ánh mắt của bọn nô tỳ kia, sau khi xong xuôi, Phong Liên lên triều, còn lại cô với đám nô tỳ kia.

Ngay khi Phong Liên mới vừa đi thì bọn nô tỳ lắm lời kia chỉ tay nói này nói nọ, cô cũng để ý thêm để ý, nhưng coi bộ muốn làm lơ với cái vụ này hơi khó.

Khi phải “phụng mệnh” của Phong Liên chuẩn bị một bộ dân phục thì cô gặp khó khăn. Vừa mới bước ra khỏi cửa Càn Thanh Cung thì có một Chiêu Viện đứng đó.

Thấy cô Chiêu Viện kia liền đi tới, cao giọng sai bảo:

“Này tiện tỳ kia, mau dừng lại cho ta.”

Điệp Mị liếc qua nhìn mà ngửa cả mặt, nhìn sơ thì cũng chưa được bao nhiêu tuổi đâu chỉ tầm khoảng 16,17, vậy mà son phấn đầy mặt.

Trên người thì nồng nặc mùi hương đúng chất “vừa nồng vừa rẻ tiền”, cô đứng xa khoảng 3 hay 4 m mà còn không chịu nổi. Thật là một sự tra tấn khủng khiếp.

Khi Chiêu Viện kia lại gần thì cô gần như tắc thở với mùi hương nồng nặc lấn át không khí trong lành. Cô dù cực kì khó chịu nhưng cũng phải gắng ngượng chịu đựng, vẫn mặt lạnh cuối đầu chào.

Còn Chiêu Viện kia thì đắc ý, ta đây hơn người, làm nhiều người phải phát ón. Thế mới nói thế giới này muôn màu muôn vẻ, con người cũng vậy, vô cùng “sắc” sỡ.

Chiêu Viện kia dùng ánh mắt ác cảm nhìn cô rồi lớn tiếng sai khiến: “Ngươi là nô tì hầu hạ hoàng thượng dạo gần đây ư?”

Điệp Mị vẫn cuối đầu im lặng không nói gì, Chiêu Dung kia tức giận lớn tiếng nói : “Ngươi sao không trả lời, hay là nghĩ ta không xứng để ta nói chuyện. Thật hỗn xược, người đâu mau tát vào miệng của ả tiện tỳ này”

Điệp Mị không nhúc nhích gì, cô không phản kháng gì, chỉ đứng một chỗ, đám người hầu kia bước đến chỗ cô, rồi giữ chặt lấy cô.

Sở dĩ cô không phản kháng đơn giản là cô không muốn vì mấy chuyện nhỏ này mà lại gây nhiều rắc rối về sau. Cô còn có một việc lớn hơn để phải bận tâm

Cùng lúc đó, Thục phi đi ngang, nàng ta đứng lại xem có chuyện gì đang xảy ra, nhìn qua thì đoán chắc là lại mấy chuyện chủ tớ hằm hi.

Nhưng khi quan sát kĩ lại thì nàng ta vô tình thấy nô tì đang bị phạt kia là Điệp Mị. Dù nàng ta không tới gần nhưng cũng không muốn xem, lập tức đi qua.

Điệp Mị cũng vô tình thấy Thục Phi kia đi ngang qua, nhưng có vẻ như Thục Phi không muốn dính vào mấy việc phiền phức này nên bỏ đi.

Vậy cũng tốt, nếu Thục Phi giờ đã không muốn động chạm gì đến cô thì ít nhất cô cũng bớt đi một kẻ thù. Sau khi tát cho cô mười mấy cái rồi thì Chiêu Viện kia bước đi.

Còn cô thì cũng đứng dậy, dù cho đầu tóc của cô bù xù, khuôn mặt xung phong đỏ ửng thì cô cũng làm như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ở gần đó có rất nhiều người chứng kiến nhưng đa phần đều cười nhạo chứ không chút gì là đồng cảm hay thương hại hoặc muốn giúp đỡ cô.

Cô phi cái chốn hậu cung này, nếu không vì việc trở lại cuộc sống trước kia thì cô không cần phải chịu đựng đến chừng này.

Mặc nó đi, ngày tháng không còn dài mà phải phiền não, cô sau khi làm xong mọi việc thì quay về Càn Thanh Cung, khi về Càn Thanh Cung thì Phong Liên có vẻ như đang tức giận chuyện gì đó.

Ánh mắt đầy căm phẫn, cô nhìn mà cũng khá sợ hãi, cô chưa từng thấy ai lại đáng sợ như thế, cô không dám nhìn thẳng vào Phong Liên.

Phong Liên sau khi ổn định lại được một phần tâm lý thì quay sang nhìn cô đang rụt mình lại. Phong Liên kêu cô lại gần, nhìn vào khuôn mặt của cô thì thấy mặt của cô bị sưng phồng lên.

Phong Liên nhìn cô rồi hỏi :”Tại sao mặt nàng lại thành ra thế này. Nói là ai làm”

Cô im lặng không nói một lời, Phong Liên buồn thay cho cô, cần gì mà phải im lặng, nếu cô nói ra thì cũng có thể biết mà phân xử cho cô chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 44.1

-Nếu còn im lặng thì đừng trách ta, ta có cách để tìm ra người đã đánh nàng, nhưng ta nói trước ta sẽ làm lớn chuyện này, bây giờ nàng chọn đi, để ta giải quyết hay là nàng nói ra.

Nàng nghe Phong Liên nói vậy liền lên tiếng:

-Không cần phải làm mọi việc phức tạp lên, nô tì cảm thấy không đáng.

Phong Liên nhìn nàng với vẻ trù mến đầy yêu thương đồng thời cũng đầy sảo nảo, Phong Liên bảo nàng lại gần nói:

-Ta mệt chơi trò chủ tớ với nàng rồi, ta sẽ phong nàng làm phi...

Chỉ là phần đầu nhỏ, đăng trước chút ít cho mọi người đỡ phải chờ dài cổ, tối mình sẽ đăng toàn bộ.!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tài Đức - Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.